

Botime Korbi

AUREL PLASARI

BIBLIOTEKA

85H-31

P 74

Dhjetë ditë që
nuk
tronditën botën

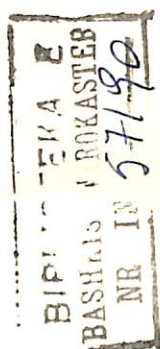

85H-31
P74

Aurel Plasari

DHJETË DITË QË
nuk
TRONDITËN BOTËN

arlekinadë

Dita e parë

Një mbrëmjeje të vitit 199..., në një periudhë trazirash civile kur edhe vetë stinët e motit qenë çoroditur, ndërsa kryeqytetin e kishin pllakosur lagështia dhe mjegulla, heroi i këtij tregimi kthente nga varrimi i një miku të tij. Çapitej nëpër rrugën kryesore drejt Bankës Shtetërore, a thua duke e parandier atë që do t'i ndodhte, në kohë e sipër që mendonte për ëndrrat të cilat njeriu sikur i ka jetuar dikur dhe diku, ashtu si ngjarjet e jetuara për të cilat ai pyet veten në mos vallë kanë qenë ëndrra. Por ndoshta e gjithë parandjenja e tij kurrfarë shkaku tjetër nuk kishte përpos një shqetësimi nervor që i qe struktur përbrenda si lugat apo manisë së tij për gjysmerrësirën e mbrëmjeve, kur hijet marrin shpirt.

Ishte e katërta a e pesta ditë që radiot dhe TV-të jepnin vetëm lajme çorientuese: për depo armësh të shpërthyera në jug të vendit, për sovjete të sapoformuara, për intelektualë socialistë, oficerë të nxjerrë në lirim dhe tani të shfaqur së rishti, anëtarë të komiteteve, madje edhe punonjës të Shërbimit Informativ, nga njëra anë, dhe fshatarë e ushtarë, nga tjetra, që provokonin shoqi-shoqin. Ende nuk kuptohej se ç'lidhje kishin BBC-ja apo VOA-ja me Jugun apo me një uzinë me emër të çuditshëm. Simbas organit më të rëndësi-

shëm të opozitës antiqeveritare në kryeqytet, qeveria, e vënë me shpatulla për muri nga presioni i rebelimit në Jug, mendohej të delte nga situata me sigurime të gënjeshtërtë se nuk kishte ndër mend të jepte dorëheqjen. Ministri i tregtisë dhe i industrisë, kishte dërguar zëvendësin e tij për t'u dhënë fund trazirave dhe i kishte lëshuar atij kompetenca të gjera. Drejtuesit e Shërbimit Informativ jo vetëm e kishin përkrahur këtë emërim, por edhe kishin refuzuar të kërkonin largimin e të rebeluarve nga pellgu naftëmbajtës. Kthente pra ai nga varrimi i mikut të tij dhe çapitej si somnambul para Bankës Shtetërore, për të vajtur në tregun e zi të valutës, kur dy policë e kishin ndaluar:

- Dokumentet, qytetar...

“Qytetar?” kishte përsëritur me vete.

- Jam i këtushëm, banoj aty më larg.

- Aq më mirë. Duhet ta dijmë se kush banon në këto anë. Dokumentet.

- Nuk kam dokumente.

- Si nuk keni?

- Dua të them se nuk i kam me vete.

- Atëherë duhet të vini me ne në komisariat.

- Edhe në djall, po të doni, vij.

- Mos e zini në gojë djallin, qytetar. Mos jeni gjë oficer?

Qe matur t'u përgjigjej: “Jam anarkist”, por dikush i kishte shkuar krahun nën krah.

- E njoh unë. Është me mua.

- Po ju, kush jeni?

Vajza që i kishte shkuar krahun u kishte zgjatur policëve dokumentet e veta.

- Nga jeni, qytetare?

- Nga Ekaterinosllavi

- Ku banoni?

- Këtu, në *Tvjerskaja*.

Heroi nuk po merrte vesh ç'ndodhte.

- Shkojmë, - i kishte folur vajza duke e tërhequr për krahu.

Dy policët qenë larguar. Ishte një ndërkohë kur shiu kishte reshtur për pak dhe ai i tha vajzës se donte të vente aty më tej, në tregun e valutës.

- Është e kotë, - i foli ajo nën zë.

- Pse?

- Sepse aty nuk këmbehen ato që do të këmbesh ti.

- Si nuk këmbehen? Po çfarë këmbehet, atëherë?

- Paratë e ndryshme të vendit me bankënota nga ato të car Nikollës.

Në vështrimin e tij kishte çmeritje të plotë. Dhe vetëm atëherë e pikasi me kë kishte të bënte. Pati përshtypjen se iu morën mendtë, i turbulluar nga një ndjesi që aty për aty, në çastin e parë, nuk do të dinte ta përshkruante. Por ndoshta ky qe edhe thjesht efekti i parfumit të vajzës. Me t'u kthyer në banesën e vet - për këtë nuk kishte dyshim - do të rrëmonte në syzat e tryezës së punës për të gjetur atë çfarë duhej të gjente, ngase qe i bindur se e gjitha kjo i paskësh ndodhur tanimë dikur, një herë e një kohë që përkonte pikërisht me kthimin nga një varrim, vetëm se jo nga varrimi i mikut të tij të vetëvrapës, por për shembull nga ai i piktorit në zë Suvorin.

Mirëpo, kur çasti kishte kaluar, kishin filluar ata të ecnin nëpër terrin e natës, mes shiut të imët e të pjerrët që kishte nisur së rishti, mes erës së akullt që rrihte ballinat e zbehta të ngrehinave të qendrës duke u dyndur nëpër she-

shin e *Arbatit* e nëpër rrugët e shkreta që prej tij çelëshin, nëpër apartamentet me qelqe të thyera, dhe ndjenja e parë që kishte provuar pati qenë xhelozia. Aq e bukur ishte ajo vajzë! Sa vjeçe duhej të ishte? Kishte diç nga papërcaktueshmëria mes gruas dhe vajzës. I vetmi emërtim i saktë mund të qe: një qenie e jashtëzakonshme, e ikshme, ajo bishëz e shkëlqyeshme në të cilën shndërrohet femra gjatë hopit të shkurtër të jetës së saj që quhet adoleshencë. Si të ngjanin të gjitha sa kishin për të ngjarë, ai do të dinte ta thoshte me siguri se vetëm para disa ditësh ajo i kishte mbushur të gjashtëmbëdhjetat.

Dhe ja se ku asaj mbrëmjeje, nëpër rrugët e terrshme, ajo i buzëqeshte, i buzëqeshte në një mënyrë të pabesueshme, ndërsa ai vijonte të çapitej krah saj, e vështronte kur e kur, i magjepsur, si kundruall një njeriu për të cilin kemi qenë të sigurt se një ditë fati do të na e nxjerrë në rrugë. E dinte edhe që vështrimi i tij, i tejprëtejshëm, nuk harrohej dhe, në të vërtetë, kushdo që do ta vështronte tani heroin tonë dyzetvjeçar, do të vinte re se sytë e ndritur e të përhimë i shkrepnin, prenkat sikur i qenë shtuar në fytyrë dhe thinjat i qenkëshin shfaqur papritmas te tamblat. Tani ishte vajza që e vështronte, madje i buzëqeshte, hidhte kokën nga njëra anë, duke përsëritur oreçast gjestin e të shkundurit prej flokësh të piklave të shiut, dhe ai e kishte ballin të djersitur ndezullie, ngase ishte i bindur që tanimë ajo qe zgjedhur, ajo do të ishte e tija, ajo do të kalonte domosdoshmërisht nëpër ekzistimin e tij dhe vetëm të kujtuarit e këtij kalimi një ditë do të mjaftonte që atij t'ia rrëmbushte jetën.

Kështu nuk e kuptuan ata se kur pikërisht shiu kishte

reshtur edhe një herë, erë më nuk frynte dhe nëpër rrugë kishte teptisur një napë e bardhë, sikur një lumë joekzistues të paskësh dalë nga brigjet e të qenkësh derdhur nëpër qytet, pra mjegulla e dendur, dimërore, shumë e ulët, rëndonte mbi asfalt e trotuare, kur buzët e asaj vajze kishin nisur ta bënë të mendonte për diç tjetër, kur ai tanimë ndiente nevojë për gojën e saj në një kuptim tjetër, për gjuhën e saj në një mënyrë tjetër, dhe në këtë e sipër ajo kalonte gjuhën mbi buzët e veta dhe e vështronte pa rrahur qerpik dhe, sado të duket e pavend, ai që fryrë të *jeans*-et midis këmbëve, ndërsa zhvendoseshin nëpër mjegull ata të dy, të kredhur deri në bel si në qumësht, jo sikur lëviznin vetë, por sikur i zhvendoste dora e atij që e quajmë “krijues”, dhe tanimë ai kishte patur kohë ta ngrinte vështrimin dhe që gjendur para dy sysh që çlironin një magji lektisëse, sy jashtë të zakonshmes, kështu i kishte përkufizuar aty për aty, ngase ai vështrim që aq i kthjellët, sa atij do t’i duhej një copë herë për ta kuptuar që ishte ngjyrë qielli të mbyllët, d.m.th. i bruztë. Ndërsa më vonë, kur e gjitha të kishte mbaruar e ai ta riprodhonte historinë me mend, do të që i sigurt se ajo pikërisht atë hop kishte filluar.

Asnjëri prej të dyve nuk fliste, vetëm vështronin në të djathtë e në të majtë të asaj mjegulle, si për të kërkuar brigjet e lumit të ri. Ndërsa hapat e tyre të parë patën qenë ngatërrim, pështjellim, tani atij i dridheshin duart, e kishte fytyrën të thatë dhe nuk fliste dot. Kishte pasur në jetën e tij kushesi sa *flirt*-e, megjithatë tani që një gjësend tjetër: një druajtje, një frikë, gati-gati panik se mos ajo vajzuke e panjohur i zbulonte vetminë, gjithçka, deri ndoshta edhe his-

torinë e fishekut të pistoletës me kapsollën e goditur, por të pandezur. Për *flirt*-et e kaluara ai ishte i bindur se e kishite ditur qysh në fillim që asnjëri syresh nuk kishte për të qenë dashuria e ëndrrave të tij. Kurse puna me atë vajzë qe ndryshe, po krejt ndryshe: a thua qysh ato çaste ai ta paskësh marrë vesh që ajo do t'ia jepte atij pa kufij kënaqësinë, do t'ia pranonte gjithçka, do ta bënte të ndihej burrë në kuptimin e plotë të fjalës.

Zhvendoseshin kësi mënyre ata të dy, ngadalë, pa bëzajtur, duke u mbrojtur prej erës që ngatërronte valët e mjegullës. Aty-këtu ngjites të përçudshëm posterash zhvendoseshin nëpër *Tverskaja* me kova qiriçi e furça në duar. Dhe ai e parashihte qartë gjithë sa më mbas do të bënte me të. Prej kohësh kishte qenë i bindur se një hapësirë e brendashkruar ishte absolutisht e nevojshme për t'ia rritur efektin një ngjarjeje të izoluar. Dhe do ti, vetëm disa minuta kishin kaluar prej ndeshjes me atë vajzë dhe ai e kishte vërtetuar se si po vihej në jetë ky parim, kur ajo rrinte në dhomën e tij, e ulur kundruall, me flokët të shpleksur që nuk i qenë tharë ende lëshuar mbi poltronën e tij përkundëse, me raftin e librave në sfond, ndërsa në magnetofon ishte vënë një CD e Çajkovskit. Me gjasë, *Eugjen Onegini*. Pse pikërisht *Onegini*, kur ai e kishte tryezën plot *Higher, Acid Addict, Chill Out?* As më vonë ai këtë nuk do të dinte ta shpjegonte. Mund që lidhej thjesht me aftësinë e tij për të kaluar, si me thënë, dy jetë të ndryshme. Asaj bluza e njomur i qe ngjitur për kurm.

- Kam pasur shumë dëshirë të vija një vizitë te ti, - i tha duke i dhënë një të lëpirë me gjuhë gatares së trashë të gotës. - Por nuk dija si të ta thosha.

- Ti më njeh?

- Doemos.

Heshti një grimë, para se të pyeste së rishti:

- Ke lexuar gjë prej meje?

- Kryeveprën tënde.

- Ç'kryevepër...?

- *Dhjetë ditët që tronditën botën.*

Ai mbeti pa zë. Aty për aty nuk qe në gjendje të dallonte nëse në tonin e saj kishte qesëndi, tallje apo... Vajza e ulur kundruall tij gjerbte verë nga gota, me një neps të panjohur për të, i shpjegonte se si kishte mbetur në vend për shkak të mbylljes së aeroporteve, dhe se me t'u hapur aeroporti i kryeqytetit priste të fluturonte për në kontinentin tjetër, ku do të vijonte mësimet, dhe ai e kapi veten me sytë të *jeans*-et mes këmbëve të saj, atje ku prej qëndrimit ndenjor i dallohej fryrja e koskës së këllkut.

- *Xhooon*, - i foli ajo gjithë ledha, - mos u bë i mbrapshtë! Kam pasur vërtet shumë dëshirë të të njihja.

Ai e vështroi në sy dhe tani vuri re se si sytë e saj, me të gjithë guximin e mundshëm, u ulën drejt e midis këmbëve të tij. Dhe, ndërsa e pyeste ajo se çfarë qe duke shkruar "tani", ia kthente edhe ai për t'i qëndruar lojës:

- Diç me titull *Nga Kornillovi në Brest-Litovsk*.

Ajo sa nuk u mek nëpër një gurgullimë gazi:

- Jam e sigurtë që nuk ke për ta përfunduar, - i tha.

- Përse?

- Sepse do të të duhet të merresh me romanin tonë.

Ai një grimë herë nuk diti si t'i përgjigjej. Ta dijë kjo, tha me vete, sa e urrej atë zhanër të zvetënuar që quhet "roman", ndërsa vajza vijonte të kukurisej. I kishte buzët

të shndritshme, të lagështa, dhe atij i kishte filluar së rishti kundërveprimi brenda pantallonave. E magjepste gjesti me të cilin ajo lëvizte kryet për të skajuar flokët nga fytyra. Ishte gjashtëmbëdhjetë vjeçe, nëse thoshte të vërtetën dhe nuk ishte më pak, kurse ai i kishte mbushur të dyzetat. Je e bukur, mendoi t' i thoshte, je aq e bukur sa më merren mendtë, por me zë shqiptoi:

- Nuk ke frikë?

- Më duket se jo.

Zëri i të dyve, se përse, delte i ngjirur. Në hopin kur ajo ia krisi së rishti gazit, ai nuk ia ndaloi dot vetes lëvizjen e të vënit dorën mbi njërin nga gjunjët e saj. Ajo u ngrit dhe, kur u ngrit edhe ai, kofsha e saj preku të tijën. Mos ki frikë, se nuk po iki, foli ajo duke vijuar të kukurisej. Ai ia kishte shkuar tani dorën e djathtë midis këmbëve, ndërsa me të majtën i kishte rrokur mesin.

- Çfarë bën? - e pyeste ajo gjithnjë duke u kukurisur.

Ishte gati t' ia kthente: po fillojmë romanin tonë. Fytyrat i kishin shumë afër dhe sytë e saj e këqyrnin në një mënyrë të habitshme. Ka të ngjarë që vetëm atëherë, në atë pozicion, ai e pikasi se sytë e saj kishin një strabizëm të lehtë. Mos i ke sytë pak të vangët? bëri ta pyeste. Por e shtyu pyetjen për një herë tjetër, mbasi nëpër pantallonat kishte nisur t' ia ndiente njomështinë. Dora i rrëshqiti përtej zinxhirit, që qe hapur vetiu, dhe ai e përmbysi vajzën në kanape.

- Kam përshtypjen se ke gjoks të bukur, - i tha për ta ngacmuar.

- Ou? - ia ktheu ajo. - Nuk më dukeshë kaq i vëmendshëm! I kishte zbërthyer kopsën e parë të bluzës. Të dytën. Të

tretën. Para se të vijonte, i kishte puthur gushën dhe e kishte ndier qenien e saj t'i fërgëllonte ndër krahë. Gjimbajtëse nuk kishte. Dy gjinjte u shfaqën drejtpërsëdrejti, thujse brutalisht. Fryte ende të papjekura mirë. Me gjithë moshën e re, ndihej gjaku tek rrihte përmes cipës së bardhë. Thithat, të vegjël si luleshtrydhe të egra, ngriheshin mes dy breroreve pakëz më të errëta, që mezi dalloheshin. Nga jashtë u dëgjua një rrapëllimë, që atij iu përngja si zhurmë autoblinde, por e hoqi mendjen së andejmi. Zuri t'ia ngacmonte thithat me gishtërinj, mandej me dhëmbë, ngriti kokën për ta vështruar në fytyrë, si ta ndiente se ajo diç donte t'i thoshte.

- Më pëlqen të zhvishem vetë, - dhe u çua në këmbë.

I befashuar, i turbulluar nga një emocion i paprovuar deri atë ditë, vështroi ai se si ajo zuri t'i kryente veprimet me ngadalësi, duke i lëshuar teshat përtruall njëren mbas tjetrës. Gjymtyrët i kishte të holla, mesin të ngushtë, ijet mezi të theksuara dhe barkun thujse të rrafshhtë. Por vitet dhe kofshët i vinin të rrumbullta. Ai i dalloi koskën e dalë të këllkut, vezake, në çastin kur ajo u vu në lëvizje, nën një duet të Çajkovskit, që duhej të ishte Ollga me Tatjanën. Trupi iu drodh, iu spërdrodh, iu soll rreth, këmbët iu gjallëruan duke zbuluar kur e kur të fshehtë të kofshëve dhe sytë e tij u ngulën atje, tek ai trekëndësh pak më i errët se kurmi, deri te çarja nazike që, si te vajzat e vogla, fshihte dy buzë të holla ngjyrë trëndafili, ndjeu enjtjen e dhunshme nën pantallona dhe uli zinxhirin, u lirua edhe ai e filloi të fërkonte veten.

- Rrotullohu, - e urdhëroi, - kthehu mbrapsht!

Mesi i vajzës u harkua, muskujt e mollaqeve u përvijuan

dhe këllqet e hajthme u lëkundën sa majtas-djathtas. Kaq ishte e kredhur në vallëzimin e vet, sa nuk e ndjeu që ai i qe afruar. Ai iu ngjit përmbropa dhe i rrëshqiti mes kofshëve të shtrënguara. Ia mbërtheu vajzës njërën dorë, ia përçoi drejt vetes, dora qëndroi atje, e plogët, pa lëvizur.

- Nuk ke gëdhelur ndonjëherë mashkull? - e pyeti me të pëshpëritur.

- Asnjëherë.

- Por dashuri ke bërë, apo jo?

- Po.

- Të pëlqen ta bësh?

Asaj i kishte rënë të kuqtë në fytyrë dhe nuk u përgjigj. Ai vuri dorën e tij mbi të sajën dhe e mësoi ta lëvizte nga lart poshtë.

- Më thuaj, - ngulmoi në veshin e saj, - si të pëlqen ta bësh?

- Më pëlqen ta bëj vetëm, kur nuk ka njeri, me gishtërinjtë e mi, - foli ajo ultas.

- Mirë. Bëje tani edhe për mua.

- Çfarë? - zëri i saj u drodh.

- Bëj siç bën kur je vetëm.

- Por...

- Nuk ka por, - ia preu ai.

- Nuk...

- Nuk ka nuk.

- Më vjen turp.

- As turp nuk ka. Gjërat që na japin kënaqësi dhe nuk i bëjnë keq kujt, nuk ka si të jenë të turpshme. Në dashuri lejohet çdo gjë, po qe se u jep kënaqësi të gjithëve. Fillo!

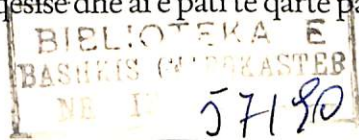
Dhe vijoi kështu ta nxiste me fjalë, deri kur ajo me

gishtin e vet tregues fshiku thupin e vet të fshehtë. *Aria e Lenskit* kishte mbërritur kulmin e vet.

- Jepi! - i ngulmoi mbas veshit, kur vajza kishte filluar ta ledhatonte veten. - Hapi këmbët edhe më, dua të të shoh. Ngadalë, - pëshpëriti mandej, - më ngadalë. Mbahu, mos u çliro... Jo kaq shpejt... Jo menjëherë...

Por ajo tanimë nuk ishte në gjendje t'i bindej më dhe vetëm ledhatonte veten. Ishte nën pushtetin e gishtit të madh të dorës së vet të djathtë. Po edhe në pushtetin e gishtit të dorës së vet të majtë me të cilën ngacmonte thithat e gjinjve. Apo nuk ishte e bukur! Një shkullm ere shungulloi dritaret. Ai u ktheu vetëm një hop nga qelqet dhe atëherë pati përshtypjen e përpiktë se e gjitha kjo, - dita e ftohtë me atë mjegull të pazakontë, rrezellimi që hynte në dhomë prej qelqeve të pravulluara, qenia e kredhur në ekstazë mbas kraharorit të tij me flokët ngjyrëlahti të shpërderdhur, - e gjitha kjo do t'i mbetej përgjithmonë në kujtesë.

Le të buçiste topi nga Jugu, fort pak i interesonte atij çfarë ndodhte në uzinën e Putillovit apo në fortesën e Petro-pavlovskut! As kishte pse e vriste mendjen për të gjetur arsye se përse para dyerve të mbyllura të Bankës Shtetërore qëndronin ushtarë me pushkë në bajonetë mbërthyer. Vajza në krahët e tij rënkoi. Ai ia mbërtheu dorën, që tani lëvizte si e marrë, dhe me një të goditur të ijeve u krodh në barkun e saj. Vajza lëshoi britmën e befasimit dhe u shtrëngua mbas tij. "Kaq shumë lagesh gjithmonë?" e pyeti ai. Ajo nuk përgjigjej dot, dhe ai, duke lëvizur brenda saj ngadalë, shumë ngadalë, e pikasi si vetimë nëpër një lëbyrje marramendëse çastin kur ajo nuk e përmbajti dot klithmën e kënaqësisë dhe ai e pati të qartë pabesueshmë-

rinë e asaj situate: që ajo ishte krejt e panjohur për të, ashtu sikurse për të ishte edhe ai vetë.

Mbrapa qelqeve të dritareve kishte ngrirë një mbrëmje e ftohtë, ngjyrë vishnje të përbaltur, a thua një natyrë e vdekur e Shçerbakovit. Ngërçi i kishte shkundulluar të dy dhe ia kishte lënë vajzën shakull ndër krahë. Dritat kishin ikur dhe ata as e kishin kuptuar. Vajza i kërkoi dy qirinj, i ndezi ata në të dyja anët e pasqyrës dhe u vështrua në të. Ai iu përhi nga mbrapa.

- Po shikoni bashkëshortin e ardhshëm?

- Mos jeni gjë psikanalist?

- Jo, por besoj te fuqia e pasqyrave.

- Në ç'kuptim?

- Në kuptimin e kundërt me atë besimit të vajzave.

- Domethënë?

- Domethënë që, në vend të së ardhmes, prej thellësisë së tyre ideale mund të shkredhim kujtimet e së kaluarës.

- Tinzar! - i thirri ajo dhe e puthi te tamblat.

Dhe ndjeu ai edhe një herë në trup ndezullinë e habitshme dhe, për një çast, por jo më shumë se për një çast, mendoi se mos vallë qenkësh i lumtur, dhe vetëm ndërsa po e përcillte, poshtë, nëpër trotuarin e terrshëm, që kujtuar ta pyeste për emrin. Ajo ia krisi gazit të saj: "Unë po pres të ma caktosh ti, sikurse i caktohet çdo personazhi". Qe ngritur majë gishtërinjsh për t'i dhënë një të puthur në shtjekë të buzëve.

- Je shumë i bardhë, - i tha.

- Si i bardhë?

- Këtu, nën këtë dritë të fenerit, seç ke një bardhësi të habitshme, të ngrirë, gati-gati irnosje.

Dhe kishte ikur me vrap. As e kishte pyetur për emrin e tij. Ai kishte mbetur *Xhon Rid*. Mblidhte me dorë kindat e palltos së gjerë që ia ngrehte era, i ndalur rrëzë atij trotuari të pistë, nën atë fener, i vetëm, si një shtet i rrënuar gjithë gërmadha që nxjerrin tym. E kishte ndjekur një copë herë me sy vajzuken që largohej nëpër terr dhe erë. Aq e kishte humbur sa të mos e kuptonte se përse asnjë dritë nuk qe e ndezur në të dyja sërët e blloqeve të banesave që ngriheshin përanësh rrugës. Pemët e zhveshura iu përngjanë ngjyrë mëllage, në kohë e sipër që era shkulte postera prej mureve. Mori njërin syresh e i hodhi një sy. U drejtohej hametjeve, ushtarakëve të liruar, kontrabandistëve, skafistëve. Jepeshin edhe tre numra telefonash: 150-40, 223-77, 138-36. Nga duhia e erës qepenat e llamarintë të magazeve shungullonin. Një çast i qe bërë sikur dëgjoji të shtënat. Një hije, që kishte kaluar rrëshqimthi bri tij, e kishte pyetur pa u ndalur:

- Me kë je ti?

- Me qeverinë, - i qe përgjigjur ai vetvetishëm.

- Një mut, qeveri s'ka më!

Duhej të ishte revolucionar dhe atij se përse i qe përngjarë si Blend Çudnovski, zjarrvënësi që pandehej i djegur gjatë së ashtuquajturës dhunë të fushatës së kaluar elektorale. Të qenkësh ngjallur, vallë, së vdekurish? Një mut, kishte përsëritur me vete. I qe dukur e pabesueshme tek kujtonte paqën e hareshme të vajzës, brylltinë, pasionin e saj si shkumimi i verës së vënë në akull. Dhe kishte mbetur aty i shajnitur.

Dita e dytë

U zgjua i frikur, duke ëndërruar tejndritshmërinë e kurmit të saj. S' mbante mend në kishte qenë i trishtë a i lumtur kur e kishte zënë gjumi. Tani kishte kaluar mesdita, një diell i mekët derdhte nëpërmes grilave të vjetra të dritareve të dhomës së gjumit rreze të holla, të kithëta, gjithë pluhuriza ari. Pluskonte nëpër mbarë apartamentin një atmosferë e veçantë, e ndryshme nga ajo që pati pluskuar deri dje. Heroi ynë kishte kohë që nuk i duronte dot vizitat, nuk i përballonte as miqtë, nuk i frekuentonte më *vjeçerinkat*. Izolimi fizik i një personazhi donte me thënë, simbas tij, ngadhënjim i anës joracionale. Kështu flinte pa llogari. Nëse ishte e vërtetë, sikundër thuhej, që njeriu e kalon me gjumë rreth 1/3-at e jetës së vet, ai kishte përshlytjen se për vete i kishte përmbysur raportet: kalonte me gjumë pikërisht 2/3-at e jetës që i kishte mbetur.

Do të flesh një natë sa për një muaj të tërë, iu kujtua paralajmërimi. I kujt? I BBC-së? Duhej të ishte një keqkuptim, përderisa në atë kohë e sipër, simbas BBC-së, bolshevikët, duke patur shumicën në Sovjetin e Kallugës, kishin mundur të çlironin të burgosurit politikë. Duma e qytetit, mbasi që marrë vesh edhe me komisarin qeveritar,

kishte thirrur nga Minsku trupa, të cilat e kishin vënë Sovjetin nën zjarrin e artilerisë. Ngjarje që kishte tronditur tërë vendin.

Ç'të qe, vallë, kjo çmenduri?

Megjithëkëtë, kushedi sa artistë qenë çmendur për krijesa si ajo! Danteja a nuk qe dashuruar mbas një Beatriceje nëntëvjeçare? Dymbëdhjetë vjeçe kishte qenë Laura e Petrarkës! Po aq vjeç Markezi dhe Sad i jepte Justinës në fillim të edukimit të saj të trazuar. Dymbëdhjetë vjeçe ishte Xhuljeta e Shekspirit. Dhjetë vjeçe "Helena" e Gëtes. Gati po aq "e dashura" e Faustit. Dymbëdhjetë vjeçe kishte qenë Klelia Konti kur bukuria e saj magjepsi Fabricio del Dongon në xhadenë e Milanos. Po Bajroni? Nabokovi? Tamblat i rrihnin fort dhe pati përshtypjen se koka do t'i kriste. Po pse të mos ishte kjo gjëja më e thjeshtë në botë? A nuk kishte gjasë që, më së fundi, ai ta kishte gjetur atë që kishte kërkuar për aq vite nga njëri trup te një tjetër? Dhe gjetja të kishte ndodhur pikërisht tani, në një kohë kur atë kishte nisur ta tmerronte rreziku i afrimit të pleqërisë?

Ajo erdhi në të ngrysur, kur era kishte rënë paksa dhe, me sa dukej, shi nuk binte. Edhe e trokitura e saj i qe dukur e veçantë: diçka midis të trokiturës dhe të gërvishturës prej maceje. Për hapjen e aeroporteve nuk kishte ende ndonjë të re. Ajo e kishte puthur gjithë natyrshmëri dhe ai kishte ndier erëminin e parfumit të saj t'ia ndizte trupin.

- Është *white-rose*, - i tha ajo.
- Do të pish diçka? - e pyeti ai.
- Me kënaqësi.

Ajo ia kishte kthyer me zë të ulët, duke e vështruar në

sy dhe duke i vënë dorën drejt e te pantallonat midis këmbëve.

- Çfarë...

- Mos bëj sikur nuk e di...

Ja rrethoi supet me krahë dhe ia mbështeti barkun e vet mbas të tijit. Kështu barkut të saj iu deshën vetëm disa të shtrënguara që ai të ndizej plotësisht. Atëherë ajo e lëshoi, ra në gjunjë dhe tani ishte vetëm një dorë që ia ulte zinxhirin e *jeans*-eve dhe një palë sy që vizllonin. Ai deshi gjithashtu të lirohej prej teshave të veta, por ajo e ndaloi:

- Tani kam punë me *dikë* tjetër. Lërmë!

E mblodhi shuk këmishën e vet dhe ia flakëriu atij në fytyrë. Edhe ai hyri në lojë dhe bëri sikur lidhi me të sytë. “Mësomë”, i pëshpëriti ajo. “Nuk është diçka që mësohet, - ia ktheu ai. - Mjafton të bësh si të ta ketë ënda”. Ajo iu bind, nisi t’i gëdhelte vrahën e hollëz, mandej ia tërhoqi përposh lëkurën derisa ngrehja u shpërfaq tërësisht. “Më pëlqen! - u ngazëllye ajo. - Është i bukur!” E prekte gjithë përkujdesje dhe krenari, si një objekt që e paskësh zbuluar ajo vetë. Ai qëndronte më këmbë, ndërsa ajo ia kishte marrë në gojë, ia çikte mes dhëmbëve. Pëllëmbët e saj i preknin kraharorin, ijet, vithet, kofshët, barkun dhe u mbyllën ëmbëlsisht po mbi mishin e tij të lakuriqar.

Kishte rënë nata. Diku jashtë kishin filluar së rishti të shtënat me armë. Në një nga katet e sipërme dringëllinte në të njëjtën kohë një piano e çakorduar. Zhurmat e rru-gës vinin e ndërkalleshin në pritjen gjithë neps që rrëshqitja e heroit u sillte gishtërinjve, buzëve, qiellzës së vajzës. Mishi i tij gufmohej, forcohej, ndërsa zëri i delte si nga një ëndërr, prej së përtejshmes, e nxiste vajzën t’ia shi-

jonte vrazhdësinë, por edhe lëngshmërinë e tulit të tij, i dëftonte sesi mishi i tij i zhveshur mund të qenkësh edhe më i ndjeshëm nga një gjuhë, sesi fërgëllimat që e mbufasin, sesi lëvizja që e çel, sesi rrahja e dejeve të tij të ngroh-të janë gjëra që duhen nxënë, gjëra që mësohen lehtë, paçka se duken të ndërlikuara, ato janë përkryerja që nuk resht së përkryeri vetveten, që nuk njeh as ngurrim, as kufi.

- Fute në gojë të gjithin, - e nxiste, - të gjithin.

- S'mundem, - ia kthente ajo. - Është bërë i madh.

- Liroje veten dhe gëlltite si të duash ta kapërdish.

Kësaj here që kredhur në fytyrën e saj, duke u fryrë edhe më e duke rrahur fort. Që ngërthyer kësisoj mbas tamblave të vajzës, ia kishte ngritur kokën dhe përfytyronte se, sikur të mos e pezullonte një çast ledhatimin e saj, ajo do t'i vente atij deri në fund, do ta përshpejtonte rendjen e buzëve të saj, të duarve të saj, derisa ai t'i çlirohej në gojë. Dhe në të vërtetë ajo u përpëliti duke u lutur:

- E dua...! E dua...!

Dhe e ndihmoi të jepej, përmjet një dredhie të vogël:

- Vetëm pak...! Fare pak...!

Ajo e kishte gjuhën gati, dinte t'ia impononte ritmin që e kënaqte, ia quante të bukur, më të bukurin që kishte njohur. Ai i shtrëngoi tamblat edhe më fort, duke e paralajmëruar se këtë ajo kishte për t'ua thënë edhe të tjerëve, shumë të tjerëve, kushedi sa të tjerëve mbas tij, dhe se gjithmonë kishte për të qenë e vërtetë, po krejtësisht e vërtetë. Shpërthimi që i shkaktoi ky vegim, i cili kishte të bënte me të ardhmen, më shumë se thithja e gojës së saj, e bëri t'ia pritëshin gjunjët, të lakohej, ndërsa asaj iu desh të mbahej me të dy krahët mbas kofshëve të tij.

Ai e ngriti dhe e shtriu drejt e në qilim. A do të kishte kohë t'i depërtonte deri në fund të thellësive të saj? Por shpërthimi zgjati mjaft, dhe ai u krodh e u shkrodh disa herë, në kohë e sipër që ajo çlirohej së rishti, aty për aty, dhe ata nuk e dinin sa herë u prishën kështu, derisa më në fund u qetuan, heshtën, të dua, i pëshpëriti ajo, mos thuaj marrëzi të tilla, e këshilloi ai duke i puthur sytë, ballin, gojën dhe flokët, zbriste te gusha, i fshikte supet e zbehta dhe mbërrinte te gjinjtë. Gjinjtë! Një copë herë të gjatë vonohej mbi ta, duke ia rrufitur thithat, për t'ia gëdhelur mandej me gjuhë e për t'ia kafshuar nga e para. Në gojë ndiente shijen e luleshtrydheve të egra dhe ajo shije ia jepte në kokë si damfi i një vere të vjetër. Thithat e gjinjve të saj qenë së rishti të mprehta, si para shpërthimit, ai i nxiste ngadalë me kraharorin e tij, i ngacmonte mes gishtërinjve, i fshikte e i përçikte, i përbluante derisa ajo harkonte shpinën dhe rënkonte, ai atëherë përkulej, lëpinte, brente, kafshonte gjithnjë thithat e errët, me saktësi, duke e njohur tanimë ndjeshmërinë e tyre, i mahnitur nga pushteti që kishin ata mbi gjithë kurmin vajzëror.

Njëra prej këpucëve të saj kishte rrëshqitur nga këmba. Kishte gishtërinj hollakë e të rregullt, gati prej kukulle, me thonj vezakë që shkëndinin nga verniku. Ai i puthi përkuljen e këmbës, buzët u ngjitën përpjetë gjurit deri te kofsha, ajo ia mbështeti duart e veta mbi kokë për t'ia prirë buzët nëpër rrugën që ia mësonte ndjenja, duke e detyruar të ndalej një grimë rreth gropëzës së kërthizës, të kthehej më poshtë, dhe e kërkonte ai një copë herë me gjuhë, ndërkohë që ajo e mbërthente për flokësh dhe hapte këmbët për ta prituri më mirë, takimi i parë me gjuhën e tij i dukej

si takim me flakën dhe atëherë ajo nuk e përmbante dot klithmën, dhe ai ngrinte kokën e i kërkonte vështrimin si të donte t'i thoshte diçka që as ai vetë nuk e dinte se çka, ndoshta për aeroportin që nuk duhej të hapej kurrë, kurrëmë, ndërsa ajo i kishte mbyllur sytë dhe mishi i saj i fshehtë zbulohet para buzëve të tij, dhe frymëmarrja e saj bëhej gjithnjë më e shpejtë, dhe vijonte ai i kredhur në të, dhe shtrëngohej ajo duke ia kaluar këmbët përmbi supe, kurse ai duke ia shkuar krahët për nën kurm, dhe gjuhëza e saj e fshehtë shkelte gjuhën e tij, dhe e thithte ai, ia surbte lëngjet që prej saj rridhnin.

Kur goja e saj u hap dhe gusha nyjëtoi ato klithma të gjata lumturie që do të zgjatnin për aq kohë sa ai do ta ushqente me ledhatime, ai merrte mes duarve të veta vithet prej adoleshenti të vajzës, i nxiste që muskujt e tyre të tkurrëshin e të çtkurrëshin, i printe që nënbarku i saj të fërkohej sa më ngjitmas të tijit, goja e tij nisej në kërkim të gojës së saj, ai ia ndiente dhëmbët si i kërcitnin mbas dhëmbëve të tij, dhe e tërhiqte në një kalërim marramendës duke ia kafshuar gojën për t'ia mbytur klithmat, kështu vijonin ata gjithmonë të flitnin, por ç'ëndësi kishin tani ato çfarë ata thonin, ajo çfarë kishte rëndësi në ato çaste ishte misteri dhe mrekullimi i drejtpërdrejtë i dy fytyrave të tyre, i dy trupave të ndërdepërtueshëm, përbërë prej lakoresh dhe zgavrash, që ftonin, tundonin, hapeshin, mbylleshin, tëhuajsoheshin, mbusheshin, trulloseshin, një herë do të m'i tregosh hollësisht të gjitha sa ke bërë, i pëshpëriste ai në vesh, duhet t'i di të gjitha, duhet të m'i tregosh edhe ti, ia kthente ajo, dhe nuk reshtnin ata së kapërthyeri, pa veçuar dot cilët ishin mishrat e saj dhe cilët të tijët, çfarë ishte

pështymë dhe çfarë ishte lot, djersë e gjak nëpër thonjtë që gërvishtnin, çfarë ishte puthje e çfarë kafshim, thirrje apo shkagim, kremtim apo hjekë, kllapi apo harbim.

Mandej heshtje. Përpos daulleve të zemrave.

Që i dukej atij se do të vijonin në përjetësi.

Ajo erdhi në vete e para dhe diç mëmëriti.

Atij ia mori sytë një ëmbëlsi hyjnore qirinjsh.

A thua se luhateshin ata në ditëvarrimin e tyre.

I gëdheli nëpër jerm kurmin që e linte pa frymë.

Kambana që binin qartas në brymë tetori.

Kurm vijëdrejtë, me mishin ngjyrëçelët.

Lëkurë gjithë vesk, e tejsndritshme.

Me një bryllti të jashtëzakonshme.

Dita e tretë

I bëhej sikur vetëm tani po e kuptonte se çfarë donte me thënë të doje një femër: si shkurttoheshin ditët, me çfarë limontie ëmbëlcake e lije veten të barteshe drejt së nesërme. Ishte një harrim i të gjitha gjërave, që lind nga një ndjenjë e dhunshme, gjithë besim dhe e dyanshme. Ky duhej të ishte shpërthimi i atij *monstrum horrendum*, që deri aty më parë kishte qenë i lidhur në prangat e padukshme të plotfuqishmërisë së arsyes së shëndoshë. Sepse ja se ku, me t'u ngritur nga shtrati, i qe dukur vetja njeri i ri. Pa kujtime. Pa askënd për të urryer. Vetëm me dikënd për të dashur.

Nën dush, para se të lëshonte ujin, kishte ndenjur një copë herë të gjatë duke nuhatur erëminim e saj: mbi duar, mbi krahë, mbi kraharor. Vetëm mbas kësaj kishte filluar të lahej. Shporeti, ndonëse gjysmë i fikur, e mbushte dhomën me një taft të ngrohtë. Tek rrinte e priste t'i vinte ajo, gati-gati e kishte humbur fillin e kohës. I befasuar, e kapi veten në një gjendje ankthi duke pritur të trokiturën. Të trokiturën si gërvishtje maceje mbas dere. E pra, nuk kishin kaluar më shumë se tri minuta nga ora e takimit. Po sikur, papritmas, të qe hapur aeroporti i kryeqytetit? Kishte vështruar disa herë nga dritarja rrugën poshtë, kishte

përgjuar zhurmat e hapave nëpër shkallë, po sikur të mos vijë, kishte pyetur veten. Qe vështruar në pasqyrë, kishte shqyrtuar tamblat, aty ku i nisnin flokët dhe ku asaj ia kishte ënda t'i jepte një nga të puthurat. Po sikur të mos vijë, kishte pyetur së rishti dhe i qe bërë sikur këtë pyetje ia paskësh drejtuar pasqyrës, dhe ankthi i qe rritur sa mend e linte pa frymë. E pa veten tek vajti të hapte derën dhe vuri re i çmeritur se nuk kishte trokitur askush.

Të qe ky, vallë, një dobësim i ri nervash?

Doli në ballkon dhe tha me vete: Si lumë ata të lumët që vuajnë nga amnezia! Asnjëherë nuk kishte arritur ta kuptonte përse njerëzit mund të vuanin nga të harruarit. Ç'lëngatë e mrekullishme të mbeteshe pa kujtesë! Çfarë qetësie! Çfarë prehjeje! Një heshtje e thellë mbështillte qytetin e kredhur në t'errët. Si një tretësirë e fortë ngjyrash, qielli ngrihej para tij i zi e i larmë në pika të bardha. Atëherë ndjeu se si ajo i qe përhirë mbas shpine, e mbështetur te parmakët. Si kishte mundësi që nuk ia kishte ndier të trokiturën? Rrinin ata të dy në atë ballkon të terrshëm, dhe gishtërinjtë e saj hollakë i preknin flokët, ndërkohë që ai vriste mendjen për të kuptuar të pakuptueshmen. Vajza kishte ardhur vetëm me pesë minuta vonesë.

Poshtë dalja në rrugën *Novaja* qe zënë me një barrikadë: arka, voza, dyshekë të vjetër, madje dhe makina larëse apo frigoriferë të përmbysur. Diku, me çekiçë të rëndë, ngallmonin dyer magazesh, me sa dukej për të shmangur vjedhjet. Dru të prera shkurt duhej të qenë marrë nga një bodrum dhe qenë hedhur para ndërtesës së parë duke krijuar njëfarë parapeti. Te qoshja perëndimore kishte qëndruar një autoblindë me flamur të kuq dhe një mbishkrim

në ngjyrë të artë, që mezi lexohej në dritën e fenerit ndezur mbi të: SDPU. Sovjeti i Deputetëve Punëtorë dhe Ushtarë, sqaroi ai. Duke u ngritur majë gishtërinjve ajo i fshiku me buzë tamblat dhe i tha:

- Kam filluar t'i dua thinjat që ti ende nuk i ke.
- Ai e vështroi si të zbriste nga një botë tjetër.
- Për çfarë mendon? - ngulmoi ajo. - Për luftën?
- Për moshën.
- Timen apo tënden?
- Moshën në përgjithësi.
- Dhe çfarë të thotë mendja për moshën në përgjithësi?

Po të kishte mundur të depërtonte brenda tij, do të kishte dalluar ajo se si qenien përbri saj e mundonte diç e vagët, ngulmuese dhe e pashqitshme, si bryma e një mëngjesi në një fshat që ajo nuk e kishte parë asnjëherë, por do të vinte një ditë e do ta shihte për herë të parë. Ai i kishte shkruar dorën për mes dhe fliste ngadalë, si të mos i drejtohej asaj, për kohën që humbte njeriu, qysh kur ekzistonte, duke luftuar për të nxënë atë që s'e kuptonte deri në fund. Diku pranë ia nisën të shtënat me armë. Disa pak njerëz, që ndodheshin te barrikada në të hyrë të rrugës, u shtrinë barkas. U shfaqën ushtarakë që rendnin sa andej-këndej dhe bërtitnin: Po vijnë! Po vijnë! Nuk ishte aspak e qartë se cilët qenë ata që "po vinin", por gjithsesi mbas disa minutash gjithçka u qetësua, të shtrirët barkas u ngritën më këmbë, nën flamurin e barrikadës u dukën dy jun-kerë që bartnin një të tretë.

- Me sa duket, nuk janë çështje kaq e thjeshtë, - vijoi ai.
- Cilat nuk qenkan çështje kaq e thjeshtë?

U përpoq t'i shpjegonte se nuk janë çështje kaq e thjeshtë marrëdhëniet mes seksesh. "Edhe unë e kam menduar, -

foli ajo me qetësi, - dhe më duket se kënaqësia nuk është diçka e natyrshme”. Ai e vështroi i mahnitur. Duhet ta kishte fjalën për erotizmin, por kjo s’kishte ndonjë rëndësi. E rëndësishme ishte që ajo e kishte kuptuar. I natyrshëm është riprodhimi, ajo çfarë ndodh mes njerëzve të rëndomtë. Krejt tjetër janë marrëdhëniet e stërholluara, kënaqësia e përftuar si art, çmenduria e shqisave, të dhënit mbas ngashenjimit. Nga qoshja u dëgjua zhurma e autobлиндës që qe ndezur. Ai i ledhatonte mesin, hajtthinë e vitheve, i puthte kokën. Diçkaja e vagët, ngulmuese dhe e pashqitshme, mund të ishte, në fund të fundit, vetëm një atmosferë: një atmosferë e kaltëreme dhe e purpurtë vendlindjeje, një gjësend që as kapej me shqisa, as shprehej me fjalë, diçka si bryma e ikshme mëngjesore. Si e puthi gjatë, i tha:

-Dhe ndoshta kjo panatyrshmëri është përkryerja e vërtetë, lartësia ku mund të mbërrijnë vetëm qeniet e zgjedhura.

Ajo e këqyri në sy e ia ktheu hijerëndë:

-Ti je një kornillovist kundërrevolucionar!

-Pa dyshim, -ia ktheu ai, -por sovjeti ynë nuk ekziston më.

Dhe kështu, përsëri, ata e kishin mendjen vetëm të putheshin, dhe u puthën gjatë, mjaft gjatë, në terrin e ballkonit, dhe kur u futën brenda, TV-ja citonte Reuters-in, simbas të cilit disa anëtarë të qeverisë së përkohshme ishin “rreshtuar” ose do të “rreshtoheshin” së afërmi. Madje në Jug qe formuar njëfarë “komiteti i jashtëzakonshëm”, për të cilin ende nuk merrej vesh saktësisht se çfarë përfaqësonte. Vajza kishte rënë në kanape, ndërsa ai vajti në kuzhinë të gatiste diç për të hangër. Ora ishte dhjetë e gjysmë. Por ç’rëndësi kishte ajo që quhej orë? Ai do të donte ta festonte atë dhjetegjysmë me tonelata çaji dhe male buke

të thekur. Për biftekët, eskallopët me kërpudha etj., mund të mendonin më mbas, kur të ishin plakur, për shembull mbas njëmijë vjetësh. Ose edhe më vonë.

Dogji gishtërinjtë dhe përmbysi mbajtësen e sheqerit para se ta vinte pranë filxhanëve. Një pjatë plastike për pak sa nuk iu shkri në dorë dhe i shkumboi disa feta buke që kurrfarë të keqeje nuk i kishin bërë. Mirëpo asgjë nuk ia prishi dot humorin. Nga jashtë u dëgjuan së rishti të shtënat, por kur ia doli më në fund të bashkonte në një tabaka dy filxhanët që qitnin avull me një piring fetash buke të thekur të lyera në gjalpë, iu duk vetja njeriu më i lumtur i botës. Dhe prova që lumturia e tij qe e përligjur ishte ajo, që i çeli sytë në çastin kur ai u ndal para kanapesë.

- Më hahet, - klithi ankueshëm dhe shtriu krahët drejt tij. Qeshte e dukej edhe më e lumtur nga ai: - Je dashnori më i mirë në botë!

Atij iu drodh tabakaja në dorë.

- Do t'i lësh marritë? - i tha.

- Natyrisht që jo, - ia ktheu ajo duke mbledhur mbi bark mbulesën që sapo i kishte rrëshqitur mbi këmbët.

- Mos! - klithi ai. - Mos u mbulo, përndryshe i hoqa të gjitha!

- E bën përnjëmend?

- Të jesh e sigurtë, - e kërcënoi ai me zë të tmerrshëm. - Dhe, që të të mbushet mendja, do t'i ha të gjitha vetë, ja këtu nën hundën tënde.

Ajo e skajoi mbulesën me një gjest teatral. U puthën fort dhe, fill mbas kësaj, u shkrehën të dy në gaz. Ai u ul ngjitmas saj, mbështeti tabakanë mbi gjunjët e tyre të bashkuar dhe nuk shkëmbyen më asnjë fjalë të tepërt, vetëm hanin me të shpejtë, duke u mbytur, në kohë e sipër që vështrimet

e tyre puqeshin, priteshin e shkrepnin, dhe duart e tyre gjenin rast e ngacmoheshin, dhe më se një herë një fetë e thekur shpëtonte nga goja e tij dhe përfundonte në dhëmbët e saj, dhe disa herë çaji u derdh mbi këmbët e tyre të lakuriquara, ndërsa ata qeshnin, si të qenkëshin vërtet të lumtur. “A e di që vagonë të klasit të parë nuk do të ketë më?” i tha dikur ai. “Dhe ç’do të thotë kjo?” e pyeti ajo. “Do të thotë se do të zhduken klasat, pra do të plasë barazia”, e sqaroi ai. “Çfarë gallate! - u mrekuillua ajo. - Qysh tani kam përsëri uri”.

Sidoqë e kishin përllarë edhe krodhën e fundit, të dy të lakuriquar nisën gjuetinë e dromcave të hapërdara mbi kanape dhe, si të qenë marrë vesh, e kishin të ndaluar t’i kapnin me dorë, vetëm me gojë, dhe që një shkartistje, një ngatërrim fytyrë për fytyrë, buzë për buzë, luftonin të dy për të rrokur të njëjtën dromcë, duke zgatur gjuhën e duke moq ngurrar ta ndiqnin me gojë deri në gojën tjetër, dhe kur më në fund mbërritën në përfundimin se kanapeja që spastruar krejt, e ndien veten të vdekur nga lodhja e nga të qeshurit, dhe nuk e dinin më sa ishte ora, dhe e kuptuan që koha për ta që ndalur në vend.

- Nuk kishte gjë tjetër për të hangër? - pyeti dikur ajo.

- Ke prapë uri? - brofi ai.

- Jo, por mbas pak, kur të jemi çlodhur, do t’ia nisin prapë nga puna...

- Ah, atëherë... mund të më hash mua.

Ajo iu vërvit mbi shpinë, ia nguli dhëmbët, ai ulëriu, me një të dhënë të ijeve ia doli të hidhej prej kanapesë dhe u rrotulluan të dy mbi qilimin.

- U vrave? - u shqetësua ai.

- Për vete nuk u vrava, por do të vras ty, - ia ktheu ajo.

Dhe, fill mbas kësaj, vunë re të mahnitur se ai fluid i mistershëm që quhet kohë së rishti paskësh filluar të rridhte mbi ta dhe, ngaqë ndoshta e gjitha kjo ndodhte në një orë të paçanësuar për të dy, filluan ata të jetonin duke u orientuar nga zhurmat e rrugës. Sa i bardhë je! i përsëriste ajo duke i kaluar mbi trup dorën e hollë. Po kaq e bardhë je edhe ti, ia kthente ai, por dielli të ka veshur në armurë bronzi. E fshikte ajo me majat e gishtërinjve dhe thonjtë e saj të gjatë e të mprehur ia ngacmonin këndshëm lëkurën, dhe ai me një lëvizje qarkore të gishtërinjve zbriste drejt hullisë mes këmbëve të saj, ajo harkohej nën atë ledhatim, mesi i kofshëve i fërgëllonte nga dëshira dhe, aty për dysheme, ngjitej mbas tij, me një rën kofshë mes këmbëve të tij, me gjinj të mbas kraharorit të tij, por tani edhe ai nuk i bënte dot ballë dorës së saj mbi mishin e tij, faqja e saj e nxehtë mbi mishin e tij në prehje i kallte ndjesinë e ngrohtësisë që me ngadalë ia pushtonte gjithë barkun, dhe i vinte ai një dorë mbi kokë dhe ajo ia puthte, mandej i puthte mashkullorinë e lakuriquar, lehtë-lehtë, gjithë kujdes, me ato lloj puthjesh të mezindjeshme që vendosen mbi faqen e një të sapolinduri, dhe ndjente ai një mirëqenie lektisëse, dhe frymëmarrja niste e i fashitej, bëhej si një top i fryrë që përkundej lirshëm nëpër një fllad të lehtë, ishte një balonë, një re në volle të erës, dhe papritmas e kuptoi se ajo ia kishte kapërdirë të tërin, dhe fillonte kështu një lojë e re që atë e dëfrente, e linte të vijonte, le që, edhe po të kishte dashur, as do të kishte patur fuqinë ta ndalonte, sepse tani e mbrapa gjithçka e tija nuk i përkiste më atij, por asaj, ajo mund të bënte me të çfarë të donte, ta thithte, ta mundonte, ta keqtrajtonte, me gojë, me duar, me gjinj ose me çdo pjesë tjetër të kurmit të saj, ashtu

sikurse ai duhej ta mësonte se edhe kurmi i saj tanimë i përkiste atij dhe ai mund të bënte çfarë të donte me të, sepse tanimë qe përndezur krejt, që fryrë dhe kishte marrë fuqi, dhe ajo qeshte e kënaqur, isha e sigurtë që do t'ia arrija, thoshte, sepse tani kam mësuar, apo jo, ma thuaj: a nuk është e vërtetë që kam mësuar?

Tani ishte ai që i shpjegonte se ky qe vetëm fillimi i mësimit, mbasi këtë ajo duhej t'ua bënte edhe meshkujve të tjerë, kushedi sa meshkujve të tjerë, dhe se për gjithsecilin duhej të mësonte mënyrën e parapëlqyer të gëdheljes, sepse disave u pëlqen më shpejt e më fort, ndërsa të tjerëve më ngadalë dhe meziprektas, këtë lypsej ta kuptonte ajo vetë prej fytyrave të tyre, prej ofshamave ose rënkimeve të tyre, por gjithsesi qe një nxënëse e mirë, shumë e mirë, madje e shkëlqyeshme, dhe kjo qe e pabesueshme, përnjëmend e pabesueshme, në qoftë se ajo ishte vërtet aq sa thoshte: vetëm gjashtëmbëdhjetë vjeçe.

Pikërisht atëherë ajo e pyeti në vesh në e dinte ai se çfarë ishte 69-shi. Ai ngriti kokën, i zënë në beft, gjithë çmeritje në vështrim. Ajo vijonte t'i pëshpëriste diçka në vesh, diçka që atë e linte pa frymë, e cila kishte të bënte me filmat që kishte parë ose me librat që kishte lexuar, dhe qeshte. Kështu që ai lëvizi, i detyruar të ndërronte pozicion.

- *Xhoon*, - i fliste ajo një herë duke ngritur kokën, - kjo që po bëjmë ne është diçka e veçantë, apo jo?

- Krejt e veçantë, - i përgjigjej ai. - Madje prej këtij çasti do të jetojmë me dashuri dhe me ujë rubineti.

- Ok! - ia priste ajo. - Por me kusht që të ketë ujë ditë e natë.

- Doemos, - ia kthente ai, - ndërsa energjia elektrike kurrfarë rëndësie nuk ka.

Ditë pa numër

Dhe, në vend që të binin në gjumë, kalonin menjëherë në veprim. Po t'i pyeste kush, nuk do të dinin të thonin në varej kjo nga fakti që e kishin barkun të zbrazët, vetëm se që të dy e merrnin vesh pak a shumë që patën mbërritur në kulmin e një furie ende të panjohur deri atë ditë. Dhe iu desh atij ta bënte të tijën në të gjitha mënyrat e mundshme, madje të shpikte mënyra të reja, në kohë e sipër që i tregonte ajo të fshehtat e saj, se si gjithmonë ia kishte patur ënda të bënte dashuri, si qysh kur kishte qenë e vogël ishte ngacmuar jo vetëm me dorë, por me çfarë të mundte, ndërsa prindërit e ndëshkonin, nuk dinin si ta ndalonin, kurse i vëllai e përgjonte oreçast.

Kur Aristoteli fliste për lëvizjen eliptike të trupave qiellorë si për diçka “të amshueshme”, ai kishte patjetër parasysh vegimin e një kohe të kthyeshme e të rikthyeshme, të një “të tanishmeje të përhershme”. Dhe iu duk atij se përjetonte kështu rremësimin e një rinie të dytë, parandjesinë e një jete të re, dhe nuk llogariste më tani sa herë qe prishur, brenda saj, në gojën e saj, kudo mbi kurmin e saj, vetëm ndiente si e thëthinte ajo deri në pikën e mbrame të kënaqësisë së saj për ta ndier veten, sikur po

mësohej të thoshte, femër deri në skajin e skajit, e dergjur në kanape, me sytë të përvdirur si për të pritur sa ai ta stërpikte edhe një herë, nervozisht, dhe mbas kësaj të dergjej edhe ai, gjysmë me ndjenja e gjysmë pa ndjenja, me trupin larë në djersë, me tamblat që i buçitnin dhe ndjesinë e zbrztisë në kokë e në bark, deri kur ligshkrimin e tij ta kuptonte edhe ajo, të përkulej mbi të dhe ta pyeste:

- Nuk ndihesh mirë?

Ai i kishte kopsitur qepallat e lodhura, duke u rrekur me mundim ta fashiste çrregullsinë e të rrahurave të zemrës, porse për ta qetuar atë i çeli paksa, dhe dalloj fytyrën e saj ngjithmas së tijës, dhe pati fuqinë të vinte buzën në gaz e të thoshte s'është gjë, s'është asgjë, mirëpo ja që ajo nuk e besoi, brofi nga shtrati dhe zuri të vente e të vinte ngutshëm nëpër dhomë, dritë nuk kishte, por hëna që hynte nga dritaret, prej grilave të ngritura, e shndriste dhomën sa që e panevojshme të ndizje një shkrepëse, po vishem dhe po dal të ble diçka për të hangër, i tha, ti ke uri, kjo është e gjitha, dhe mbase kjo që e vërtetë, vetëm se duhej të kishte kaluar prej kohe mesnata dhe shitoret sigurisht që qenë të mbyllura prej kohe, revolucioni kishte ligjet e veta, dhe ai ia kujtoi këtë, kështu që tani ishte ajo që e këqyri e çmeritur, po si t'ia bëjmë, i tha, nuk kemi ç'bëjmë veçse të presim mëngjesin sa të hapet ndonjë shitore qumështi, mërmëriti ai, punë orësh duhet të jetë, dhe atëherë mund të dal unë vetë, atëherë ajo erdh e iu ul pranë, mendon se mund të durosh deri atëherë, e pyeti, dhe ai i buzëqeshi si nëpër vagulli, dhe ja ku befasi e ndjeu veten keq, shumë keq, sidoqë nuk ishte aspak i shqetësuar për fatin e vet: pakëz prehje, një të hangër të paqme dhe do ta merrte veten,

mbase edhe vdes para se të fillojë shitja e qumështit bolshevik, tha me zë, por a nuk do t'ia vlente vallë të vdesësh në krahët e tu, dhe ajo i hidhej mbi kraharor duke e shtërnguar ngjitmas, atë herë do të vdes edhe unë me ty, klithte me zë të lektisur, të vdesim bashkë, dhe skajohej ai paksa për ta këqyrur më mirë, po sikur të ishte e vërtetë, i tha papritmas, po sikur të vendosnim të vdisnim duke bërë dashuri, a nuk do të ishte një vdekje e denjë për ne, dhe tundte ai kokën, them se do të qe më mirë të pritnim edhe një grimë, ndërkohë mund të vëmë te dera e apartamentit kartelën "*Do not disturb: We are looking canal +*", në mënyrë që i sapoformuari "komitet i banesës" të na lërë të vdesim të qetë, atëherë ma bëj, i lutej ajo me zë të ngjirur, ma bëj, ma bëj edhe një herë, ma bëj papushim, ma bëj përgjithmonë, ma bëj përjetësisht, dhe ai nuk dinte në i fliste ajo kështu apo i vinte atij mendja rrotull dhe, ndonëse dergjej në kanape, kishte përshtypjen se pluskonte në mesin e lartësisë mes tavanit dhe velencave, i gjithë trupi i ngjante se i shkumonte ose, më sak, sikur mijëra gjilpëra ia shponin mishin së brendshmi, dhe megjithëkëtë e lëshonte veten duke e kuptuar çfarë plani kishte ajo, dhe ai do të kishte dashur t'i thoshte të priste, ta linte për një copë herë të mbushej me frymë, por fjalët mezi i delnin nga goja dhe, para se të arrinte të nyjëtonte të parën, e pikasi se, në të vërtetë, as që kishte ndonjë dëshirë që ajo të ndalej, përkundrazi.

Jashtë duhej të ishte në të gdhirë, kur ai u kthye me një shishe qumësht të mazitur, bukë dhe vé, si dhe me gazetën *Volja Naroda*, që atij mëngjesi kishte nisur të delte së rishti. Provuan të ndiznin dritën, por dritë vetëkuptohet që nuk

kishte, kështuqë u mjaftuan me ndriçimin e zjarrit të shporetit. Pianoja e çakorduar, diku nga katet e sipërme, kishte nisur nga dringëllitja. *Volja* botonte urdhrin që Kerenski paskësh lëshuar nga Pskovi. Në emër të shpëtimit të atdheut, komandantët dhe komisarët urdhëroheshin të mbanin postet e tyre, ashtu si dhe vetë ai mbante postin e kryekomandantit të përgjithshëm derisa të shprehej vullneti i Qeverisë së Përkohshme. *Volja* njoftonte edhe krijimin e “komitetit të shpëtimit të Jugut”, ndërkohë që Kongresi i Sovjetëve bënte të ditur se ish-ministrat Konovallov, Kishkin, Tereshçenko, Maljantoviç, Nikitin etj., ishin rreshtuar. Urdhëroheshin të gjitha organizatat e ushtrisë për të rreshtuar në vend Kerenskin dhe për ta dërguar në qendër. Çdo bashkëpunim me të do të ndëshkohej si krim i rëndë kundër shtetit. Asnjëri prej të dyve nuk e dinte mirë kuptimin e fjalës së saposhaqur “rreshtim”, por nga nënkteksti i ngjarjeve e morën me mend se çfarë donte me thënë, se nuk qenkësh e re por përkundrazi e vjetër, ndërsa gërvalleshin sa mundnin me “krimet kundër shtetit” dhe e pinin qumështin të ftohtë, me gërqe të gjata e gjithë eshk, të zdërgjahur në kanape.

E shtrirë ngjat heroit, i tregonte ajo se si e kishte parë dikur, në një nga mesditët verore kryeqytetase, me kostumin e lehtë prej flaneli, tek ecte nën hijen e pishave të shëtitores drejt diellit, me flokët në erë dhe sytë që i shkëndinin, si një bishë vetmitare, qysh atëherë mendova se ti nuk u ngjaje të tjerëve, i thoshte ajo, madje se ky duhej të ishte tipari yt kryesor: të mos u ngjaje të tjerëve, por sakaq ai i premtonte se me ato vé të sapoblera do t'i gatuate diç të veçantë, po krejt të veçantë, dhe ajo e pranonte, dhe e ur-

dhëronte ai të shtrihej përmbys, dhe i bindej ajo në kohë e sipër që e këqyrte e habitur, mos ki frikë, i thoshte ai, nuk kam, ia kthente ajo, mund të më përmbytësh me dashurinë tënde, dhe që ajo një shprehje që ajo për herë të parë ia thoshte, ndërsa, e kredhur me fytyrën në velenat e kuqe, e ndiente së rishti mbi vete, ai i lëpinte shpinën, e guduliste me gjuhë, i zbriste teposhtë e i rrëshqiste mes mollaqeve, dhe gjuha e tij që e nxehtë, ajo kishte mbyllur sytë dhe dridhej, në kohë e sipër që gjuha kërkonte nëpër shtegun e saj të fshehtë, në fillim lehtas, mandej gjithnjë më me ngulm: lëpinte, thithte, puthte pikërisht atje tek kurmi i saj vinte e bëhej më i ndjeshëm, lëshojte veten, i pëshpëriste ai, mos mendo për asgjë, ki besim tek unë, dhe ledhatimet e tij e detyronin që edhe ajo të zhvendosej, të lëvizte, duke e harkuar kurmin e saj mbas gojës së tij.

Vijonte ajo t'i mbante sytë të mbyllur dhe vetëm nga kërcitja e kuptoi se ai e theu një vé, ktheu kokën dhe e pa se si e pinte të gjallë, mandej theu një të dytë, dhe ajo u drodh si prej rrymës elektrike kur ndjeu tek ai ia derdhte atë vé mbi ijet e saj, u përqeth dhe deshi të rebelohej, por ai e urdhëroi të rrinte urtë, "uuurtë", dhe zëri i tij për herë të parë i kalli diç të ngjashme me frikën. Që véja e derdhur të mos hapërdahej, ai u përkul mbi shpinën e saj, mbërtheu me dhëmbë të verdhën dhe me gishtërinj e shpuri drejt shtegut mes mollaqeve të vajzës, i çmendur, mërmëriti ajo, por ai e urdhëroi së rishti të bindej, dhe zëri i tij ishte edhe më i rreptë, ai e fërkonte vénë e derdhur mbi ijet e saj, ia ngrinte vithet, ia hapte mollaqet dhe i kallte një gisht në shtegun që ai e dinte se do ta rrihte për herë të parë, dhe ajo tanimë kishte mbetur pa frymë, dhe kur ai i tha se e

kishte të gjithë të verdhën e vésë brenda, ajo nuk dinte çfarë të thoshte pos se të mërmëriste: e kam për herë të parë, një fjali që po atë grimë i bëri të zgërdhieshin të dy, për herë të parë e kam edhe unë, ia kthente ai me zë gati-gati të bardhë, dhe asaj ia kishte mbështjellë kurmin një djersë e hollë, të cilën ai ia nuhaste gjithë neps, ndërsa i depërtonte mes mollaqeve, duke ia sulmuar drejtpërsëdrejti shtegun e herës së parë, dhe le të rënkonte sa të donte ajo tani, le të përpushej e të përpëlitej, kjo virgjëri i takonte atij, dhe ai tani këtë virgjëri po e merrte, dhe e këshillonte ai të kafshonte nënkresën me dhëmbë, dhe asaj nuk i mbetej pos se të bashkëpunonte në mënyrë që e gjitha kjo të përfundonte shumë shpejt, kur ai të prishej mbas disa çastesh.

Nuk doli menjëherë prej saj, priti të qetoheshin të dy, t'u fashitej çmenduria e zemrave, që dalja të ishte sa më pak e dhembshme, dhe atëherë ajo u kthye nga ai, dhe u puthën ata të dy si të marrosur, jam çliruar aq fort, i tha ajo, sa më zukasin veshët, dhe i kërkoi ajo një vé tjetër t'ia thyente në dorë, ndërsa nuk ia tregonte se përse e donte, dhe ia derdhi ai vénë në pëllëmbët e hapura, dhe ajo ia rrokte mashkullorinë e tij me një ato duar, duke e lëvizur poshtë e lart, gjithë ëmbëlsi e epshëri, madje me shpejtësi, gjithnjë me më shumë shpejtësi, deri kur ai ia stërpikoi së rishti me lëngun e tij fytyrën, deri kur mbetën të dy si shakuj në kanape, pa u mbushur dot me frymë.

Tanimë gjallimi nuk ishte më pos se përmbushja e përsëritur, e stërpërsëritur e një dëshire të vijueshme dhe, sikur ai të kishte patur fuqi, do të qe përpjekur t'i shpjegonte vajzës ngjitmas tij parimin aristotelik të lëvizjes eliptike të

trupave qiellorë, atë diçkanë “e amshueshme”, vegimin e kohës së kthyeshme e të rikthyeshme, të “së tanishmes së përhershme”, por kurrfarë fuqie për asi shpjegimesh ai tani nuk kishte, dhe qenë gati ata të rrinin në shtrat ditën dhe natën, pa lënë as diellin të hynte në dhomë, t’i ulnin grilat, t’i mbyllnin perdet, t’ia pengonin hyrjen botës së jashtme, madje ta mbrapakthenin edhe vetë revolucionin bolshevik, dhe për të hangër t’u mjaftonte vetëm shtrati: rast i mrekullishëm për gërvallje e marrëzi, sepse mbas hajes vinte gjumi, një gjumë i habitshëm, që përretej në dashurinë e tyre, dhe e ndienin veten ata si dy kredharakë kokëfortë që kthehen në sipërfaqen revolucionare vetëm sa për t’u mbushur me frymë, mandej kridhen së rishti për t’u shkredhur në sipërfaqen e përkundërt, d.m.th. atë kundërrevolucionare, ku mund të dalin edhe në mes të ditës, të ulen nën një korije të vogël që ngrihet mbi shtëpizën e tyre, të rrijnë aty e të mbajnë vesh harmonitë gazulluese të mesditës së përdiellur, duke ëndërruar orën e afërt që do t’i lërë deri të nesërmen në krahët e njëri-tjetrit.

Por, ah! Heroi ishte i sigurt që revolucionin atë punë kishte: do të vijonte të përsëritej e të ripërsëritej ciklikisht simbas parimit leninist dhe ajo çfarë vetja e tij e dyzuar përfytyronte s’qenkësh veçse një skenë idilike e një shkrimtari të tij të dashur, madje edhe ajo e hequr prej vetë shkrimtarit në botimin përfundimtar të veprës në vitin 1972 ose 1872.

E dyta ditë pa numër

Para tyre rrugët e terrshme të qytetit vagullonin, valaviteshin të trishtme nëpër shiun e pistë. Era nga lindja vijonte të sillte vetëm lagështi, ndërkohë që për aeroportet nuk kishte ende kurrfarë njoftimi hapjeje. Ai kishte dashur ta shoqëronte dhe ata kthenin nga agjencia e mbyllur e fluturimeve. Qielli i grinjtë, që dukej sikur mbështetej mbi çatitë e ngrehinave të vjetra, kullonte i tëri nga lart poshtë. Si kalldrëmet, si asfaltet qenë veshur me një baltë mbi të cilën mund të rrëshkitje pa një, pa dy. Edhe në trotuarët karroca dhe trame, që ngrinin ujërat e rrugës, flakëritnin o-reçast spërka balte. Muret ishin mbushur me postera, por gazeta të reja nuk kishte. Demaskime. Thirrje. Dekrete. Njëra nga afishet shpallte shërbimin e detyrueshëm ushtarak të punëtorëve nga gjashtëmbëdhjetë në dyzet vjeç. Rroga, e njëjtë dhe e barabartë: 300 rubla. Racioni i përgjithshëm: ½ kg. bukë, 40 gr. mish (ose peshk), 60 gr. zezavate, 12 gr. oriz (ose makarona), 10 gr. yndyrë, 10 gr. sheqer dhe ½ gr. çaj. Në një pllakatë të madhe ishte varur manifesti antibolshevik i KESDF: Komitetit Ekzekutiv të Sovjetit të Deputetëve Fshatarë. Të struktur nën palltot e rënda, çapiteshin nëpër ato rrugë ata të dy, dhe balta e ftohtë u depërtonte në

shojet e trasha të këpucëve, sidoqë të dy kishin mbathur edhe galloshe për t'iu përshtatur dimrit revolucionar.

Kalimtarë pyetnin njëri-tjetrin:

“Po vijnë?”

“Ende jo...”

“Ç'të reja kemi?”

“Nuk di asgjë... Ku është Kerenski?”

“Flitet se është vetëm tetë vjorsta larg kryeqytetit...”

“A është e vërtetë se ata të kryqëzorit *Aurora* kanë marrë bazën e Pasha-Limanit...?”

Ecte ajo përbri tij, në heshtje, e vetëdijshe për faktin që, nën fustanin e kadifenjtë poshtë palltos, e kishte bar-kun lakuriq, sikurse e kishte këshilluar ai të vishej. Ndonëse nëpër rrugë nuk kishte dritë të mjaftueshme, atij i dukej se ia shquante me një tjetër shqisë vijën e shpinës, thellimin e gjatë e të errët që humbte teposhtë mesit. Por ndoshta kjo kishte të bënte vetëm me mjegullën e bezdishme që po e pllakoste së rishti qytetin dhe me faktin që vajza përbri tij e kishte pjesën e poshtme të trupit të kredhur në atë terr të lëngshëm.

Makinat private i kishte sekuestruar Komisariati i Popullit, kryesisht për t'i përdorur për varrimin e të vdekurve, por të paktën njëra nga linjat urbane punonte. Kioskat dhe restorantet qenë hapur, madje thuhej se Teatri Kombëtar, ndonëse pa drejtor efektiv, vijonte shfaqjet dhe Galeria e Arteve kishte gjithnjë vizitorë. Nuk mund të ketë gjë më të çuditshme, mendonte ai, se gjallëria e organizmit shoqëror, i cili i vijon të gjitha funksionet e veta, ushqehet, vishet, argëtohet, qoftë edhe në kohën e fatkeqësive të mëdha, madje ja, edhe tani që ishte shpallur

“gjendje e jashtëzakonshme” dhe qenë ndaluar mbledhjet, mitingjet dhe gjithë grumbullimet në rrugë, sheshe apo mjedise të tjera. Shumica e *boutiques-ve* të rrugës *Tvjerskaja* qenë ende të hapur. Hoteli *Metropol* shkëndinte nga dritat dhe potera. Pa mbëritur në sheshin *Strastnaja*, kafe *Bumi* vijonte të ishte citë me të rinj me flokë të gjatë, që pinin duhan me pipa dhe zdërgjaheshin me *prostitutka* nëpër kanapetë përgjatë qelqeve të dritareve të rrugës. Shikojua flokët, i thoshte ai vajzës. Përse? e pyeste ajo. Dallohen që janë të vërteta. Të vërteta, në ç’kuptim? Në kuptimin që, kur riprodhohet një epokë historike, dështohet rëndom pikërisht në ndonjë hollësi të vogël si puna e flokëve. Nuk të kuptoj. Ta shpjegoj kur të shohim bashkë *Doktor Zhivagon*. Regjisori pikërisht te flokët ka dështuar. Të gjithë femrat, nga Ana te Lara, janë krehur mbas modës së viteve ‘60 dhe jo simbas stilit të viteve të Revolucionit tonë.

Dy kompani junkerësh kalonin me hap ritmik përgjatë *Tvjerskajës*, rreshtat e tyre kalamendeshin midis brymës së ulët në mënyrë qesharake dhe gjatë ecjes këndonin një këngë të vjetër ushtarësh të carit, çdo strofë e së cilës fillonte me vargun: “Tungjatjeta! Tungjatjeta!” Në kopshtin kundruall, mbi shtatoren e bronzte të poetit shtetëror, kishin ngulur një flamur të vogël të kuq. Në udhëkryqin e parë vunë re se policia tani i patrullonte rrugët kaluar më kuaj dhe e armatosur me revolverë, të cilët i mbanin në këllëfë që vetëtinin. Grupe të vogla njerëzish e kundronin këtë polici gjithë kureshti: nga të kishte dalë, vallë? Në qoshe të *Sheshit të Qeruve* blenë broshurën e re *A do ta mbajnë pushtetin shtetëror bolshevikët?* Bënte diçka si një rubël e dhjetë kopejkë, por më mbas atij do t’i kujtohej se e kishte pa-

guar me një kartëmonedhë nga ato që qarkullonin tani në vend të monedhave të vogla metalike.

Tramet kalonin të mbushur deri jashtë me civilë dhe ushtarakë, si edhe me do individë të çuditshëm që nuk ishin as civilë as ushtarakë, ose që ishin të dyja bashkë. Përgjatë mureve rrinin në radhë dezertorë veshur në uniforma, të cilët shitnin cigare, farëza luledielli dhe, vetëkuptohet, “miell”. Sidoqë ishte mjaft e vështirë të kapje një tram, dikur ia arritën. Dhe, kur ia arritën, atij se përse iu përngja më shumë si një trolejbus. Gjindja brenda qe rrasur ngjitmas, tymi i duhanit pa filtër të zinte frymën, era e djersës të merrte mendtë. Vajza ndjeu mashkullin mbrapa që thujse i qe ngjitur për trup, sikurse edhe ajo vetë i qe rrasur nga mbrapa burrit që e kishte përpara. Ndiante mbas qafe frymëmarrjen e ndezur dhe, papritmas, këmbën që rrekej t’i kallej midis kofshëve. Reagimi i saj i parë qe të zhvendosej pak më përpara. Ishin në tram, dreqi e mori! Por këmba nga mbrapa nuk i shqitej. Madje filloi të lëvizte ngadalë, të ngrihej lart, të ulej së rishti poshtë.

Nën pallton e madhe, buzët mes kofshëve të saj, pa të mbathura, ishin ende të enjtura nga dashuria. As gjysmë ore më parë nën fustanin e kadifenjtë ata sapo ishin ndeshur mbi kanapënë me velenca të kuqe. Ajo kishte qenë duke lexuar, ndërsa ai delte nga dushi. Bëheshin gati 24 orë që nuk kishte pasur ujë. Tani më thuaj ti, e kishte pyetur ai, se si ke dëshirë të ta bëj. Kjo përmbysje e gjendjes e kishte lënë vajzën të druajtur. Si të duash ti, kishte pëshpëritur. Dua të ma thuash ti si të pëlqen. Më pëlqen thjesht të ma bësh, kishte pëshpëritur ajo. Si? kishte ngulmuar ai. Nga mbrapa, dhe të ma bësh fort. E kishte shtyrë ai m’anësh dhe ia kishte rrasur bre-

nda sa çel e mbyll sy. Aq e njomur kishte qenë, sa muskujt e fshehtë i qenë tkurrur në çast. Të lëviz shpejt apo ngadalë? e pyeste ai. Ngadalë, edhe më ngadalë, i pëshpëriste ajo, dhe njëkohësisht më ledhato gjinjtë. Kështu? Mirë? Të pëlqen? Pooo... Ai i kontrollonte lëvizjet e tij, i vëmendshëm që ajo të mos prishej shpejt. Thuajmë se çfarë ndien. Të ndiej ty: je më i mirë se gishti yt, më i mirë se gjuha jote, më pëlqen më shumë nga gjithçka, do të çlirohem vetëm kur të më thuash ti, i kishte thënë ai, më thuaj kur të jesh gati.

Ajo tani orvatet edhe një herë t'i ikë këmbës mashkullore, por ajo, në vend që t'i shqitet, ka filluar t'i fërkohej mbas kofshës. Në fillim palltoja i duket, gjithsesi, një mbrojtëse e mirë kundër asaj këmbë. Por, krejt e pakënaqur vetëm nga takimi me cohën e palltos, këmba orvatet t'i kalojë nëpër të çarën e palltos. Ka takuar mëndafshin e zi të çorapeve të saj. Atë e zënë të dridhurat. E morët vesh lajmin e ri? pyet dikush në krah të saj. "Ata" do t'u kërkojnë nëpunësve të kthejnë të gjitha rrogat që kanë marrë para vitit 1917. Vajza nuk është e sigurtë në kanë thënë 1917 apo 1997, ngase mendjen e ka gjithnjë te këmba, që ka qëndruar një hop pa lëvizur, si për të pritur kundërveprimin. Të ftohtit dhe absurditeti i situatës e bëjnë të dridhet keq. Më shpejt, i qe lutur ajo aty e gjysmë ore më parë mbi kanapenë, më shpejt. të lutem! Ngjitma barkun mbas vitheve! Futma deri në fund! Të pëlqen kështu si po ta bëj? e pyeste ai. Po, më pëlqen, ia kthente ajo. Po, po prishem. Mandej kënaqësia qe hapur nga mishrat e saj të brendshëm te kofshët, te mollaqet, te gjinjtë, për t'i shpërthyer së fundi në një gulçim të lëngshëm. Ai qe çliruar pa dalë prej saj, me aq furi, sa ajo kishte patur përshtypjen se i kishte mbërritur në qafë që në libra e quanin "të

uterit” dhe ajo e përfytyronte si një qafë të vërtetë mali. Kishte qenë një përjetim marramendës. Kur qenë qetësuar, ajo ishte mbështetur mbas tij dhe, për herë të parë, i qe dukur se e pati kuptuar pushtetin e fjalëve. Ai i gëdhelte kraharorin e hajthëm duke i pëshpëritur: “Je vërtet shumë e bukur kur bën dashuri”.

Të ishte vërtet e bukur kur bënte dashuri?

Tani këmba i fërkohet mbas pulpës së djathtë, duke u rrekur të ngjitet ngadalë deri te kofsha. Ngrohtësia e trupit mashkullor e kaplon me të shpejtë, duke e bërë të provojë një ndjesi mirëqenieje. Gjithnjë duke iu fërkuar mbas kofshës, një luhajtje e legenit të barkut i kalohet, si pa kuptuar, vitheve të saj. Duket sikur këmba skajohet për një hop, por ajo nuk ka kohë as për të gjetur një shpjegim, kur këmba është kthyer së rishti dhe kësaj here ndien dorën që i kallet nëpër të çarën e palltos. Ajo fërgëllon, e elektrizuar, gati-gati qysh para se dora ta prekë. Gishtërinjtë i gëdhelin vithet nga përsipër fundit me lëvizje që ajo tanimë i njeh. Mandej e gjithë dora mbështetet duke rrëshkitur drejt kofshëve. Ajo i mban këmbët të shtrënguara, por dora mjaftohet edhe duke i prekur kofshët, mollaqet. Tani nga gëdheljet, ka filluar të njomet. Ka përshtypjen se, ngaqë nuk ka të mbathura, po kullon teposhtë këmbëve. Ajri i ftohtë që hyn nga e çara e palltos ia rreh kofshët dhe ngrohtësia e përcikjeve të dorës e rehaton. Trami kalon kështu edhe një ndalesë, radha zhvendoset së rishti. Ajo bën një hap përpara, ndërkohë që këmba nga mbrapa e ndjek menjëherë me një hap, ndërsa dora përfiton nga afrimi i ri për të depërtuar më thellë. Ajo mezi i bën ballë tundimit për t’u hapur edhe më. Dora lëviz ngadalë gishtërinjtë, duke i prekur pushin e nënbarkut. Nënbar-

ku i saj është bërë ujë dhe ajo ndihet e pambrojtur për të luftuar me kënaqësinë e vet. Fundja, kjo është vetëm një lojë dhe asgjë më. Kështu që ajo nuk duron dot më dhe i hap këmbët. Atëherë një gisht i kërkon të çarën flakëndezur. Ajo mbyll sytë, përfytyron gjuhën e vet kur ia lëpin heroit para se ai t'ia kallë në gojë, i bëhet se ndien në qiellzë të gojës shijen cukëse të lëngut mashkullor me të cilën tanimë ka filluar të mësohet, kur gishti i prek thupin dhe ajo mend këlthet nga kënaqësia, dridhet, vithet i shtrëngohen pavarësisht vullnetit të saj, ndërkohë që gishtërinjtë bëhen më të shpejtë, më të vrazhdë, më të guximshëm. Nëpër atë dyn-dje marramendëse të tramit, ajo shkon dorën e vet nën pallto për të gëdhelur njërin gj. E merr njëren thithë mes gishtit të madh dhe atij tregues, duke e shtënguar dhe duke e rrotulluar gjithnjë më shpejt. Rreket të imitojë kënaqësinë që provon kur ai i kafshon thithat e gjirit. Është një lojë që e çmend. Gishti brenda nënbarkut i lëziv gjithnjë më shkath-tësisht, dhe ajo ndien ngërçin përfundimtar t'i afrohet, t'i ngjitet për trup. Heq atëherë njëren prej dorashkave të gjel-bëra dhe zgjat dorën e çliruar mbrapa, për ta prekur drejt-përsëdrejti mashkullorinë e njohur, qoftë edhe sipër panta-llonave. Vetëm mbasi vala e kënaqësisë e ka përmbytur dhe ndërsa shtrëngon këmbët, e kupton se mashkulli që po prek mbrapa vetes nuk është *ai*. Pantallonat ngjitmas saj nuk janë *jeans 501*, por një cohë e trashë, më e ashpër. Të dridhura të reja e zënë. Si ta paskësh djegur ajo fryrje e fortë brenda pantallonave të panjohura, e tërheq dorën në çast. Nuk guxon të kthejë kokën. Sakaq trami ka mbërritur në një ndalesë tjetër dhe ajo e ndien veten pa mashkullin mbrapa. Ai që i kalon më të shpejtë përpara është një çunak i veshur në

uniformë ushtarake, njomëzak, korrozi, i paqethur e i parruar, që ndërsa zbret, i buzëqesh si ngadhënjmtar, madje i shkel syrin. Ka përshtypjen se, sikur ai të mos kishte zbritur, asaj do t'i binte të fikëtit. Vetëm kur trami niset së rishti, kujtohet ajo të kthehet mbrapa dhe të kërkojë heroin tonë. Ai qëndron dy-tri vende mbrapa saj, i ulur shtrëngueshëm në një ndjenjëse të ngushtë mes dy zonjash të moçme, dhe e vështron, kinse e sheh për herë të parë, madje shtiret sikur diç po lexon, ndoshta broshurën *A do ta mbajnë pushtetin shtetëror bolshevikët?* Dhe asaj i bëhet se ai nënqesh.

Kanë zbritur prej kohe nga trami dhe çajnë nëpër terrin e lëngshëm prej të cilit buron një dritësim i habitshëm. Asnjëri nuk e zë ngoje atë çfarë sapo ka ndodhur. Ai ia ka shkuar krahun për mesi dhe i kërkon me gishtërinj vijën e hijes, e cila tretet teposhtë shpinës së saj, në një humbellë të thellë. "*Si golle deti mbi të cilin pluskon një flur petalesh mbas stuhie*". Ia shëtit gishtërinjtë nëpër atë vijë, butësisht por vendosmërisht, dhe ndien në gishtërinj një epush të dendur, si t'i paskësh kaluar mollëzat e tyre mbi një metal të mbinxehur, të cilin ta ka frika ta prekësh e, megjithatë, ta ka ënda t'ia kalosh e t'ia rikalosh gishtërinjtë përmbi.

Rruga merr për poshtë. Çapiten ata shtrënguar njëri mbas tjetrit, duke e shmanguar me sa mundin ajrin që i ndan. Lagështia i akullon, era u fryn brinjë më brinjë duke fshikulluar harkadat përanësh rrugës, galeritë e mbuluara ku për çdonjërin nga të dy struken kujtime të së kaluarës të përjetuara veçmas, struket ai gjësend i paçansueshëm që i bën ata të dridhërohen, të hyjnë e të dalin si të fandak-sur nëpër libra duke kërkuar turbullimin e pambarimit, duke menduar për vise të mrekullishme që ekzistojnë përnjë-

mend dhe ku mund të shkosh e të endesh. Vijoje në kështu deri kur, duke zbritur prej valëve të natës, ai ulet poshtë për të kërkuar sytë e saj, mollëzat e faqeve të ftohta akull dhe buzët e përzhitura ndezullie:

- A mundem, *shoqe*? - pyet duke i afruar buzët e tij.

- Ju, *shok*, mundeni për gjithçka.

Të ndalur ashtu, mes territ të lëngshëm, ka kredhur ai kokën e vet në flokët e saj duke i kërkuar me buzë gushën, damarthin e dashur, ndërsa ajo e ka rrokur fort dhe e shtrëngon gjithë ankth. Është njëfarë agresioni i ndërsjelltë, mbas konsumimit të të cilit, me frymëmarrjen të prerë dhe sytë të mjegulluar, ndihen ata së rishti të lehtë, të papeshë, kinse paskëshin patur nevojë vetëm për një çast të gjenin mbështetje. "Po sikur një shkrimtar ta përshkruante këtë histori tonën, si do të duhej të vepronte?" pyet njëherë ajo. I dehur nga fjalët e saj, ai gati-gati e ka humbur vetëdijen e asaj çfarë flasin. Ndiejnë të dy tejpertej teshave takimin e trupave, diç të pakapshme e njëherësh të rrokshme. Si ëmbëlsi hyjnore qirinsh luhatës në mes të ditës në varrimin e një miku, i kujtohet atij.

- Di të them vetëm se, pikësëpari, do t'i duhej të binte në dashuri me ne, - përgjigjet.

- Me ty apo me mua?

- As me mua as me ty, por me njëshin që bëjmë ne të dy. Dhe gjithë sa do të shkruante do të ishte një dështim, po të mos që i dashuruar në të njëjtën kohë me këtë njësh.

Zgjat ajo dorën me gjithë dorashkë drejt zinxhirit të *jeans*-eve të tij dhe zbulon se atij i është ngrehur. Por edhe ajo vetë është njomur tanimë. Dhe të dyve, në të njëjtën kohë, u merren mendtë nga fryma kundërrevolucionare.

E treta ditë pa numër

Flitej se ministrinë e luftës e kishin marrë bolshevikët qysh në mëngjes, megjithatë kryqyteti vijonte jetën e vet. Blend Çudnovski, me sa dukej, ishte emëruar komisar i Pallatit të Verës, mbasi kishte realizuar djegien e plotë të tij. Thuhej gjithashtu se çdo gjë qenkësh OK, ndonëse me mijëra burra, gra dhe fëmijë nuk kishin më shumë se 25 gramë bukë në ditë. Qenë nisur ata për në ballon e *Qenit të tërbuar*, në kohën që retë, shiu dhe balta vijonin ta mbanin peng kryeqytetin. Kalimtarë të rrallë nën çadra mezi përballonin erën me to; të tjerë detyroheshin të mbanin kapellet me duar dhe të vinin shallat te goja. Rrugët ishin pothuaj të pandriçuara, vetëm te qoshja e *Moskovskajës* shëndrinte feneri mbi autobлиндën e vjetër; motori i autobлиндës ishte i ndezur dhe nxirrte shtëllunga tymi benzine. Vajza i qe lutur të merrnin një karrocë me qera dhe ja se ku tani pajtoni i tyre tresonte si mos më keq, duke ngritur rreth rrotave qerthuj balte. Jo sikur çanin nëpër rrugë, por sikur vozitnin nëpër një kënetë të vërtetë. Duhej ta kishin kaptuar *Moskovskajën*, kur nuk u mor vesh se prej nga u shfaq edhe një autobлиндë e dytë. Prej kullës së saj kishte qitur kokën një njeri, i cili thërriste diçka që tingëllonte si:

“Përpara për fitore të ra!”

Heroi qeshte e i tregonte vajzës episodin e pajtonit në të cilin Floberi kishte mbyllur Emën dhe Leonin, se si kalonte ai nëpër *Sen-Sëver*, nëpër bankinën e *Kyrandjesë* dhe atë të *Mëlit*, mandej edhe një herë nëpër urë, nëpër sheshin e *Fushës së Marsit* dhe mbrapa *Kopshteve të Spitalit*, se si shkrintari i gjorë e përshkruante gjithë këtë dekor përimtësisht, së toku me pleqtë në të zeza që shëtitnin në diell apo terracën me liana të gjelbëra. Spërkat e baltës shpërthenin si fishekzjarre nga të dyja anët e pajtonit të tyre. Prej shiut që hynte së kithi nga dyert, atyre iu desh t’i ngrinin qelqet, të cilat u vijëzuan në çast me currila. Përpiqeshin ata të vështronin përtej tyre dhe nuk dallonin tjetër veç disa rrotullamesh zjarri që vejevinin mes kënetës të mbështjella prej breroreve të verdheme të mjegullës. Duhej të ishin zjarret nëpër kryqëzime të ushtarëve dhe gardistëve të kuq. Si nëpër jerm dëgjoheshin të qeshurat dhe këngët e tyre të padeshifrueshme. Kishin dalë në bulevardin kryesor, kur vajza i tha se asaj i dukej sikur nuk ecnin me pajton, por pluskonin mes flakësh të lëngshme e të ndyra. Ai vijonte t’i gëdhelte këmbët dhe të ngulmonte se kjo qe një çështje që duhej sqaruar një herë e mirë: as Ema dhe as Leoni, në atë situatë në të cilën ndodheshin brenda në pajtonin e Floberit, me perdet të ulura, nuk ia kishin ngenë një kundrimi të tillë, ngenë nuk ia kishte as karrocieri i rraskapitur nga ai udhëtim aventuroz, dhe e gjitha kjo lajthitje teknike, simbas tij, i kishte shpëtuar shkrintarit vetëm e vetëm për një arsye: ngaqë ai nuk donte t’ia dinte se ç’bënin dy personazhet e tij brenda në pajton, me një fjalë nuk i interesonte ajo “seancë marrëdhëniesh”.

Te dera e *Qenit të tërbuar* ua morën palltot dhe kapelet portierët e vjetër, veshur në kostume të kaltra me kopsa prej bakri dhe jaka të kuqe me shirita të praruar anëve. Vajza ishte veshur në një smoking mëndafshi të zi, me kravatë flutur, ndërsa ai në një kostum më të çelët me një kravatë të zezë, që i bënte kontrast me cipën e bardhë të fytyrës. Në hyrjen e sallës së bardhë, që ishte ndarë në dy pjesë të barabarta prej oxhakut me dy gryka, bisedonin të shqetësuar një grup oficerësh. Aty takuan Henry Shackin, një ushtarak që deri dje qe mbajtur si gazetar i pavarur, me mjaft ndikim në rrethet e kadetëve, me një tureçkë të dyshimtë, mjekër ngjyrë çil dhe në një redingotë qesharake. E pyeti kalimthi se çfarë mendonte rreth aksionit bolshevik, për të cilin bëhej aq zhurmë, ndërsa me mend rrekej të kujtonte emrin e vërtetë të gazetarit para se ky ta kishte mbiquajtur veten "Henry". Tjetri ngriti supet e u gërvall:

- Ata janë shkërdhata, - u përgjigj. - Nuk do të guxojnë, por edhe sikur të guxojnë, do t'jua tregojmë vendin. Simbas pikëpamjes sonë, e gjitha kjo që po ndodh nuk ka ndonjë gjë të keqe, sepse ata do të dështojnë me aksionin e tyre dhe nuk do të kenë kurrfarë force në parlament. Ne, përkundrazi, do të konstituojmë një asamble legjislative me dy dhoma, si në SH.B.A. Dhoma e ulët do të përbëhet prej përfaqësuesish të rretheve, kurse dhoma e lartë prej përfaqësuesve të profesioneve të lira, zemstvove, kooperativave ose bashkimeve profesionale.

- Po ju, më falni, jeni me Kerenskin apo me sovjetët? - e pyeti dikur ai.

Pa i kthyer përgjigje, çanë ata midis sallës gjithë muzikë të zhurmshme, kredhur përgjysmë në tym duhani, në

kutërbim djerse e në erëmime parfumeshe, dhe shumë sy u kthyen drejt tyre. Sidomos drejt vajzës. Bërrylet e tyre çikeshin. Me shtatin e hajthëm, me gjirin adoleshent, flokët e shkurtër dhe atë veshje, kishte ajo magjinë dykuptimshe seksuale. Për herë të parë e këqyrte ai nga mbas shpine dhe supet, krahët e ijët e saj iu dukën të mrekullueshme. Ndërsa çanin mes tryezash, një burrë i bëshëm me flokë të zes të lyer pyeti me zë shokun e tij në i pëlqenin homoseksualët. Një term për afërsisht të tillë përdori: *njezhenjki*. Zunë vend në tryezën e tyre, ku gjetën një karafil të zi dimëror. Ajo ndenji duke hedhur këmbën mbi këmbë.

- E shikon sallën? - e pyeti ai.

- Doemos që e shikoj.

- Do të doja ta shikoje mirë.

- Çfarë do me thënë ta shikosh "mirë"?

- Të shikosh mirë do me thënë, për shembull, të dallosh se ndodhemi në një sallë të bardhë me mure të veshura në pasqyra.

- Këtë mund ta përfytyroj, sidoqë përrallat e Hofmanit nuk më pëlqejnë.

- Atëherë me po këtë sy duhet t'i shohësh edhe personazhet.

- Cilët personazhe?

- Këta, - ia bëri shpërfillshëm me dorë, - të gjithë që janë për qark. Personazhe pa fytyra, si në një ballo maskash.

Salla e vallëzimit ishte e madhe dhe, ndonëse të ulurit nëpër tryezat përrreth qenë të shumtë, ata që vallëzonin kishin mundësi të silleshin qark pa u përplasur për tjetrin. Gratë, mbi taka shumë të larta, me vithet e shtrënguara prej fundesh të çara lartazi, me gjinjtë gjysmë të nxjerrë

prej korsazhesh në dantella poliestri, me sytë të ngjyer në blu, me gojën ngjyrëgjake, shkundnin këllqet sensualisht para partnerëve. Krenarë në veshtjet e tyre *la belle époque*, burrat rrotullonin me shpejtësi objektet që mbanin ndër krahë dhe që quheshin “gra”.

Nga njëra prej tryezave pranë burri i mëparshëm vijonte ta vështronte; vajza afroi ndenjësën e vet ngjat heroit, u përkul dhe diç i pëshpëriti. Gjatë uljes e kishte shkopsitur setrën, tani skajonte edhe kravatën flutur, ndërkohë që ai e ndihmonte të shpërthekonte jakën e lartë të këmishës. Sytë e tij u ngulën te gusha e saj, mandej të shtegu i mezidallueshëm mes gjinjve, që ai e përfytyronte qartë. Ishte i sigurt që ajo tanimë ia lexonte dëshirën në sytë dhe në gojën e tij. Ajo, vërtet, u struk mbas tij.

- E ndien që të dua?

Kështu e pyeti ai mbrapa veshit duke ia tërhequr dorën e djathtë drejt të çarës së pantallonave. Njëkohësisht i lëmoi kofshën, sipër pantallonit të ngushtë të smokingut, deri kur u bind që ndjeu nën to mëndafshin e të mbathurave. Ajo i hapi edhe më këmbët për të pranuar përçikjen e dorës së tij, për të ndier ngrohtësinë e saj përmes cohës së ngrirë.

- Më pëlqen të të dua kështu, - i pëshpëriti ai.

- Më pëlqen të të më duash kështu, - ia ktheu ajo.

- Po deshe vërtet të të dua kështu, duhet të pranosh gjithë sa të dhuroj unë.

- Çfarë, për shembull?

- Për shembull, ledhatimet. Edhe ato janë dhuratë. Sikurse janë edhe veshjet. Po ashtu edhe marrëdhëniet mes meshkujsh e femrash, që asgjë më shumë s'janë.

Dhe u vështruan ata sy ndër në sy.

- Të pëlqejnë dhuratat?

Ajo pohoi me kokë, ndërsa në fytyrë i kishte rënë të kuqtë. “Nuk e përfytyroja që *Xhon Ridi* të qenkësh kaq filantrop!”

E qeshura e tij qe e heshtur; ajo i zbuloi dhëmbët. “Mistrece... Duhet ta kuptosh kënaqësinë që ndiej kur të shoh të bukur, domethënë të dëshirueshme. E vure re si të vështruan, ndërsa kaloje nëpër sallë, edhe meshkujt edhe femrat? Më pëlqen që të gjithë të të lakmojnë”. “Nuk bëhesh xheloz?” “Xhelozia nuk hyn në këtë mes. Duhet ta kuptosh se dëshira që kanë të tjerët për ty, të bën edhe më të bukur. Kur jemi njëri pranë tjetrit, nuk të shoh sa duhet. Aty më parë, kur të vështroja së largu se si e përndizje një të panjohur, ishe edhe më shumë imja. Ishe njëherësh ajo që shtrëngoj unë në krahët e mi dhe ajo që josh një tjetër faqe meje për të më pëlqyer mua. Duhet ta dish se është e rëndësishme për çdo femër, virtualisht, t’u premtojë meshkujve diçka që ata e dëshirojnë. Pavarësisht nëse ka ndër mend t’ua japë atë “diçka”, apo jo. Aq më shumë për “romanin” tonë, në të cilin loja e joshjes, e ngashnjimit mes meshkujsh e femrash, nuk luhet pa realizuar përfytyrimin se gjithçka, po gjithçka, është e mundshme. Që të realizohet në të lëvizja ngjitëse, lypset që çdo epizod ta zgjerojë materialin tematik në krahasim me epizodin e mëparshëm.

- Çfarë do me thënë kjo?

- Do me thënë që çdo aventurë e re lypset të përfshijë një tjetër qark personazhesh në fushën e veprimt të heroit ose që çdo aventurë mbasardhëse të jetë më e ndërlikuar dhe më e vështirë se aventura paraardhëse.

Vijuan ata të vështroheshin ndër sy dhe, kësaj radhe, nuk qeshën.

- Po sikur të tjerët të mendojnë se jam *prostitutkë*?

- Ajo çfarë mendojnë të tjerët kurrfarë rëndësie nuk ka. Ka rëndësi vetëm të premtuarit e asaj diçkasë. Të mbajturit e premtimit është çështje tjetër. Vetëm kështu mbërrihet kënaqësia e lakmuar.

- Edhe sikur të paguajnë?

- Paratë? Ato janë diçka e dorës së fundit. Puna është të mos ofrosh asgjë pa provuar vetë kënaqësi.

- Ty do të të pëlqente të prostituohesha?

- “Nuk kam për t’i ndëshkuar bijat tuaja ngase u prostituuan”, thotë një mendje e zgjuar te *Testamenti i Vjetër*.

- Si? - e vështroi ajo e habitur.

- Libri i Osesë, IV, 14, - plotësoi ai qetësisht. - Të prostituuarit është ëndrra e shumë femrave. Po të jetë edhe ëndrra jote, nuk të mbetet veçse ta realizosh.

Ajo mblodhi vetullat, si ta pyeste veten në kishte apo jo ëndrra të tilla. “Ti mendon se të gjithë ëndrrat mund të realizohen në jetë?” Ai shpuri buzën në gaz: “Përsëri nxitohesh. Rëndësi ka që njeriu t’i zbulojë ëndrrat që ndryn brenda vetes, t’i identifikojë ato. Ti, fjala vjen, ndryshe nga unë, duhet të jesh vetëm në hapat e parë të identifikimit të tyre”. “A do të më ndihmoje ti për të hedhur hapa të tjerë...?” Kjo vajzë po e luante mendsh me ngacmimet e saj, me të përqallurit e saj prej maceje.

Ndërsa vështroheshin ata sy ndër sy, në sallë duhej të kishte hyrë një personazh i rëndësishëm, ngase orkestra kishte bërë një pauzë dhe qenë ndier lëvizje e kthime kokash.

- Poetesha e madhe? - e pyeti ajo me të pëshpëritur.

- Në qoftë se ajo është “poetesha e madhe”, unë jam “i panjohuri i shekullit të ardhshëm”, - ia ktheu ai. - Më sak do të ishte ta quanim ish-Luiza Brajant, nxënëse e Dr. Frojdit.

- Që do të thotë...?

- Përderisa e njihje *Xhonin*, duhet ta njohësh dhe *Luizën*.

I hodhi ajo heroit një vështrim pyetës, por ai vetëm sa nënqeshi, se i qe kujtuar shqetësimi nervor i struktur brenda tij.

- Qoftë Luizë, qoftë Joluzë, duhet të ketë qenë shumë e bukur në kohën e saj, - i pëshpëriti vajza, - dua të them atëherë kur e ke njohur ti.

E veshur në një fustan me prerje fare të thjeshtë, që të kujtonte një petk murgeshash, “poetesha e madhe” kishte zënë vend rreth dhjetë tryeza më tej së toku me dy ndër bashkëshortët e saj: të dytin dhe të tretin. Kishte tipare të rregullta, fytyrë vezake klasike, sy të errët shumë të mëdhenj. Mbante një gushore guacash të zeza. Flokët, lehtësisht të përthinjur, të dystë e të lëmuar, i kishte lidhur me një shall ngjyra-ngjyrash. Deshi heroi t’i shpjegonte diçka vajzës që kishte në krah për kohën e kthyeshme e të rikthyeshme, për “të tanishmen e përhershme”, por nuk iu duk vendi i përshtatshëm për shpjegime të atilla, ndaj nxori kutinë e argjendtë të cigareve, mori një dhe e ndezi, veprim të cilin ajo ia shihte për herë të parë.

- A thua do të recitojë? - e pyeti ajo.

- “Por ne do të jemi aq fajtorë, / sa gjithë shekullin XX do ta tronditim”, - shqiptoi ai si t’i fliste vetvetes.

Mandej, për t’iu përgjigjur vështrimit pyetës të vajzës

që kishte pranë, shtoi një fjali të turbullt për të: “Ne të gjithë do të ikim, kur ajo do të mbetet”.

Hangrën pak duke pirë ngadalë. Shiu jashtë duhej të vijonte, mbasi kur e kur, nëpër pauzat e orkestrës, dëgjohej cikrrima e piklave mbi qelqet e sallës. Si hangrën, ai i kërkoi kamerierit një gazetë. *Financial Times*, doemos, nuk kishte. Pra, përfundoi te *Raboçij Put*. Lajmet ishin të papërcaktuara. Trupat e Komitetit Ushtarak Revolucionar kishin zënë pikat strategjike të Jugut, ndërkohë që dy batalione qenë hedhur në anën e Sovjetëve. Arsenali, megjithëkëtë, kishte mbetur në duart e kolonelit Rjabcev dhe të junkerëve të tij. Vajza u ngrit për të vajtur në tualetin që ndodhej në katin e nëndheshëm. Tek çante midis sallës me të ecurën e saj të vendosur, u ndal papritmas, gati duke iu ngatërruar mes gjunjëve burrit të panjohur që vijonte ta përgjonte disa tryeza më përtej. Si për të lypur ndjesë, kaloi dorën mbi mëngën e xhaketës së të panjohurit, i cili ia ktheu me një buzëgaz yndyrshmërisht epshor. Dy burra, që duhej të kishin pirë me të tepërt, i zunë rrugën në të njëjtën kohë për ta ftuar në vallëzim. Ajo u shkëput prej tyre, ndonëse do të kishte dashur të vallëzonte me të dy njëherësh, po të mundte.

Tek delte nga kabina e WC-së, në kthesën e tualetit u ndesh me të panjohurin që kishte zënë vend në këmbë në korridor pranë telefonit me kartë, sikur diç priste. Qe i shëndoshë dhe aspak simpatik. Por një buzëgaz i pacipë dhe goja mishtore seç i jepnin një farë hije. Ajo i buzëqeshi.

- Çfarë gjuhe flisni? - e pyeti ai.

- Vetëm rusishten e pararevolucionit, - kukurisi vajza.

Një kliente tjetër kaloi në korridorin e ngushtë dhe ajo u detyrua të shtrëgohej më shumë nga sa duhej mbas të panjohurit. Pati përshtypjen se ndjeu fortësinë e xhungës që atij i qe bërë në pantallona. Atëherë prej gojës së saj dolën fjalë që asaj as nëpër mend nuk i shkante se mund t'ia drejtonte një të panjohuri: “Ta ka qejfi?” I panjohuri zgjati krahun dhe e mbërtheu për beli gjithë nervozitet. “Folë, ta ka qejfi, apo jo?” ngulmoi ajo. Ai edhe kësaj here nuk iu përgjigj, e ngriti thujtë peshë, e tërhoqi në kabinën prej nga ajo sapo kishte dalë, e mbështolli në krahë duke e prekur me shpejtësi, e ktheu duke e mbështetur me fytyrë për muri dhe e urdhëroi të ulte pantallonat ndërsa ai zbërthente të tija. Ajo nuk pati kohë të merrte vesh nëse pantallonat i uli vetë apo ia uli ai, ndjeu si ai e kërkoi nga mbrapa duke i rrëshkitur dorën nën të mbathurat, të mbathurat e saj të mëndafshhta ranë diku të grisura, mandej pëllëmba e burrit e preku drejtpërsëdrejti, ajo u drodh ndërsa e ndjeu veten të rrasur sipër WC-së, kërkoi nga mbrapa mes këmbëve të të panjohurit, ia gjeti pantallonat të hapura, e preku ashtu siç qe i përndezur, madje u përndez edhe vetë nga fryrja e tij. Dora që ia kishte hapur kofshët dhe e kishte kërkuar nga mbrapa, tani ia kallte brenda sa hap e mbyll sytë, me një të goditur të ijeve. Dhe ndjente ajo të panjohurin që ia hapte buzët e fshehta, që i hynte gjithnjë më thellë, dhe qëndroi pa lëvizur, ndërsa ishte ai që lëvizte brenda saj, dhe mendoi ajo *Xhonin*, të cilit do t'ia tregonte për frymëmarrjen gjithë gulç të të panjohurit, për kundërmimin e djersës dhe kolonjës së tij të rëndomtë, për lëvizjen ritmike të ijeve, dhe me sy mbyllur përfytyroi se si dëshira e mashkullit i cili po e shtinte në dorë do t'ia nxiste

më mbas dëshirën heroit. I panjohuri lëshoi një “hu” si prej druvari, u prish, kopsiti pantallonat dhe mbërtheu rrypin e mesit pa thënë një fjalë, vetëm duke vijuar me buzën në gaz.

Në sallë kishte shpërthyer një *salsa*, kur ajo ktheu drejt tryezës së tyre më e përndezur nga sa kishte qenë para se t’i jepej të panjohurit dhe, ndërkohë që hidhte hapat, ndiente çurkun e lëngut mashkullor t’i kullonte teposhtë kofshës së majtë, brenda pantallonave, deri mbi çorape. Heroi, që ende lexonte, kishte ngritur kokën dhe e këqyrte i hamgjitur. Ishte e bukur! Por jo vetëm kaq. E veshur asi mënyre, nuk mund të thoshe nëse bukuria e saj qe ajo e një vajzuke apo e një çunaku. Bukuria e saj ishte e gjithëmbarshme. Të gjitha veshjet i shkonin. Dhe atij iu kujtuan parimet e Vinkelmanit. Ia shkoi së rishti dorën sipër kofshës së mbathur me pantallonin e ngushtë sapoqë ajo zuri vend ngjitmas tij, dhe ia kapi ajo dorën, dhe ia çoi mes këmbëve të saj, dhe e ndjeu ai ndryshimin e ngriti sytë: “Na paska plasur cipa krejt! Ku i paskemi breçkat?” Nën tryezë ajo i dëftoi një shuk të vogël mëndafshi duke ia bërë me kokë nga i panjohuri që ia kishte ngulur sytë nga tryeza përpara. Ai atëherë nuk mundi të mos e shpinte buzën në gaz. “Filluam të nxëmë shumë shpejt”, foli nën zë pa iu drejtuar asaj.

Ajo kishte filluar t’i kallëzonte për aventurën e saj të para pak çasteve, kur diku pranë u dëgjuan të shtëna të mbytura, në armë të rënda. Orkestra prajti. Erdhi me ngut një kamerier, që u lut të kalonin në sallën e vogël ngjitur, dritaret e së cilës binin nga oborri i brendshëm. Në sallën e tyre, që shikonte nga rruga, duhej doemos të fikeshin dri-

tat. Do të hapet zjarr i madh, tha. BBC-ja ka paralajmëruar se mbas pak duhet të fillojë lufta civile midis Veriut dhe Jugut.

Heroi kishte filluar t'ia ngacmonte vajzës buzët e poshtme nga sipër pantallonit të hollë, t'ia zbruannte mengadalë, dhe ajo e dinte se, me gjithë pamjen e pavëmendshme, i panjohuri i tryezës përtej rrekej të kapte diçka edhe nëpër terrin e sallës, qoftë me bisht të syrit. Mbas fikjes së dritave tryezat kishin lëvizur, një ecejake e potershme qe ndier, por tani ai me gishtin e vet tregues kërkonte të çarën e saj ende me lëngun e të panjohurit.

- Çfarë ere mban? - e pyeti ajo kur ai e nxori atë gisht dhe e afroi te hundët.

- Erë vjollcash të vdekura që të shtie të ngjethurat.

Ndërsa nuk reshtte duke e gëdhelur lehtë, thujse vetëm duke e fshikur, vijo të flasësh, e urdhëronte ai, tregomë hollësitë, si e bëre, si ta bëri, dhe i kallëzonte ajo hollësi për bëmën e saj, duke e rrasur vetë barkun drejt dorës së tij, se si i panjohuri kishte lëvizur fort brenda saj derisa qe prishur pa vonuar kushedi sa, po ti, e pyeste ai, unë nuk pata kohë, i gjegjej ajo, a ia more në gojë, e pyeste ai, nuk na doli koha, shfajësohej ajo, marroqe e vogël, e ngacmonte ai, mos gënje, prekmë, prekmë fort, i lutej ajo, jo, me ngadalë, ia kthente ai, të shtëna nuk dëgjoheshin më, dritat u ndezën, por atëherë u pa se ato qenë të kota, mbasi përtej qelqeve qe zbardhur, dhe potera e tryezave nisi së rishti, kurrfarë nguti nuk kemi, i fliste ai, dhe papritmas ia nxirrte gishtin e qullur nga lëngjet e saj dhe ia afronte asaj te goja për ta thithur, dhe ajo njihte shijen e vet të përzier me atë të lëngut të amësht të të panjohurit, dhe ky mendim ia

shtonte dhe më nepsin që ia ndrydhte barkun e ia gufmonte gjinjtë, të dy ndiheshin të ngadhënjyer nga ajo diçka epike, madje heroike, që kishte hyrë në marrëdhëniet e tyre, dhe prirej ajo e gjitha kah ai, e sigurt që ai më së fundi do t'ia fashiste atë neps, po ai e linte, e braktiste krejt, kërkonte një *Raboçij Put* të atij mëngjesi dhe kamerieri i sillte një tjetër, duke e njoftuar qetësisht se asaj mbrëmjeje *Raboçij Put* qe shndërruar së rishti në gazetën *Pravda* mbyllur padrejtësisht pak kohë më parë, sakaq bri tij vajza, me shqisat të acaruara, e trushullosur nga dëshira, qe vënë të ledhatonte veten, dhe ai, pa i hequr sytë nga *Pravda* e re, të cilën po e shijonte si të qenkësh një *Herald Tribune* e vërtetë, përkulej mbi të, ia mbërthente dorën në dorën e tij e i pëshpëriste: "Prit. Lëre dëshirën të ngjitet edhe më. Mandej kaloje tek unë". Dhe ajo e kuptonte, e këqyrte drejt në sy duke i rrëshkitur gishtërinjtë e saj përtej zinxhirit të pantallonave të tij, mbërrinte deri te mishi i fryrë, ngjitej dhe ndalej sipër, duke ia zbuluar atë të tërin, dhe ai kishte humbur në mendime, iu pat kujtuar takimi i tyre i parë, mbrëmjen kur ai kthente nga varrimi i mikut të tij, ajo nuk ia hiqte sytë nëpër zbardhëllimin mëngjesor, e gëdhelte, dhe gishtërinjtë e saj e shtrëngonin për të zbritur mandej më poshtë e për t'u ngjitur së rishti, atij i kishin hyrë të dridhurat, mekanizmi i mistershëm i riprodhonte tani një takim tjetër, aty e vite të shkuar, ndërsa delnin nga mesha e mesnatësore e Krishtlindjeve, ai dhe çunaku që pak më parë i kishte rënë organos e bënin rrugën së toku, kishte në dorë një rrotull partiturash dhe shprehej me një mënyrë të veçantë të foluri: të penguar dhe njëherësh të përshpejtuar, mbante një pallto të zezë treçerekëshe, që i shtrëngon-

te ijet, dhe kishte vënë në qafë një shall me vija të gjelbëra, fytyrën e kishte turbulluese: të zbehtë dhe të hequr, të rregullt mes flokësh të zes dhe të gjatë, buzën e kishte si të prera përmezi, në një mënyrë papërcaktueshmërisht sensuale, sensual ngjante deri edhe emri i tij prej normandi a flamandi, nëse vërtet quhej ashtu, a thua se ishte një qenie që paskësh jetuar përjashta kësaj bote, madje përjashta çdo bote, një erë e ngrohtë shqymbte thëllimin e rrugëve, ata i kishin ngadalësuar hapat tek çanin mes shkretisë mbasmesnatësore mes xhamisë së Etëhem beut dhe Sahateve të kullës së Kremlinit drejt Shëtitores së madhe, kur heroi ynë kishte nxjerrë një cigare, dhe çunaku, me një gjest të shpejtë, i kishte afruar çakmakun, e kishte shkrepur duke e mbrojtur flakën mes duarve të tij dhe, nëpër atë flakëvalavitje, pati zbuluar heroi ynë dy sytë e errët, mbuluar prej qerpikësh të hollë, të cilët sikur donin të fshihnin me çdo kusht një pashi të fjetur diku në thellësi. Vështrimet u qenë kryqëzuar, si të qe përfunduar kështu marrëveshja e heshtur, çunaku kishte ulur sytë dhe ata kishin vijuar rrugën pa bëzajtur, duke u fshikur lehtas për bërrylash, vetëm një çast, ndërsa flitnin për aftësinë dehëse të asaj mbrëmjeje, ai i kishte thënë që Stendali shkruante se në Romë, kur një erë e tillë frynte mbi Transtevere, njerëzit vritnin veten, kishin nisur kështu të bisedonin si të qenkëshin njohur qysh kur bota ishte botë dhe nga ai takim i rastit kishte lindur një miqësi që kishte vijuar disa vjet e që kishte marrë fund vetëm para pak ditësh, kur atij i qe dashur t'i vente të vetëvrrarit në varrim, dhe iu kujtua se si tjetri, ndërsa kalonin nëpër urën e madhe të shëtitores, i kishte fishkëllyer një motiv gazmor berlinez fjalët e të cilit

thoshin pak a shumë: “Seç pluskon një kufomë mbi Landwehrkanal”.

Ktheu në këtë botë kur vajza e kishte përshpejtuar ritmin, muzika gjemonte së rishti, dora e saj tani mezi e përballonte çlirimin, kësaj here jo të atdheut, që afrohej heroikisht, deri kur gjithçka shpërthente dhe lëngu i nxehtë i derdhej mbi gishtërinjtë e saj duke stërpikur *Pravdën* që ai vijonte ta mbante në dorë. U vështruan në sy, të tjetërsuar, si të qenkëshin shkepur prej një bashkimi gjithë epshëri molisëse. Provoi ai në gjithë trupin një lehtësim banal, që as vetë nuk mund ta shpjegonte, të shoqëruar me ndjesinë se paskësh qenë edhe një herë me po atë vajzë, në po atë sallë dhe në po atë pozicion.

Në sallë atë çast u dëgjuan zhurmë çizmesh të rënda dhe të bërtitura. Orkestra kishte prajtur, me sa dukej, përfundimisht. Nga pista e vallëzimit qe larguar edhe çifti i fundit. Pa i mbyllur pantallonat, i hodhi një sy vajzës, e puthi dhe ndjeu se ajo i kishte buzët të përthara. I vështroi sytë e mrekullueshëm: të bruztë si natë marsi. Një ushtar me spaleta të kuqe, i palarë e i parruar, që mezi qëndronte në këmbë, u shfaq në mes të pistës së zbratur dhe briti me zë të ngjirur:

- Në emër të Komitetit Ushtarak Revolucionar ju njoftoj se Qeveria e Përkohshme nuk ekziston më! Pushteti kaloi në duart e Sovjetit të Deputetëve! - dhe vërviti në sallë një tufë fletushkash.

Ai kapi fluturimthi një syresh, lexoi rreshtin e parë: *Qytetarë! Komiteti Ushtarak Revolucionar deklaroi se ai nuk lejoi asnjë shkelje të rendit revolucionar...* E dinte me saktësi se çfarë vinte më mbrapa, si ta paskësh përjetuar një herë të gj-

thën këtë: nuk do të kishte më as Zot, as aksione burse, as renta, as grada, as dekorata, as pronë private. Do të anuloheshin të gjithë titujt e fisnikërisë dhe do të caktohej një emërtim i ri i rangjeve civile. Do të fillonin inventaret e banesave, të pasurive, të ushqimeve, të veshmbathjeve e kështu me radhë. Ndoshta reklammat e vjetra do të qëndronin edhe për njëfarë kohe në vendet e veta, por mbrapa tyre, përtej pluhurit, errësirës dhe zbraztisë që do të çelej, nuk do të kishte më asgjë përpos tifos, urisë, mungesës së dritës, pushkatimeve nëpër garazhe apo në të dalë të qytetit, në breg të lumit. Vajza po i thoshte se tani në rrugë duhej të ishte shumë interesant.

- A e përfytyron dot një petale gjaku mbi faqen time? - e pyeti ai.

- Është poezi? - e pyeti vajza. - Apo çfarë do të thuash?

- Dua të them se, të vriteshim nga këta kontrabandistë, - shtoi duke fshirë seksin e vet me traktin, - do të ishte e pahijshme për dinjitetin tonë.

E katërta ditë pa numër

Nuk e shtjellonte dot ç'ishte ajo diçka që qe tronditur brenda tij. T'i paskësh ndryshuar, vallë, ndonjë gjë e rëndësishme në jetë? Në të gjitha *flirt*-et e deriatëhershme e kishte ndier veten të fortë dhe tejmasë të sigurt. Të shtinte dikë në ngasje, ta joshte, kishte qenë mjaft e lehtë për të. Por po aq e lehtë kishte qenë, mandej, edhe ta skajonte tej. Kurrfarë ndjesie zotërimi nuk e mundonte, kinse për të kishte rëndësi vetëm loja e joshjes në vetvete. Dhe do ti, ja se ku tani, pikërisht kur ishte ndeshur me atë vajzë, e cila i qe futur në jetë në mënyrë aq të beftë, gati të përdhunshme, si të paskësh dalë nga ndonjë prej librave të tij në raft, për të parën herë një ndryshim kishte ndodhur brenda tij. Ishte dita e katërt a e pestë e njohjes me të, kur ajo i trokiti në derë një orë para takimit. Kishte ardhur me një vajzë tjetër, me flokë të verdhë në të kuq.

- T'ju bëj të njohur? - foli qetë-qetë. - Një shoqja ime. E takova rrugës dhe menduam të të bënim një vizitë. I ka lexuar edhe kjo *Dhjetë ditët që tronditën botën*...

Kjo vajzë e linte përnjëmend pa frymë. Çdo fjalë që thoshte ajo ishte në gjendje ta përn dizte. Ai u dëftoi urdhrin që i kishin hedhur aty më parë poshtë derës nga "komiteti

i banesave". Urdhërohej që dyert dhe portat e shtëpive të mbylleshin në orën 09 të mbrëmjes dhe të hapeshin në 07 të mëngjesit. Mbas orës 09 të mbrëmjes lejoheshin të hynin vetëm banorë të kontrolluar nga komitetet e banesave. Ora ishte 09.45 dhe të tre u zgërdhinë gjithë ëndje. U shtiri të djave nga një gotë verë. Nata qe e qetë. Duke rrjedhur në gota, vera lëshoi një si tingëllimë gurësh të çmuar që përplasen njëri për tjetrin, dhe ai i pyeti ç' muzikë donin. Flokëverdha propozoi diçka nga *New wave*, kështu, në përgjithësi. E dashura e tij kërkoi *Rrethinat e Moskës mbrëmanet*, që gjithsesi të shkonte me njoftimin e orareve të reja të qarkullimit.

Pyetjes së tij për lajmet e fundit nga rruga, ato i përgjigjen duke penguar njëra-tjetrën. Diç i ngatërrojnë për një kongres të Petrogradit, që me shumicë dërrmuese votash paskësh marrë vendim për t'ia dhënë gjithë pushtetin Kongresit të Sovjetëve. Para se të shpërndalet, sqaron njëra, kongresi u ka dërguar përshëndetje bolshevikëve të arrestuar, duke u premtuar se ora e lirimt të tyre është e afërt. Edhe konferenca e parë e komiteteve, shton tjetra, ka marrë prerazi anën e sovjetëve duke miratuar një rezolutë. Bashkimi i punëtorëve të hekurudhave, e ndërpret e para, ka kërkuar dorëheqjen e ministrit të komunikacioneve. Heroi nuk e ndalon dot fryrjen e përhershme në pantallona, tani që ato kanë filluar të vallëzojnë të dyja dhe atij i merren mendtë duke dëgjuar fjalët që shkëmbejnë:

- Të pëlqen të të prekin?

- Po...

Të puthura të vogla në qafë, në zverk, ledhatime gushësh me gishtërinj të hollë, të gjatë. Po dora ime të pëlqen? Ai

mahnitet: është e dashura e tij që e mëson tjetrën, që e tërheq në lojë. Ajo ia merr buzët e mishta, duke e shtrënguar mbas vetes dhe duke vijuar ta gëdhelë, ndërsa me lëvizje të shpejta lakuriqon gjoksin e vet. Po ti, e ngacmon flokëverdhën, ke gjinj kaq të bukur? Na i trego pak, na i tregooo...” I shkon dorën në të çarën e fustanit, gjimbajtësja e stolitur me dantella mezi i mban një gjoks të rëndë, tejmase të madh për moshën, dhe tjetra i nxjerr soje një gji të zbehtë e të fryrë, i afron buzët, mandej ia nxjerr edhe tjetrin, dhe i drejtohet heroit të mahnitur: “Të pëlqejnë gjinjte e saj? Shihni sa të rëndë janë. Peshoji, po deshe”.

Dy duart e saj përshkojnë qarqe rreth rrumbullakësive të flokëverdhës, thonjtë në kalim e sipër i ngacmojnë thithat, ndërsa kundron ai se si fustani bie te këmbët e vajzës, flokët e saj të verdhë në të kuq shpërderdhen mbi supet e lakuriquara, vajza ka një palë të mbathura pambuku dhe, poshtë tyre, kapur me mbajtëse, një palë çorape të bardha, tani dora e tjetrës i zbret e i ngjitet përgjatë kofshëve, ia hap ato e i shkon nëpër mes, duke u ngjitur drejt mishrave që, siç i përfytyron ai, duhet të jenë të njomura. Si t’u ndodhkësh para tablosë së *Meninave*, nis ai e u shpjegon dy vajzave se si Velaskesi ka futur në të edhe veten e vet, ndërsa pikturon në këmbë, para një telajoje të madhe kanavace, në atelienë e tij. Çifti mbretëror ndodhet jashtë tablosë, në vendin e spektatorit i cili sheh vetëm pasqyrimin e këtij çifti në pasqyrën e varur në mur, pak a shumë si në pasqyrën e dhomës së heroit. Kësijoj piktori ndodhet njëherësh në dy botë: jashtë dhe brenda tablosë, përbri personazheve që krijon: në botën reale dhe në botën fikcionale. Dy vajzat qëndrojnë një copë herë të gjatë

kështu, më këmbë, nën *Rrethinat e Moskës*, duke ledhatuar njëra-tjetrën e duke u puthur gojë më gojë, heroi çohet nga kanapeja për t'u liruar vend, dhe të dyja përmbysen mbi atë kanape, dhe njëra e zbulon tjetrën me veprime të përngadalësuar, nën vështrimin e ngulmët të heroit, i fshik me buzë këmbët, pulpët, ia ngjit buzët përgjatë lakimit të gjurit, të kofshës, deri te zgavra e errët dhe e mistershme, tani afrohet edhe heroi, si të qenkësh Velaskesi vetë që braktis kavaletin, ul zinxhirin e pantallonave e nis të ledhatojë mashkullorinë e vet, ndërsa kundron se si çelet, në atë zgavër, organi i epshit, e dashura e tij ngjit buzët dhe dridhet nga takimi me mishrat e tjetrës, tjetra zgjatet, tendoset edhe më nën gjuhën e saj, duart vijojejnë t'i gëdhelin lehtë-lehtë nyejt e hollë të këmbëve, pulpët e bardha, kofshët, kur ngjiten përgjatë këmbëve duart bëhen edhe më të guximshme, i prekin vithet e kërcyera, ia ngrenë barkun e i përçikin koskën e këllkut, deri kur, më në fund, skajojnë breçkat nga pjesa mbetur fshehur e mesit të këmbëve.

Tani, po vetëm tani që ndodhet përbri personazheve të veta, e kupton si duhet heroi trukun e Velakesit, e ndien veten të pikturuar në dramën e njëherenjëkohshme, dhe ja se ku nuk mund më të qëndrojë mospërfillës si Velakesi, por i duhet të bëjë një lëvizje të beftë, të thyejë diçka, të hyjë edhe ai në tablonë e vet, dhe i kthehet flokëverdës që dergjet në kanape, që i ka mbyllur sytë, ia kap njërën nga këmbët, i ledhaton shputën dhe harkimin e saj, mandej i thith gjithë neps gishtin e madh, ajo përpëlitet dhe rënkon, ia kall këmbën tjetër mes këmbëve të tij, lart, gjithnjë më lart, e ulur mes këmbëve të flokëverdës, e

dashura e tij i fshik thupin me buzë, ndërkohë që rrok me dorë mashkullin e fryrë, duke i ngacmuar njëherësh të dy, a thua duke i zotëruar njëkohësisht dhe duke ia ofruar njërën-tjetrit dhe njërin-tjetrës. “Unë jam ura mes dy kënaqësive tuaja, - pëshpërit ajo.” “Ura mes Lindjes dhe Perëndimit”, ia kthen ai me parullën e deridjeshme të vrangelistëve. Dhe janë të tre të përndezur, dora e flokëverdhtës prehet pa lëvizur ngjat saj, tjetra ia kap dhe ia vë mbi pubisin kuqalash, duke ia trusur mbi të me pëllëmbën e vet, si një mësuese shkolle që e mëson fëmijën të mbajë lapsin, e merr gishtin e madh të vajzës dhe ia drejton lëvizjen, gishti hyn brenda mishrave dhe shtyp thupin e gufmuar, mandej, si pa kuptuar, nis e gjallërohet në seksin e kuqërremë. “Hapi sytë, - i flet ndërkohë, - shikoje mikun tim, shikoja pantallonat e hapura, shikoje si është fryrë për ne, si është fryrë për ty”. Tani ai është krejt pranë flokëverdhtës, drejt e mbi fytyrën e saj, ndonëse nuk është ai, por e dashura e tij që vendos çastin kur ai do të kridhet dhe vendin ku ai do të kridhet te tjetra, dhe ajo e kryen këtë detyrë si një dirigjuese e sprovuar, në kohë e sipër që ai është shtrirë ngadalë mbi flokëverdhtën e i është kredhur në gojë, goja e saj është e tharë, djeg, tjetra zë vend mbrapa kanapesë ku është shtrirë shoqja e saj për t’i ngacmuar të dy me fjalë, me të qeshura.

- Si të duket dhurata ime? - pyet dhe nuk merret vesh se cilit prej të dyve ajo pyetje i drejtohet.

Ai ia del të përmbahet pikërisht kur vajza nën të çlirohet dhe, në çastin e mbramë, del nga goja e saj e i drejtohet gojës së të dashurës së tij. Ajo ia mer me të shpejtë, ai priset mes dhëmbëve të saj dhe atëherë i përsëritet ndjesia

që, gjithë sa po i ndodh tani, në të vërtetë duhet t'i ketë ndodhur dikur, shumë kohë të shkuara, dhe tani ai vetëm sa e sjell së rishti në mend, si t'u bëmë fjalë për një palë marrëdhënie të moçme, të cilat nuk mund t'i zmbarsë asgjë në botë, që me kalimin e kohës shndërrohen në një kujtim ëmbëlçak, në një pasion që djeg. Megjithëkëtë, është e pabesueshme, e parrokshme prej mendjes që ai këtë histori ta dijë paraprakisht, madje t'i ngjajë se dikur e ka shkruar, si diçka që pak a shumë ta ketë filluar me fjalët: *Në fillim të revolucionit të vonuar bolshevik, kur jetoja në vetminë më të madhe dhe as e merrja mundimin të...*

E gjitha duhet të jetë një ngatërresë. Dhe vetëm kaq. Historia "tjetër" lypset të ketë ndodhur kushedi sa dhjetëvjeçarë më parë, në kohën kur ai ka qenë i dashuruar mbas një aktoreje të teatrit *Aleksandriskij*, e cila më vonë duhej të qe bërë gruaja e një piktori modernist. Dihej botërisht që asaj ai i kishte kushtuar madrigalin e njohur: "*Kur rri dhe vdekjen pres me ty*". Qe mbase një ngatërresë që zinte fill nga një takim në shtëpinë e piktorit në fjalë, në kohën kur heroi ishte vetëm një djalosh imçak, me kokën hedhur mbrapa, me qerpikë të gjatë ngjyrë gështenje. Iu kujtua drita sylëbyrëse e verës, bruztia e detit, vazhda e valëve, fërfëlliza detare që fishkëllin në vesh.

A kishte të ngjarë, vallë, që në këtë mënyrë ngatërrestare t'i përhirej magjia e shenjtë e përziemjes? "*Të hareshme si ditë pushimi në mes të javës/ janë përvojat e përziemjes*", thoshin poetët. Por tanimë ai dinte ta vinte në punë mekanizmin e pamëshirshëm platonik, pa çka se, hëpërhë, dukej sikur e humbte drejtpeshimin së toku me dy vajzat, rrokulliseshin të tre mbi qilim, ai më shpinë me ato të dyja

përsipër, gjinjtë e tyre i binin mbi fytyrë, ai thithte njërin dhe pickonte tjetrin, i puthte, i shtrydhte, ato uleshin mbi të me radhë, njëra mbas tjetrës, ai dallon me gojë seksin e ri, me një erëmim të njelmët, turbullues, pa e mësuar dot se brenda cilës prej të dyjave prishej për herë të dytë, apo të tretë, nëpër një nga ato dehjet prej të cilave të binte të fikëtit.

E pesta ditë pa numër

- Sesi je.

- I zbehtë si gjithmonë?

- Jo saktësisht. Sikur një flakë e lehtë ta ka gjallëruar zbehtësinë qysh prej dhuratës sime...

Ajo qe shfaqur te dera me një tufë karafilash në dorë, për t'i dhënë lajmin e çuditshëm se në rrugën poshtë po murosnin bodrumet ku qelbeshin kufoma të dehurish vrarë me dinamit, kur ai i kishte thënë fjalinë:

- Sot të kam sjellë edhe unë dhuratën time.

Çastin e parë nuk i kupton fjalët e tij të shoqëruara nga buzëqeshja tinzare, mandej vë re se në dhomën ku sapo kishte hyrë ndodhet edhe dikush tjetër. Në kundërdritë i duket i bëshëm, me cipë të zeshkët, flokë të errët, pak të përthijnur te tamblat. Duhet të jenë, pak a shumë, të një moshe. Ajo mezi ka kohë të ngrejë vështrimin dhe e ndien veten të gozhuar prej dy sysh që çlirojnë gjallëri. Provon një gjendje paniku, si këputje te muskujt e pulpëve. “Mos ki frikë”, dëgjon atëherë njërin nga zërat.

Pranon, në mënyrë mekanike, t'i heqin pallton, kur i panjohuri i bën heroit një pyetje që vajzën e lë pa frymë: “Si është, e gjerë apo e ngushtë?” dhe i shkel syrin. Me një

buzëgaz arrogant në fytyrë, thuase pyetja e tij nuk kishte lidhje me të, ai i afrohet dhe nis t'i bëjë vlerësime për flokët, për veshjen, madje zgjat dorën e i fshik gjirin e djathtë, kinse do që t'i prekë cohën e fustanit, por ajo tani e di mjaft mirë që nuk është vetëm kaq, që është shumë më tepër se kaq, sepse ndien thithat e gjinjeve t'i forcohen dhe e kupton që tanimë është njomur mes kofshëve.

- E sheh? Nuk përdor gjimbajtëse, - sqaron i pari.

- E shoh, - ia kthen i dyti, duke i fshikur lehtas shpinën me çelje të gjerë, - vetëkuptohet.

Ajo rreket të shpëtojë, por tanimë njëri e mbërthen për kyçesh të duarve: "Shëëët! Urtë! Do të dëfremë tresh. E dimë që të pëlqen". "Do të të mësojmë gjëra që as në ëndërr nuk i ke parë", shton tjetri. "Jeni të çmendur!" klith ajo. Ata qeshin duke nxjerrë dhëmbët. "Nuk të pëlqen dhurata ime? - e pyet heroi. - E pra, unë isha i sigurt se do të të pëlqente!" Tjetri ka vënë muzikën dhe i është afruar për trup: "Nuk ka ta qejfi një *slow*?" Ndërsa njëri e mban mbërthyer për kyçesh të duarve, tjetri i vallëzon ngjitmas, nga mbrapa, duke e detyruar të lëvizë me të njëjtin ritëm, dhe i gëdhel ijet, barkun. Përmes cohës së pantallonave ajo i ndien të fryrën që i fërkohet mbas vitheve të saj. Tani edhe duart e të parit i kanë rrokur gjinjtë përmbi fustan, duke lëvizur edhe ato simbas ritmit. Dikur i dyti vendos t'ia shkojë një dorë nën fund për t'i prekur vithet.

- Uouuu! - i thërret tjetrit. - Çupka nuk na paska breçka!

Të dy kukurisen, gishtërinj të shkathët ia hapin fustanin duke i ulur zinxhirin e shpinës, ia rrëshqasin ngadalë mbi ijet, fustani bie mi dysHEME me një frushullimë, njëra nga katër duart i shtrëngon ende kyçet, por vajza gati-gati nuk

lufton më, thuase e kupton që ka diçka të pashmangshme në gjithë këtë, kinse përjeton një ëndërr, irrealiteti i dy palë duarve që i prekin vegullimthi e mbyll në qark të shkurtër frikën e saj, një nxehtësi bashkëfajsie i hapet nëpër gjithë trupin, dy meshkujt e detyrojnë të vallëzojë tani e lakuriquar, shtrënguar mes tyre, dhe ajo, kundër vullnetit të vet, u përgjigjet ledhatimeve që derdhen mbi trupin e saj, mes kofshëve të saj, nëpër gjinjtë që i dridhen, duart ia mundojnë thithat mes gishtërinjsh të mëdhenj dhe treguesish, vala e nxehtë i ngjitet përpjetë dhe e bën të fërgëllojë nga dëshira, duar të tjera nuk i shqiten nga mollaqet dhe nga barku. “Të pëlqen me dy? Fol: të pëlqen?” i pëshpërit zëri në vesh. Ajo as përgjigjet dot, as mund të klithë, në kohë e sipër që edhe ata janë lakuriquar. Tani, pos trupit të njohur, i duhet të rrokë ngatërrimthi edhe një palë supe, një gjoks dhe një palë kofshë të panjohura. Gjinjtë e saj fshiken mbas atij kraharori, kraharori i ri është i leshtormë, i nxehtë, dhe vallëzojnë ata të lakuriquar nën ritmin e muzikës, jo një, por dy palë buzë i janë ngërthyer mbas thithave, ia thëthijnë, ia kafshojnë, dy gishtërinj i ndien te buzët e njomështitura mes këmbëve të saj, ndërsa një gisht tjetër i kërkon shtegun e nga mbrapa.

- Kaq shpejt laget? - pyet njëri.

- Prit, se ky është vetëm fillimi, - ia kthen tjetri.

Mirëpo ajo ka marrë zjarr, është lëngëzuar, dridhet prej një ngashërie që e shpjegon mjaft mirë: është ngashëria para çastit kur do t'i duhet të zbulojë drejtpërsëdrejti mashkullin e ri, të panjohurin, një palë buzë i kërkojnë gojën, në kohën që mes buzëve të veta të fshehta ndien një gjuhë lakmitare, gjuhë që nuk ka të nginjur, mandej të

njëjtat buzë kthehen së rishti mbi thithin e njërit gj, për t'ia shtrydhur, buzë të tjera i rrëshqasin përgjatë barkut, poshtë, ajo tani e ka hunbur orientimin, gjuha e re është e nxehtë dhe e ashpër, i kalon një herë mbi buzët e mishrave të hapur, i kërkon thupin, tani ajo nuk mund t'i përballojë më, nga mbrapa një palë gjunjë ia hapin kofshët në mënyrë të paprapsueshme, është një kapërthim i vërtetë, ajo vjen disi në vete kur ndien mbas zverkut pëllëmbën që e përkul poshtë dhe një zë, që ajo e njeh i kujt është, i cili e urdhëron: "Merre në gojë! Në gojë!"

E kanë kapluar të dridhurat, gjithçka i vjen qark, zemra i rreh çmendurisht, ka rënë më gjunjë mbi qilim, kur pëllëmba ia ul kokën edhe më, rreket të kundërshtojë disi, të mos i çelë buzët e mbërthiera, por pëllëmba mbas zverkut bëhet më e rëndë, një dorë e mban mbërthyer për flokësh, ajo hap sytë dhe ja seku para buzësh i është shfaqur tanimë seksi i ri, i panjohuri: disi kryeneç, shulak, me deje, me kryetin të zbuluar, një palë gishtërinj që mbajnë erën e lëngjeve të saj ia çelin buzët "Të pëlqen? - e cyt zëri mbrapa veshit. - Mos bëj sikur nuk të pëlqen! Haj, merre në gojë! E dimë që vdes për ta provuar!" Për habinë e saj, mashkulli që ka përpara nuk përpiket t'ia kallë në fyt, sikurse ka bërë deri dje i dashuri i saj, por e përdor mjetin e tij për ta ngacmuar, në fillim duke ia goditur me të buzët, mandej duke ia dhënë kryetin, duke lëmuar me të fytyrën e saj, dhe tani është ajo që e lakmon organin shulak e të përrrët, e rrok me duar, ndërsa dy të qeshura të ndryshme i thyhen njësh në vesh dhe e bëjnë të dridhet edhe më, mashkulloria e tjetrit është veshtullore, i rrëshqet nëpër duar, ajo mezi e përmban, ia merr mendtë erëmimi cukës,

përndezës, ajo i shkon gjuhën mbi kryetin e manushaqtë, e fut mes buzëve dhe ndien se si ajo i fërgëllon mbas qiellze, ndërsa zërat e përzier e cysin: “Jo kështu... Më mirë... Mos bëj sikur nuk di... Hajt, e dimë që vdes... Jepi... Me gjuhë... Fort... Me të gjithë gojën... Ngadalë...”

- Sa vjeç është, në të vërtetë, kjo *prostitutkë*? - pyet njëri zë sipër saj.

- Gjashtëmbëdhjetë, - i përgjigjet tjetri.

- Vërtet? E pabesueshme!

Ajo nuk e ka mendjen kur njëri prej meshkujve i është ulur në gjunjë nga mbrapa, ia rrok gjinjtë me duar, ia ngre vithet dhe gjendet brenda mishrave të saj që ziejnë, dhe nuk mundet ajo të rënkojë, e ndien të mashkullin e njohur në tërë gjatësinë, duke lëvizur ngadalë, shumë ngadalë, në mënyrë torturuese, me mjekrën mbështetur mbas supit të saj, ndërsa nga mbrapa ia kundron i përndezur veprimet, sheh si ajo ia ka rrokur mashkullit të panjohur nga rrëza, si ia shkon buzët përgjatë dejeve të kaltërreme, ia mbërthen me të dyja duart, në kohë e sipër që dy zërat e nxisin, e ngacmojnë me fjalë të harbuara, duke e detyruar që ato fjalë t'i përsërisë edhe ajo, ajo me të goditura të gjuhës i lëpin vrimëzën, kanalën e hollë, goja e saj zbret më poshtë, gjithnjë më poshtë, kurse dy meshkujt shkëmbejnë batutat e tyre:

- Si të duket? Të pëlqejnë buzët e saj? Dhe duhet ta dish se, kur ia derdh në gojë, e gëlltit të gjithë, pa bërë fjalë.

- Sa duhet të ketë provuar?

- Nuk e di, nuk e tregon. Por, siç është *prostitutkë*, i pëlqen ta pijë.

Ngaqë lëvizja ka ngecur në vend, të tre e kuptojnë se asaj i është zënë rrëza e fytit, kufiri përtej të cilit ajo nuk është mësuar të kapërdijë, por ja se ku ajo tani çapëlen nofullat, do edhe më, si në dalldi përdor pështymën për t'ia lehtësuar vajtjeardhjet, kur e nxjerr nga goja duke ngritur kokën, kryeti mashkullor vezullon nga të lëpirët, një çast, kur e fut së rishti brenda të gjithë, ia mbajnë kokën poshtë, krejt poshtë, si për t'u përpjekur ta mësojnë se si kapërcehet edhe pragu që duket i pakapërcyeshëm, ajo hungërron, nuk lëviz më, duke dihatur ngutshëm me hundë, atëherë ia lëshojnë kokën, ia nxjerrin nga goja, mashkulli e mban me dorë mbas barkut mjetin e vet, ngre herdhët dhe e urdhëron me zë të ngjirur: "Gjuhën këtu! Lëpiji! Fort! Më fort!" Ajo bindet, lëpin me gjuhën rrafsh, thëthhin njëren, tjetren, duke zbritur gjithnjë më poshtë, qimet e errëta ia gudulisin fytyrën, zërat e ngatërruar e pyesin me ngulm: "Të pëlqen? Fol: të pëlqen?" Ajo tani duket e marrosur nga dëshira për mashkullorinë e re, për fërgëllimin ndër pëllëmbë si një bishëz e egër, i gëdhel dashnorit të panjohur muskujt e kofshëve, vithet, tufëzat e leshit nën sqetulla dhe, më në fund, pa u përmbajtur dot, dorëzohet duke rënkuar:

-Po, dua! Po, pooo...

Ndien atëherë, mes të qeshurash, katër duar që e ngrënë peshë dhe e hedhin diku, nuk është nevoja t'ia hapin kofshët, ajo i ka çapëlyer vetë, nuk e dallon më njërin prej tjetrit, buzët e vrazhda i ngjiten si ventuza te nënbarku, ajo përpëlitet, rënkon, nga jashtë ndihet era që shungullon qelqet e dritareve, gjuha e re është e gjatë dhe di saktësisht se si duhet ta ngacmojë, në fillim i rrëshqet përgjatë buzëve të mëdha, mandej nis e i lëpin thupin, ajo nuk e për-

ballon do më, do të donte të ulërinte, kur tjetri, i fryrë e brutal, ia rrëmbush gojën, njërin gjë po ia shtrydhnin, tjetrin ia thëthijnë gjithë neps, i bëhet se thithat, që ia mblaçisin me dhëmbë, do t'i pëlçasin, tani është tjetri që çan udhë mes këmbëve të saj të çapëlyera, i ngrehur keqas, hyn pa pasur të ndalur, në fillim i ishte dukur i vëllimshëm, por është aq veshullor sa ajo e pranon të gjithin, nuk e lëndon aspak, i panjohuri e ka mbërthyer me duar në rrëzë mjetin e vet dhe ajo ia ndien gishtërinjtë e trashë që ia godasin buzët e mishrave të hapura, ka ngritur këmbët që ai t'i depërtojë deri në fund, t'ia mbushë barkun, dhe ajo e shtrëngon fort, gjithnjë më fort, dhe ai i hyn thellë, edhe më thellë, shkon e vjen me të gjithë gjatësinë, një herë e nxjerr thuajse të tërin, mandej ia fut së rishti dhe, mbasi ka hyrë deri në fund, ia rrotullon brenda, si për t'ia sfiduar ngushtësinë, mandej del së rishti, godet dhe e vështron në sy, drejt e në sy, thuase për të parë kundëveprimet e saj, deri kur dëgjon zërin e tij si zërin e dikujt tjetër: "Është fantastike!" Ajo e ndien veten të mikluar, por nuk bëzan, vetëm palos kofshët, i çon gjunjët deri te dy anët e fytyrës së të panjohurit dhe ia lidh pulpat rreth qafës, duke i tkurrur fort muskujt e mishrave të saj rreth tij.

- Bën dashuri *super*, - rënkon ai që ndodhet sipër saj.

Dhe, në kohë e sipër që ajo e kupton se nuk qenkësh edhe aq e vështirë ta gjejë se çfarë kërkon prej saj çdonjëri prej dashnorëve, shpërthimet vijnë pa radhë, ai që ia ka vënë në gojë fërgëllon dhe i lëshon lëngun e trashë, të ngrohtë, një palë gishtërinj e kanë mbërthyer për flokësh, që të mos e largojë kokën, dhe ajo gëlltit me të shpejtë çurkajat që vijnë njëra mbas tjetrës, për të mos u mbytur,

ndërkohë që teposhtë fytit i rrjedh lëngu i njërit, tjetri i shpërthen brenda dhe ajo ndien valën e dytë të kënaqësisë që e mbyl, e përmbyl, paузë nuk ka, gjinjtë vijojejnë t'ia dërrmojnë, tani një palë buzë i puthin gojën që ka ende erëminim e tjetrit, pala tjetër e buzëve i thëthim mishrat e hapur ku tjetri sapo i është derdhur, dhe ndërsa kënaqësia e njërit ka shtuar kënaqësinë e tjetrit, të dy janë fryrë së rishti, vetëm se tani ndërrojnë vend, ai që ishte poshtë i vjen në gojë.

- A e ndien çfarë ere mban? - e pyet duke ia afruar nën hundë. - Era dashuri!

Buzët e saj mezi e rrokin mishin shulak, që është së rishti i fortë, i ngacmon qeskat e herdheve, ia puth, mandej i kthehet përgjatë kolonës, i lëpin kryetin e nxehtë, dhe kështu një herë, dy herë, kushedi sa herë, derisa mashkulli i çlirohet në gojë dhe atë e shtrëngojnë të gëlltitë deri në fund. “Si të duket? Hë: të pëlqen?” e pyet zëri. Por ajo mezi merr frymë dhe nuk mund të përgjigjet që lëngu i tjetrit ishte më i hollë dhe më i athët nga ai i të dashurit të saj, ngase asaj i duket sikur sapo ka kaluar me sukses një provim dhe nuk e ka mendjen aspak kur hero i ynë është shtrirë më shpinë dhe, duke e tërhequr mbi vete, e urdhëron t'i ulet përmbi, dhe nuk mund ajo pos se t'i bindet, d.m.th. t'i ulet përmbi, të lëvizë ijet në dalldi, të ndiejë herdhet e tij që i rrahin mbas mollaqeve, ta shtrëngojë me muskujt e saj të sapozbuluar, në kohën që tjetri ia ka lënë gojën e i ka dalë mbrapa shpine, duke i shtrydhur gjinjtë, duke e detyruar të përkulet edhe më përpara ndërsa i lëpin shpinën teposhtë, dhe ajo e kupton me vonesë që ai ia ka hapur mollaqet, dhe gjuha nga shpina ka zbritur në lugun midis

tyre, një ngacmim që asaj ia merr mendtë, përpiqet të ngrihet e të kundërshtojë, kur ndien në shtegun e mbrapëm kryetin e fortë që diçka i kërkon. “Jo, jo, mos! Mooos!” Mirëpo tani është vonë, i shtriri e mban mbërthyer mbas vetes, ia mbyll buzët me buzë dhe me të dyja duart ia çapëlon mollaqet me sa mundet, trupi i saj në duart e tyre është larë në djesë, në shtegun nga mbrapa njëri ngulmon, sulmon, derisa e kapërcen pengesën, ajo përpushet më kot, sepse kolona tjetër fillon e çan rrugë brenda saj, tani i ka shkëputur buzët prej mashkullit të shtrirë dhe ngre fytyrën për të lëshuar një vikamë të thekshme, si ta paskëshin mbërthyer për gryke, frymon gjithë ankth, të dy lëvizin brenda saj, në fillim ngadalë, derisa vihen në të njëjtin ritëm, dhe atëherë më shpejt, ajo hap gojën e ulërin duke u përçartur kënaqësie: “Ah, po... kështu po.... më pëlqen... po çmendem... po vdeees...” “A e kupton se duhet edhe një i tretë, që të ta vërë në gojë? A e kupton? A e kupton apo jo? - i përsërit një zë. - Do të të mësojmë gjëra që as në ëndërr nuk i ke parë!” Ajo mbyll sytë, kafshon buzët, dy meshkujt zgjerohen, bymehen, zmadhohen pafundësisht brenda saj thuase duan ta shqyejnë më dysh, trupi i saj është shndërruar në një kontraktim dridhmash, zëri i del nga fyti dhe ajo nuk bën asgjë për ta përmbajtur, dy meshkujt nuk kontrollohen më, e godasin nga poshtë, nga lart, a thua duan t’ia nxjerrin nga goja, lëvizin të tre si të çmendur, duke nxitur njëri-tjetrin, dhe ulërijnë që të tre. “Ah, pooo... - rënkon ajo. - Bashkë... Ju dua të dy... E dua brenda...”

Dhe shpërthimet vijnë, tani të egër, ajo çlirohet si bishë, mashkulli poshtë saj priset i pari dhe, mbas disa grimash,

ai që është mbrapa rënkon me zë të ngjirur, shtrëngohet mbas saj dhe, duke iu mbajtur mbas gjinjve, çlirohet me lëvizje të gjera të ijeve, duke ia rrëmbushur rropullitë me lëng të nxehtë, mirëpo asgjë nuk paskësh mbaruar, në gjuhë dhe në qiellzë ndien së rishti aromën e lëngjeve të tyre, e kanë shtrirë më shpinë dhe tani janë dy meshkuj njëherësh që rreken t'i futen në gojë, ajo është e detyruar t'i thëthijë që të mos mbytet, "fantastike", dëgjon së rishti, djersët e tyre janë përzier, ndien që ia hapin këmbët, ia hapin edhe më shumë, ajo nuk e kupton se përse, vetëm kur ndien që diç po i bëjnë mes tyre, është një gjësend i madh e i fortë, më i madh e më i fortë se të mëparshmit, ajo nuk merr vesh, nuk sheh, vetëm ndien: një shishe, me siguri një shishe, dhe jo nga gryka, por nga ana tjetër! "Mooos! Jooo!" piskat. I bëhet se po e përpijnë, se po e asgjësojnë, se kur të mbarojë e gjitha kjo, ajo nuk do të ekzistojë më, por nuk ia vënë veshin, dhe sendi i stërmadh e kapërcen pengesën, kridhet ngadalë brenda saj, ndërsa ajo dalldiset, harbohët, nuk është në gjendje të kuptojë në i ka ndjenjat apo i ka humbur.

Dikur dhoma është në t'errët. Tre trupat dergjen të kërlëshur, të kapitur dhe të rraskapitur, në kanape. Njëri ngjan se ëndërron me sy mbyllur. Dy të tjerët kundrojnë terrin me sytë të hapur, të sigurtë njëri për tjetrin. Të lirë. Po mrekullisht të lirë. Duke e ditur që askush nuk mund të futet më mes tyre. Ngase askush nuk është më i fortë, më i bukur, më magjepsës se ata vetë njëri për tjetrin.

Ditë e shkërtisur

Heroi ka përshtypjen se e zgjojnë erësimet. Një erë përdezëse, lëngjesh mashkullore e djerse, ngatërrohet me atë të karafilave në vazo. Nëpër mend i vete e i vjen së rishti parimi i Aristotelit për lëvizjen eliptike të trupave qiellorë, “e tanishmja e përhershme” prej së cilës buron prehja dhe qetësia. Nga banja dëgjon zhurmë uji. Dhe çohet. Prej grilave depërton një dritësim i murrëtyer. Janë zgjuar mbasdite. Një ndjesi mirëqenieje ia ka pushtuar atij trupin. Hap derën e banjës dhe e sheh vajzën nën dush, mes shkumës së kaltërreme. Nuk flet. Flet ajo:

- Më janë enjtur buzët e këtij, - i thotë duke u fërkuar nën shkumë. - Më duhet t’ia hap me gishtërinj.

Ai e kundron në heshtje se si shpëlahet, mbështillet në peshqir dhe përfytyrimi i buzëve të gufmuara mes këmbëve të saj ia ngreh së rishti. Në çastin kur ajo bën të dalë nga dhoma e banjës, ia pret rrugën me një buqëqeshje tinzare, e mbërthen për beli dhe i kërkon gojën. Ajo rreket ta shtyjë, por atëherë ndien dorën e tij midis këmbëve.

- Nuk je në vete! - klith. - Jam e dërrmuar.

- Më pëlqen, - i pëshpërit ai.

Ajo përpëlitet një copë herë, mandej ia jep buzët dhe i

flet në vesh: “Me buzë... Të lutem, me buzë...” E ulur në gjunjë, ngre njëren këmbë dhe e vendos mbi unitasin prej porcelani: kështu është plotësisht e hapur. Buzët e tij e thithin ngadalë, me një neps lektisës. Pikërisht atëherë ndiejnë praninë tjetër mbas shpinës së tyre.

- Dëshët të më lini jashtë loje, eh?

Tjetri ndodhet më këmbë, mbas shpinës së saj, dy duart e tij ia shtrëngojnë gjinjtë nga mbrapa. Ajo ndien ngrehjen kryeneçe mes mollaqeve dhe i hyjnë të dridhurat. “Nuk u ngopët?” pyet, por zëri i saj është më shumë rënkim. Ndërsa njëri ia lëpin buzët e mishrave të hapur, tjetri ia shtrydh gjinjtë ngadalë, ngadalë. Kështu ajo përfundon së rishti mes të dyve, dhe ata i shpjegojnë tani më nge se çfarë do me thënë pozicioni *sandwich*, dhe lëvizin të dy ngadalë, po fare ngadalë, fërkohen mes tyre të ndarë vetëm nga lëpeza e hollë e seksit të saj, i akordojnë lëvizjet e tyre për t’u vënë në të njëjtin ritëm, kur tërhiqet njëri, kridhet brenda tjetri, dhe kështu me radhë, deri kur ndalen, nuk lëvizin më, dhe i duhet asaj të lëvizë, të shkojë e të vijë midis tyre, dhe ajo rënkon, i merren mendtë, i bëhet se do t’i bjerë prapë të fikëtit, në kohë e sipër që ai që ndodhet mbrapa i fshikullon mollaqet me pëllëmbë që ajo të lëvizë më mirë, më shpejt, dhe që të dy e shajnë, e detyrojnë të përsërisë për vete sharjet e tyre, dhe ajo nuk di nga ç’anë i vjen më i fuqishëm shpërthimi i kënaqësisë, i pari prishet ai nga mbrapa, hungërron mbytazi, ia shtrëngon gjinjtë sa mend i shpërthejnë thithat, dhe i derdhet brenda me çurkaja të ngadalta, tjetri vijon duke frymuar me zor, derisa çlirohet gjithë zhurmë duke i shtrënguar mollaqet. Pikërisht atë çast diku nga poshtë dëgjohen shpërthime të mbytura. Ndoshta

janë së rishti ngarkesa dinamiti të hedhura nëpër bodrumet. Dritat ikin edhe një herë.

- Mirëmëngjesi, - thotë vajza në kuzhinë duke iu drejtuar të dyve. - A do të jetë ndokush aq i sjellshëm sa të më japë diçka për të pirë ose për të ngrënë?

- Ende nuk je ngopur? - ia presin të dy duke u zgërdhirë.

Të dy vihen në punë, ndërsa ajo ka zënë vend në tryezë dhe nis e rregullon qirinjtë në shandanë. Vijnë gotat. Del vera. Verë e vërtetë! E mirë? pyet njëri. E pijshme, ia kthen tjetri. Bukën nuk mund ta thekin, mbasi përsëri nuk ka. Por zbulojnë një konservë me midhje. Dhe, sidomos: limonë! Ajo këndon nën buzë motivin e Shostakoviçit, heroit i përhiren karrocierët që presin natën jashtë, që nën breshnizën e dëborës grumbullohen rreth zjarresh me dërrasa të shkulura nga gjerdhet. Të ulur të tre rreth tryeze, vështrohen gjithë kureshti mes kristaleve të qelqta, verës ngjyrë qelibari dhe ndriçimit flakëvalëvitës të qirinjve. Heshitjen e thyen njëri, që i drejtohet tjetrit:

- Si t'u duk?

- Fantastike!

- Edhe mua.

- Nuk ma merrte mendja të shalohej kaq mirë!

- Po ty, - i drejtohet vajzës, - të pëlqeu?

Asaj i shkëndijnë sytë nëpër kristalet e gotave, duket sikur e vonon përgjigjen për të gjetur fjalët.

- Nuk besoj se kam për ta harruar ndonjëherë, - shqipton ajo ngadalë thuase numëron rrokjet e fjalëve. - Doemos që nuk ke për ta harruar, - ia kthejnë njëzëri, - po t'i llogaritësh bashkë centimetrat...!

Të dy zgërdhien. Mandej zënë e kuvendojnë “seriozisht”, me një kod që ajo nuk e merr vesh deri në fund: “A thua do të fillojnë së rishti ceremonitë nëpër garazhe?” pyet njëri. “Nuk është aspak çudi”, ia kthen tjetri. “Atëherë ne, çifligarët e modës së vjetër që jetojmë në një shekull të ri, do të jemi kandidatët e parë.” “E di, për shembull, se ç’emër do t’i vënë rrugës *Tvjerskaja*?” pyet njëri dhe shqipton emrin e një shkrimtari të shquar të realizmit socialist. “E kuptueshme. Jo më kot po i thur bejte rebelimit bolshevik.”

Zgërdhien së rishti. Mirëpo zgërdhirja resht shpejt dhe të dy ia ngulin sytë vajzës. Asaj i mbetet filxhani në buzë.

- Ç’patët? - pyet ajo.

- A e ke vënë re se ka një strabizëm ekscitues? - pyet njëri.

- E kam vënë..., - ia kthen tjetri.

Dhe heshtin. I kanë lënë filxhanët. *Xhooon!* i heq vëmendjen ajo heroit. Por ai është ngritur i pari dhe, lakuriq siç është, i afrohet ngjitmas e i vë në dorë mjetin e vet të ngrehur përgjysmë. Çohet edhe tjetri, i vjen nga mbrapa dhe me ngrehjen e vet i ngacmon zverkun, qafën. “A nuk shkojmë edhe një herë në shtrat?” propozon i pari. “Po, por tani vogëlushja duhet të shkojë me dëshirën e vet, me këmbët e veta”, ia kthen tjetri. Ajo është çuar ngadalë, pa e kuptuar as vetë se si, sidoqë këmbët mezi e mbajnë. Ndalë para shtratit. Dhe kthehet nga ata:

- Çfarë tjetër doni të më bëni?

Ata e vështrojnë hijerëndë. Duke ngacmuar çdonjëri mashkullorinë e vet. Dhe kurrnjë përgjigje nuk i kthejnë. Heshtja e tyre asaj i fut frikën. Bie në shtrat. Më shpinë. Nën vështrimet e tyre të ngulta. Pa folur, edhe ata ulen në

shtrat. Mëgjunjazi. Te koka e saj. Të ngrehur. Të përndezur ligsht.

- Ja dhe të vdekurit ku po ngjallen, - ofshan njëri.

- A thua ky është revolucioni për të cilin kemi lexuar? - ia pret tjetri.

- Këtë nuk di ta them. Di vetëm se qenkësh një telash që nuk e ka shokun!

Tani ndodhen sipër vajzës. Ia afrojnë te goja. Ajo kundërshton. Lutet duke u thënë se e ka gojën të dërrmuar. Se nuk mundet më. "A ta ka treguar vogëlushja se si e ka bërë për herë të parë?" pyet njëri. "Jo, e mban ende të fshehtë", ia kthen tjetri. "Fol, - e cysin të dy, - tregona, përndryshe do të ta çapëlejme gojën...". Ajo përpëlitet. Përpigjet t'i largojë buzët prej tyre. Por më në fund fillon të tregojë. Ndërkohë që ata fërkohen sipër gojës së saj.

Dhe përfytyrojnë ata tani mbasditet e fshehta në shtëpinë e saj, kur ajo bën dush me derën e banjës të harruar hapur vetëm e vetëm për t'i rënë në sy të vallait. Ajo bën banjë dhe e thërret të vëllanë në ndihmë për t'ia larë flokët, për t'ia fërkuar shpinën. Intimitetet e saj në ujin e vaskës ndizen, ndërsa i vëllai fryhet brenda pantallonave. Ai i fërkon shpinën, ndërsa ajo, me sy mbyllur, ëndërron sikur ai i prek gjinjtë, ia puth e ia thith. Tregon ajo dhe vijojnë ata të përfytyrojnë mbrëmjen e tij të maturës. Vëlla e motër nuk kanë veçse një vit dallim. Pije. *Techno*. Ajo ka veshur një fustan leshi dhe ka mbathur çorape të qendisura. Kur, më në fund, i vjen radha të vallëzojë me të vëllanë, në gjysmëterrën e diskotekës fillon t'ia fërkojë gjurin e saj mbas kraharorit, mandej nënbarkun mbas kofshës. Dhe e ndien se si ai forcohet gjithnjë më shumë nën pantallona. Dhe

përpiqet të largohet prej saj. Tani dy meshkujt, të përndezur, i bien me dorë mbi gojën e saj, ndërsa ajo u tregon se si i vëllai i thotë se nuk është mirë që e ngacmon ashtu. Dhe i lutet ta falë për mungesën e tij të kontrollit. Ajo, nëpër gjysmë vetëdije, i përgjigjet se kjo i pëlqen. Se kjo e dëfren. Se këtë mezi e ka pritur. Ia pret ai se ajo është e dehur dhe nuk di ç'flet. Mandej ajo u tregon për dhomën, ku ata prej vitesh flenë të dy, dhe shohin ata ekstazën e saj të mbasmesnatës në të gdhirë, lakuriqimin e egër me dritë të fikur. Dy meshkujt mbi të tani janë bërë ujë në djersë, ndërsa shikojnë se si vëllai e hedh mbi shtrat dhe e puth duke i thënë se po marrosët për të. Dhe ajo që ia kthen se për vete është marrosur prej kohësh. Kapërthehen, rrokullisen, kafshohen, ai ia ka zbuluar mishrat e fshehtë, ia puth, ia torturon, deri kur e pllakos përsipër, dhe ajo rënkon, dhe ai i pëshpërit në vesh çfarë i vjen nëpër mend, duke e detyruar edhe atë të përsërisë fjalët e tij, t'i thotë se i pëlqejnë buzët e tij, se i pëlqen seksi i tij, ia quan atë me emra që deri aty më parë as i ka vajtur mendja se mund t'i zërë në gojë, i pohon se çmendet për të, se vdes për ta bërë me të, se do ta bëjë gjithmonë me të dhe vetëm me të, se do të bëhet *prostitutka* e tij, por tashti edhe dy meshkujt sipër gojës së saj i flasin gjithë epushëri e i kërkojnë që të flasë edhe ajo ashtu, dhe vënë re se kjo asaj i pëlqen, se ajo u përgjigjet: po, që të dy më pëlqeni, bini erë të fortë, i keni të mirë dhe unë jua kam qejf, do ta bëj gjithmonë me ju, do të bëj çfarë të më thoni ju, jam *prostitutka* juaj dhe më pëlqen që jam, derisa ata nuk përmbahen dot më, çlirohen me ofshama duke i stërpikur fytyrën, faqet, shtjekat e buzëve, mjekrën, gojën.

Ndërsa bien së rishti mbi shtrat, të rraskapitur, jashtë përtej qelqeve mbi të cilat pasqyrohet flaka e qirinjve, ka filluar të zhvendoset nata e errët, si një përjetësi. Mbase tani edhe karrocierët e Shostakoviçit i ka marrë gjumi. Heroi ka të nxehtë, koka i gjëmon, megjithëkëtë e kupton se atë vajzë që ka pranë e paskësh lakmuar qyshkur, ndoshta prej gjithmonit.

E fundit ditë pa numër

Mbathi papuçet, hodhi krahëve një xhaketë të vjetër kadifeje dhe, si vuri çajnikun në zjarr, i shtiu dru shporetit. Vajza flinte ende dhe ai ndenji në poltronën përkundëse, kundruall kanapesë. Iu bë, se përse, sikur kishte filluar ta donte çdo ditë më shumë. Dhe kjo për të qe e frikshme!

Qenë kthyer në banesën e tij vetëm aty e një orë më parë, të detyruar nga sqota e dëborës që paralajmëronte stuhi të keqe. Të qullur, i kishin ngjitur shkallët me vrap dhe, në ngjitje e sipër, ai ia kishte shkuar dorën nën fund për ta prekur. Madje ajo kishte nisur t'i zbërthente rripin e pantallonave. Kur kishin hyrë brenda, gjysmë të zhveshur, ndërsa flokët e saj kullonin ujë për dysHEME, ai kishte flakur pallton e vet, ajo të sajën, dhe kishin vënë re se asaj edhe fustani i mëndafshhtë kishte nisur t'i ngjitej për lëkurë. Ai e kishte ngritur në krahë, e kishte shtrirë në kanape, kishte nisur t'ia pinte dëborën e shkrirë prej buzëve dhe ia kishte hequr edhe fustanin, ndërsa për vete qe zhveshur vetëm për gjysmë, ngase nuk i durohej sa t'ia kridhte brenda pa asnjë veprim paraprak. Qe çliruar gjatë, duke shtrënguar nofullat, në kohë e sipër që ajo ia kishte mbërthyer parzmin me krahë, a thua se nuk kishte dashur të çlirohej edhe

vetë aq shpejt apo se, për herë të parë, paskësh dashur t'ia sfidonte epshin egoist të mashkullit, botën e mbyllur të ngërçeve vetmitare.

Mbas kësaj, kishte rënë edhe ai më shpinë për të rregulluar frymëmarrjen. Tani dremiste aty, në kanapenë para tij, e mbuluar përgjysmë, dhe ai i kundronte flokët me përshkënditje të lajthinjta, hapërdarë mbi krahun e kanapesë me velenca të kuqe. Iu kujtua si e kishte parë tek i vinte atë ditë, përmes natës me dëborë të hollë dhe hënë, nëpër një bardhësi të përmbinatyrshme: *"Hapi i saj më i lehtë se hija, hëna dhe dëbora më të zbehtë se ajo vetë"*. Filigranat e kangjellave përgjatë *Strastnajës* vezullonin si qëndisma argjendi.

Kishte qëlluar për të një nga periudhat më të amshta, kur e shkante kohën duke lexuar e duke dëgjuar muzikë, të vetmet punë që e argëtonin disi. Bota ia shpifte: i dukej e fëlliqur. Kokën e kishte përplot mendime, që nuk do të donte t' i humbiste. Por ja që kishte përshtypjen se talenti, i paktë a i shumtë, që zotat i patën dhuruar, kishte shkuar e vajtur. Nuk e duronte dot as vetë idenë e të ulurit për të shkruar. Asgjë që t'ia vlente mundimin nuk i ndodhte. Dhe ditët kalonin ngadalë, të gjata e të njëtrajtshme, të mbushura zbrazti. I dukej se shpirti i tij i vjetër ishte i papërtëritshëm. Në atë kohë pati zbuluar vetminë. Ku kishin përfunduar, vallë, siguria dhe krenia, drejtpeshimi i stërpërpiktë i jetës së tij? Kishte madje bindjen që, në çastin kur ajo i qe shfaqur në jetën e tij, atij edhe në fytyrë duhej t' i lexohej pikëllimi, zymnia. Dukesh si një i plagosur që përpiqet t' i fshehë plagët, i kishte thënë kjo vajzë ditën e dytë të takimit të tyre.

Dua të bëj një banjë, kishte thënë vajza, mbas dashurisë. Kur ai qe lakuriquar edhe vetë e qe futur në banjë mbas saj, kishte parë për një çast se si uji nxirrte rrezellime shumëngjyrëshe nga flokët ngjyrëljathi, nga i tërë trupi që farfurinte nën dush. Kishte kundruar hajthmërinë e gjymtyrëve të saj, ngushtinë e mesit, rrafshëtinë e barkut, rrumbullakësinë e vitheve e të kofshëve që çlironin vetëm ephëri, dhe qe mrekulluar: ishte vërtet e bukur!

Ai e kishte rrokur në krahë, qe fërkuar mbas trupit të saj të brylltë dhe ia kishte ngulur dhëmbët në njërin sup. Kujdes, i pati pëshpëritur ajo, tim shoqi nuk ia ka ënda shenjat! Dhe të dy qenë shkrehur në gaz. Ai qe shtirur i tmerruar, i kishte fërkuar gjithë dhembshuri gjurmët e dhëmbëve tij mishin e saj, por ato nuk donin të fshiheshin. Atëherë ajo i kishte shpëtuar nga krahët, qe gjunjëzuar para tij dhe, para se ai të mundte e të kundërshtonte, ia kishte marrë në gojë me aq afsh, sa ai kishte vënë re i mahnitur se i qe ngrehur sa hap e mbyll sy. Faqet e saj gropëzoheshin për çdo të thithur, ndërkohë që gjuha ia mbështillte e ia ledhatonte kryetin ngjyrë manushaqe. Dhe kishte vijuar ajo kështu derisa ai qe gjendur te pragu i shpërthimit, dhe pikërisht atë çast e kishte ndalur në beft veprimin e buzëve të veta, dhe qe zmbropsur për të kundruar veprën e vet që ngrihej krenare e kërcënuese në zbrazti.

Ai u çua ngadalë prej poltronës përkundëse, kërkoi tabaqellën e argjendtë dhe u mat ta ndezte një. Atë çast dëgjoi se si vajza u përpëliti, psherëtiu nëpër gjumë dhe ktheu nënkresën nga ana tjetër. Dhe hoqi dorë nga duhani. Përmes qelqeve përfytyroi breshnizën e dëborës. Kryeqyteti, në revolucion e sipër, shkëndinte nga hëna e plotë.

Gjithçka përjashta ngjante e përendërrshme, magjiplote. Dhe atij, se përse, iu bë se, po të kishte jetë të gjatë, nuk do të ishte çudi që një ditë e gjitha sa po i ndodhte tani t'i dukej një ëndërr ose një histori e lexuar a e dëgjuar diku, një herë e një kohë.

Hoqi nga shporeti çajnikun që po vlonte, e vendosi në tryezë, preu në një pjatë do rriska buke me rozmarinë e me rrush të thatë dhe i gatiti vajzës një filxhan me çaj. Ndërsa bënte veprimin, iu kujtua dridhja e dorës së Aleksej Kirillovit tek shtinte çajin natën e tij të fundit. Ndenji mandej së rishti në poltronën e vet, kundruall kanapesë tek flinte ajo. Ishte përnjëmend e bukur. *"Si det i trazuar nga stuhia"*, përsëriti me vete. Çdo qenie tjetër, që nuk ishte kjo, i dukej një krijesë e padobishme. Tani që mendonte, i vinte keq që ua pati hedhur zemrën fërtele-fërtele femrave të tjera. Dhe kishte ditë tanimë që truri nuk i pranonte kurrfarë pune. Madje as kujtim. Asgjë që mund t'ia largonte mendjen nga i vetmi mendim që e kishte kapluar: i bëhej se për çdo ditë zbulonte tek kjo vajzë një magji të re, një ephëri të panjohur më parë. Dhe e gjitha kjo prej një takimi ta çuditshëm. Por ja që ndodhnin në botë edhe takime të pashpjegueshme, të mistershme. Heroi nuk u besonte Moj-rave, megjithëkëtë e mbinatyrshmja e atij takimi e kishte goditur keq.

Kujtoi se si ajo, vetëm disa minuta më parë, pa dashur t'ia dinte prej lutjeve të tij të heshtura, kishte nisur ta fërkonte nëpër gjithë trupin, nën rrezellimin sylëbyrës të çurgjeve të dushit, duke përdorur një sapun të ermët. E kishte mbështjellë shpejt e shpejt me një shkumë të marrtë, pëllëmbët e duarve të saj i përshkonin një herë kraharorin,

mandej barkun, i zbruanin muskujt dhe vijonin ta vishnin në shkumë. Ajo u frynte flluskave të sapunit, duke qeshur me të kukurisura, i fërkonte shpinën, kofshët, mollaqet dhe, më së fundi, seksin, me një dorë aq të vendosur, sa ai merrte së rishti formën në të cilën ajo e kishte lënë. Ia përçikte herë me pëllëmbët, herë me gishtërinjtë, me të rrëshqitura të shpejta, pa i lënë një çast prehjeje. Ai ndiente valë të nxehti që i ngjiteshin te buzët, i buçitnin te tamblat. Po mbetej pa frymë, po mbytej. Por duart e saj ia patën hequr çdo ndjesi vullneti. Dhe nuk mund të bënte tjetër veçse të bindej, të nënshtrohej, të pranonte zotërimin e atyre duarve, sado kjo t'i kushtonte. Me sytë të përvdirur, mes rrezellimit të çurgjeve, dallonte vajzën që uji i dushit vijonte ta shpëlante si një shtatore shatërvani: ajo i mbante sytë të ngulur mbi ngrehjen e tij, shihte se si kryeti i zbuluar, pavarësisht nga shkuma e sapunit, shndërrohej në të kuqe të errët. Kur e kur, me mollazat e gishtërinjve dhe me goditjet e thonjve, i ngacmonte herdhet dhe hapësirën e ndjeshme përtej tyre, deri te zanafilla e vitheve. Atij i qenë ngurrur kofshët, gjunjët i dhembnin, nuk i mbante dot rënkimet, nën thembra nuk ndiente më mbështetje të sigurtë. Ky është fundi, kishte mundur të thoshte me vete. Është të mosqenët. Dhe unë vetë jam i vdekur. Por një i vdekur i veçantë.

Nuk e priste, kur ajo ia kishte shtrënguar me të gjithë fuqinë e dorës dhe ia kishte tërhequr poshtë lëkurën, sa ta bënte të kërciste. Dhe atëherë një çurgajë e furishme ia kishte stërpikur fytyrën. Por vajza kishte patur kohë, megjithëkëtë, për ta thithur në gojë para se t'i mbaronin ngërçet, për të mbledhur në gjuhën e saj të gjithë lëngun.

Mos lëviz, i kishte thënë mandej, të shpëlah unë. Dhe e kishte shpëlarë. E kishte fshirë. E kishte përqaftuar. Dhe qe fshirë edhe ajo vetë.

Pikërisht atë çast vajza në kanape hapte sytë. I buzëqeshte. Në të bruztën e syve të saj rrokulliseshin valë të qetua, që atij iu dukën se sillnin drejt tij fluturëza të shndritshme. U ngrit dhe iu afrua. Ajo, gjithë ëmbëlsi, i vuri njëren dorë mbi kokë, ndërsa ai i puthte tjetren. Qe një ledhatim si shugurim i flijimit të tij. Mbas kësaj u shkep, u ngrit mbi të. Dhe, o perëndi, së rishti e dëshiroi! Mendimet i vinin si një krijimtari spontane, si mëkati i parë. U shtri ngadalë ngjat saj. I puthi supet, krahët, mbështeti ballin mbi gjinjte e saj dhe iu kujtua si e patën mahnitur ata ditën e parë. Gjysmë e lakuriqar, nën velencën e rrëshqitur, ngjante ajo e paprekshme, e pacenueshme, e paarritshme dhe ai, duke u lutur me mend që ajo të mbetej ngaherë ashtu, e paarritshme, kridhte kokën në fshehtësitë e kurmit të saj për t'ua fashitur etjen buzëve të veta dehur nga erëmmimet. Mirëpo edhe ajo kërkoi me kokë nëpër kurmin e tij, dhe ai u përqeth tek ia ndjeu flokët mbi lëkurë. Tanimë lypsej të bindej përfundimisht se gjithë sa kishte thënë apo shkruar deri atëherë për dashurinë paskëshin qenë përnjëmend broçkulla. Ajo vajzuke atij i duhej. Madje i ishte e domosdoshme. Pikërisht ngaqë i kthente qetësinë e humbur. Dhe ndenjen ata të rrokur kështu njëri me tjetrin, me sy të mbyllur, për një copë herë të gjatë.

- Sa mirë që rrihet kështu! - foli ajo me sytë gjithnjë mbyllur. - Apo jo?

Në gjysmëterrën luhatës të dhomës së ngrohtë, të prapulluar nga çajniku, fytyrat e tyre, pranë e pranë, pluskonin

të qeta, valaviteshin lehtë-lehtë, si të ishin gati për t'u shkëputur nga elementi i paqëndrueshëm mbi të cilin qenë aplikuar. Të mosqenët, tha ai së rishti vetmevete. Që të mund të mendohej për këtë gjendje, u përpoq të qetohej, ta fashiste frymëmarrjen. Por frymëmarrjen e kishte të dridhëruar, mendja i sillej përmbi thellësi pa fund, para të cilave ai donte të zmbrapsej, duke patur frikë për veten.

- Po mendon? - e pyeti ajo.

- Njëri prej nesh duhet të mendojë.

- Dhe pse ti?

- Sepse di gjëra që ti ende nuk ke nga t'i dish.

- Ç'gjëra?

Ai vetëm sa bëri një lëvizje për të ngritur supet, që ajo duhej ta ndiente. Valët e natës, të përbëra prej tingujsh të panumërt, të largët, që afroheshin dhe largoheshin, sillnin deri tek ata zhurma të fikura, por të rregullta, të palodhura. Atje, në katet e sipërme, dringëlliu pianoja e çakorduar. Si për të harruar që ishte i vetëm, u kthye ai nga vajza e e puthi pafundësisht, gati mizorisht, duke e mbajtur për flokësh.

- Nuk të ka shkuar ndonjëherë nëpër mend se unë mund të të dua? - vijoi ajo.

- Mos e përmend këtë fjalë që e shqiptojnë të gjitha gojët. Mes nesh ka diçka tjetër. Më të lartë ose më të ulët, por tjetër.

- Çfarë pikërisht?

- Mos më pyet. Këtë më mirë të mos e dijmë.

- Po çfarë duhet të dijmë?

Ai nuk iu përgjigj, por mundi t'i hapte qepallat përgjysmë dhe të vinte re se, kur qepallat e vajzës u hapën dhe buzët

iu çelën, në ajër u ndie një taft shpërbërjeje ëmbëlcake. Ia morën mendjen sytë e saj pakëz të vangët. Dhe ndiheshin që të dy si në ëndrrat e harruara: u kishte mbetur vetëm ndjesia se diç kishte ndodhur.

- Duhet të iki, - tha ajo atëherë. - Është shumë vonë. Dhe nesër kam për të qenë shumë e lodhur.

- Të kam bërë gati çajin, - tha ai, - dhe ndoshta të është ftohur.

- Duhet..., - përsëriti ajo.

Ai u çua, i zgjati duart për ta ndihmuar të ngrihej, ndërkohë që ajo përsëriste se duhej të ikte, se ishte shumë vonë, se nesër kishte për të qenë shumë e lodhur për në aeroport. Dhe, me të përmendur aeroportin, i shkuan lot. Lotët i rrodhën për fytyrë, përgjatë hundës, deri te shtjekëzat e buzëve. Duke e mbajtur shtrënguar ndër krahë, ai shijoi kripësinë e tyre njëherësh me amzën e papërsëritshme të buzëve të saj.

- Mos qaj, - i tha duke bërë një përpjekje përmbi fuqitë e veta që të mos perlotej edhe vetë. - Do të shihemi përsëri.

- E di. Jam e sigurt. Por jam e lodhur. Dhe më flihet.

E ndihmoi ai të vishej dhe u vesh edhe vetë, duke i kujtuar bisedën e paradisaditshme në ballkonin e terrshëm mbi kënaqësinë si diçka e panatyrshme, marrëdhëniet e stërholluara, çmendurinë e shqisave, të dhënit mbas ngashnjimit. Me sa duket, i tha, erotizmi dhe asgjë tjetër qenkësh thelbi i qytetërimit.

Filxhani me çaj, i pa zënë fill, mbeti në skaj të tryezës. Ndonëse ajo nuk donte që ai ta përcillte, e shoqëroi deri te qoshja e *Moskovskajës*. Dëborë më nuk binte, a thua për të dëftuar se magjepsja paskësh marrë fund. Por nata ishte

shumë e ndritshme. Diçka anormale dukej se ndodhte me motin. Muret e ndërtesave, vende-vende, kishin një bardhësi joreale. Nëpër mure kishin ngrirë, gjysmë të qullura e gjysmë të përbaltura, posterat që njoftonin se fuqitë e mëdha e përshëndetnin revolucionin e vonuar bolshevik. Qenë shtuar edhe parullat e reja: “Kerenski është vrasësi i ushtarëve”. “Kerenski është xhelati i fshatarëve”. “Kerenski është shtypësi i punëtorëve”. Dy autobлиндat që ruanin te kthesa ngjanin si dekor i pikturuar. Dhe të shtëna nuk kishte. Nuk kishte? Kur u ndalën për t’u ndarë, ai e vështroi ashtu të shtangur, hënëlarë, dhe iu duk e pabesueshme që mund ta mbështillte ndër krahë. Ajo shkonte gjuhën mbi buzë, rrihte qerpikët dhe ai nuk mund të mos përndizej. Njëra prej duarve të tij rreth qafës së saj i preku befas damarthin e gushës, që i rrihte furishëm. Dhe u përqeth. Edhe të thithurit e të njëjtit ajër që thithte ajo vajzë e bënte të çmendej. I dridheshin duart. Fytin e kishte të thatë. Dhe nuk fliste dot. Mes këmbëve pantallonat i qenë fryrë. Si do t’ia bënte duke filluar nga e nesërmja e mbrapa? Ajo që ngritur majë gishtërinjve, e puthte drejt e në buzë, ia ngatërronte gjuhën nëpër dhëmbë, dhe shkepej prej tij duke e vështuar me një ngulm të habitshëm deri në fundin e syve.

Kështu u largua me vrap.

- Zot, - klithi ai, - ç’po ndodh kështu me mua?

Ndoshta fajin e kishte vetëm mania e tij për mbrëmjet, kur hijet marrin shpirt, apo ajo sëmundje e çuditshme nervore, që i qe shfaqur muajve të fundit. Atë çast u dëgjuan të shtënat.

Vetëm me mëngjes dhe natë

Dhe erdhi kështu mëngjesi i ikjes. I ikjes së saj. Shtypi dhe TV-të kishin dalë mendsh. Bëhej zhurmë e lemerishme për frigoriferët ku ruheshin pulat, mishi dhe gjalpi për popullin, të cilëve bolshevikët nuk dinin t'u rregullonin temperaturën. Akuzoheshin ish-pushtetarët për grabitjen e një vagoni me patate dhe një me lakra, që qenë shpënë në drejtim të panjohur. Nga ana e tyre, ish-pushtetarët denonconin komisarët e kuq se kishin përvetësuar, pa i rekuizuar, pesë arka me hallvë importi.

Moti ngjante kryekëput i çoroditur, si të paskësh ngatërruar gjithçka. Mbas shakullinave e brymave, dukej sikur kishte ndodhur përmbysja dhe prej horizontit kishin teptisur ca qiej të skuqur zjarr deri në zbardhëllim. Pa kurrfarë kalimi të shkallë-shkallshëm, mbas ftohmës së lagësht të mjegullave dhe shirave, kishte pllakosur një zabullimë që të linte pa frymë. Udhëtonte heroit për në aeroportin e kryeqytetit me një taksitë të vjetër, që kishte vënë flamur italian për t'i shpëtuar rekuizimit dhe, në rrugë e sipër, vështronte i çmeritur se si dielli, a thua i shpurritur prej mashash të tërbuara, qe çelur si gojë furre duke çliruar një dritësim gati të bardhë, që të digjte të pamët. Ishte veshur në kostu-

min e zi, më të mirin, në këmishë të bardhë e kravatë të gjelbër, pa harruar asnjë hollësi të hijeshisë. Në radion e taksisë dëgjoi VOA-në që ritransmetonte debatin e Komisarit të ri të Kulturës me punëtorët. “Cilës klasë të shoqërisë i përkitni ju?” e pyetnin ata. “Jam revolucionar dhe prej njëzet vjetësh ia kam kushtuar jetën time luftës për të drejtat e njeriut dhe për një shoqëri të hapur”, përgjigjej ai. “S’ka rëndësi, - ia kthente një punëtor, - ju jeni një i shitur borgjezisë ndërkombëtare”. Tani heroi e kishte të qartë që nuk qe puna se humbte thjesht atë vajzë. Së toku me të, humbte përgjithmonë edhe aftësinë për të kaluar dy jetët e ndryshme. Mendonte kështu, ndërsa një pluhur flakërues ngrihej prej rrugëve të shkruarëve, duke përcëlluar pemët e thata të dimrit e duke përthekur djerrinat anëve të xhadesë. Kthimi i dritës prej mureve të bardha të aeroportit të verbonte. Një temperaturë fonderie të nxehur vrujonte prej pistës së avionëve.

Vajza e ndoqi për në WC-të e aeroportit. Do të shihemi së rishti, a e kupton që do të shihemi, i pëshpëriste ajo siç qenë rrasur në një nga kabinat e lira, unë do të kthehem, ndërsa shkulte nga duart dorashkat e gjelbëra dhe i shtinte në xhep, i hiqte atij gjithë ankth kravatën, i shkopsiste këmishën, e kuptoj, ia kthente ai, por kjo asnjë rëndësi tanimë s’ka, mjafton të premtosh se s’do t’i harrosh kurrë grimat që kemi kaluar së toku, sepse kujtimet e lumtura s’duhen harruar kurrë, nuk duhen mohuar, ato janë më të forta se koha, të premtoj, ia kthente ajo duke i ulur ngutshëm zinxhirin e *jeans*-eve.

- Për këtë punë kemi ardhur, apo jo? - e ngacmonte.

Zbathte ajo të mbathurat, i shtinte diku, ia rrokte atij

me duar dhe e fuste mes kofshëve të veta gjithë padurim. Dhe iu kujtua atij dita e parë, kur e kishte paraparë gjithë sa më mbas do të bënte me të, në kohë e sipër që një epsh i egër, marramendës i kishte pushtuar të dy. Do ta vononte tani ai me një formalitet tinzar: nxirrte nga xhepi një qes-këz plastike, e shqyente, dhe i zgjaste asaj prezervativin, vështrimin e saj të habitur i përgjigjej me vështrimin e tij cytës dhe me fjalët:

- Me *prostitutkat* duhet treguar gjithnjë kujdes.

Ajo nuk bëzante, por sytë i ishin trazuar. Dhe ai mezi e priste, e adhuronte këtë çast. E dinte që vajzat, më së shumti, nuk janë aspak praktike në kësi veprimesh. Duhet t'i mësosh, t'ua tregosh si veprohet dhe pikërisht prandaj lëvizjet e tyre të ngathta seç kanë një endirë lektisëse: në atë ndërkohë ti mund të shpalosh mashkullorinë tënde, që ato janë të detyruara jo vetëm ta shohin me sy, por edhe ta prekin me duar, të merren gjithsesi me të dhe, ndërsa mjetejt brof nga përdezja, me kryetin jashtë, të manushaqhtë, duart vajzërore dridhen, ngatërrohen, vajzës i ngatërrohen fjalët. Këto veprime zgjatnin gjithnjë pak, tejmase pak, për shijen e tij.

Dhe ja se ku tani ajo, e ngatërruar dhe e emocionuar, nuk ia delte dot, kurse ai që ndezur aq shumë, sa kishte frikë se mos çlirohej para kohe. Atëherë, dorën që ajo ia kishte vendosur pëmbi ia shtrëngoi me dorën e tij, për ta detyruar të lëvizte më ngadalë dhe, me ta ndier që rreziku kishte kaluar, ia liroi së rishti. Mirëpo edhe ajo që ndezur. Kishte hapur kofshët e i dëftonte atij trekëndëshin ngjyrçelët të nënbarkut të saj. Ishte njomur dhe prej mishrave të hapur i çlirohej erëmimi femëror, të cilit ai

nuk kishte mundur t'i bënte ballë kurrrë. Rrëshqiti barkun mbi thupin e saj dhe ajo zuri të rënkonte. U ndal një grimë për ta zgjatur kënaqësinë, mandej, vrazhdësisht, iu kall brenda më një të dyndur të ijeve. E kishte shtypur mbas murit dhe ajo i kishte ngulur thonjtë, e gërvishte, rënkonte, kinse e kishin harruar vendin tek ndodheshin Duke i kafshuar bulën e veshit, ai i pëshpëriste:

- Sa më pëlqen kështu! E ndien? Fol, e ndien?

- Oh, po! Ma bëj! Ma bëj fort! Edhe më fort! Po pri-shem!

Kishin marrë zjarr dhe, kur ai filloi vajtje-ardhjen e ngadaltë, ajo nisi ta lëvizte si e çmendur lugun e barkut për t'ia ndihmuar lëvizjet, ai i pëshpëriste në vesh çfarë t'i vinte nëpër mend, e quante zuskë, kurvickë, rrospi të vogël, por sidomos *prostitutkë*, në një gjuhë që asnjë prej të dyve nuk e njihte, por ai e dinte sa i pëlqente kjo asaj, ajo e dinte sa i pëlqente kjo atij, më fort, më shpejt, i lutej ajo duke rënkuar, dhe ai i shpejtonte goditjet, tani e dinte që ajo krijesë magjepsëse, e jashtëzakonshme, e tejkësajbotshme, qe e tija, e tija përgjithmonë, sepse ajo nuk dinte dëshirë tjetër veç dëshirës së tij, veç të ndenjurit me të, ajo nuk njihte dhe nuk do të njihte askënd tjetër që ta shpinte më larg në rrugët e përfytyrimit, nuk përftonte dot me mend askënd tjetër që t'ia trandte ëndrrat më përdhunshëm e më kënaqshëm se ai, dhe e gjitha kjo në një kohë kur ai do të kishte nevojë për të, për sytë e saj, për zërin e saj, për mendimin e saj, dhe kështu ndjeu ai lëngun e fshehtë tek i ngjitej përpjetë, ia rrëmbushte gjendrat, dhe nuk përmbahej më, madje kishte përshtypjen se edhe ajo po çlirohej, gjithë dëshpërim, dhe njerëzit që mund të ndodheshin në kabinat

ngjitur sigurisht që duhej të dëgjonin gjithçka, por kjo ata vetëm sa i përndizte edhe më, ju duhej të kishit mbajtur asnjësinë, i thoshte dikush dikujt në njërin nga kabinat, kupton apo jo, asnjësinë, kjo nuk varej nga ne, varej nga fshatarësia, ngulmonte tjetri, dhe u çlirua atëherë hero i me një kënaqësi të papërshtueshme, mandej hoqi prezervativin, e vështroi në dritë dhe mbas tij dalloj shëndrizat e syve të saj, e flaku në WC-në dhe shkarkoi ujët, në kohë e sipër që ajo i kishte nxjerrë të mbathurat dhe rrekej t'i mbathte, njëra këmbë i delte huq, dhe ia merrte ai nga dora e i shtinte në një nga xhepat e palltos së vet, që mbrëmanet vonë, para se të flinte, t'u gjente vend diku mes *Aencyclo-pedia Britanica*-s dhe broshurës *A do ta mbajnë dot bolshevikët pushtetin?*

Gjithë ashk, i puthi gojën, ballin, flokët, gushën, para se të delnin nga WC-ja për të vajtur njëri drejt taksisë me flamurin italian dhe tjetra drejt të afërmve që e pritnin për t'u ndarë. "Ke sy të mrekullueshëm, - i tha. - Pak të vangët dhe të pakrahasueshëm". E puthi te dera e WC-së, ngase e dinte që nuk do ta puthte dot në platformën e aeroportit, ajo kthente pëllëmbën e dorës nën gojën e tij për t'ia ndier puthjet brenda pëllëmbës, mes gishtërinjve, përreth pulsit, në të gjitha tejzat, në të gjitha poret, dhe atij i duhej ai çast për t'u bërë i ndërjegjshëm që kurrëmë në jetën e vet nuk kishte për ta patur një vajzë si ajo. Ky ishte fundi. Domethënë, fundi? I dhembnin kërcijtë e këmbëve nga të lodhurit. Palltoja i varej në supe plumb e rëndë. A qe ky një "epilog"? Në të vërtetë, ky nuk qe veçse një nga ato që në teorinë e romanit quhen "përfundime të rrejshme". Logjika e formës romaneske do ta kërkonte, së paku, edhe një për-

zgjatje. Ndërsa largoheshin, ai kthente kokën edhe një herë nga ajo, ajo po shkonte në duar dorashkat e gjelbëra, në gishtërinjtë hollakë që ai ia pëlqente aq shumë, krejt e hutuar, një hop ngatërroi dorashkën e majtë me dorën e djathtë, dhe atij iu kujtua që ngatërrimi i së majtës me të djathtën ndodh ose te mëngjërashët ose te homoseksualët, që në fund të fundit mund të jetë e njëjta gjë, ndërkohë ngrinte sytë edhe ajo dhe e vështronte, diç formuluan me buzë: a thua të dyja gojët u kujtuan për përziemjen e një-hershme.

Si t'ia bëj, pyeti ai veten, si t'ia bëj? Të shpikte ndonjë zgjidhje të re? Por tanimë që shumë vonë për ta ndryshuar të ardhmen. Ai do të kishte nevojë për praninë e saj, veçanërisht do t'ia kishte nevojën pranisë së saj në orët e vetmisë, në dhomën e tij të punës, vonë mbas mesit të natës, mes velencave të kuqe. Mirëpo ja që ajo po i ikte dhe ai kurrigjë më nuk mund të bënte, qoftë edhe për të përftuar efektin e ndonjë zgjidhjeje të papritur. Mos do të kishte bërë më mirë ta kishte nisur të gjithën këtë nga fundi? Apo *in media res*? Për të sajuar një përfundim tjetër, do t' i ishte dashur të ndryshonte fillimin. Tani mbetej vetëm që vajza, e cila po zvogëlohej, të mos e pikaste diçkanë e përmortshme që vihej re në dashamirësinë e tij. Një të ftohtë i mprehtë i sulej drejt zverkut, duke i depërtuar deri në rrënjët e flokëve.

Kështu, pra, në fundin e shekullit, nëpër një mëngjes të akulluar, i ikte ajo dhe shekulli s'tronditej aspak. Shekulli i ri i atdheut të tij, tani e mbrapa, do të interesohet për posterat e rinj të ngjitur nëpër mure, për listat elektorale që do të përcaktonin ndarjen e pushtetit mes socialistësh

revolucionarë, bolshevikësh, kadëtësh e menshevikësh, ndërkohë që mbi heroin e shndërruar në ish-hero të gjitha gjërat e ekzistimit jashtësor nuk do të kishin më veçse një pushtet harrimi. A ka ende trena, pyeste dikush, në kohë e sipër që endej ai nëpër trotuarë, nga sytë-këmbët, për një copë herë pa mbarim, duke menduar për librecin *Nga Kornillovi te Bresti*, që nuk do ta shkruante kurrë, një bandë muzikore u binte marsheve ushtarake, dritësimi i ashpër i jepte të marrura mendsh, gati të vjella, dhe një lodhje të zbrazët, të pashpresë. Në shtëpi, mendoi, duhej të kërkonte në CD *Arjen e Lenskit*.

Me t'u kthyer, gjeti nën derë një njoftim të ri. Më sak: një formular për t'u plotësuar. Titullohej *Formular për borgjezinë*. Dhe erdhi kështu nata, kur ai mbeti i vetëm në dhomën e tij, përpara zjarrit. Me veten e vet. Dhe me pikëllimin e vet. U ndie atëherë kryekëput i vetëdijsëm se si fluturonin të dy sipër oqeanit, si ndodheshin së rishti bashkë, vetëm për vetëm në të njëjtin kompartment të avionit, dhe drita e hënës dyndej prej dritareve vezake, dhe trupi i saj farfurinte si të ishte qenie jashtëtokësore, dhe e gëdhelte ajo, dhe e gëdhelte ai, dhe të dy ishin të bukur, dhe mendtë u vinin rrotull ndërsa vërtiteshin të mbështjellë bashkëfajësisht nëpër vezullimin hënor, dhe yjtë që u silleshin rreth po ata të kohës së parahistorisë ishin, dhe zjarret mes të cilave çanin po ata që kishin ndriçuar udhët nëpër mijëvjeçarë qenë, sepse çfarë mbetej, fundja më në fund, prej dy qenieve të tyre biologjike, çfarë mbetej, pra, prej takimit të tyre të rastësishëm në këtë botë? Një kokë që të frymon mbi sup, një ngërthim frymëmarrës në errësirën e një veture në hyrjen e mbrapme të një vile kontësh të kohës

së carit, erëmimi i mistershëm i kurmit të tjetrit, profili mrekullues dhe një palë buzë që për nga brylltia nuk kanë të dyta, ndërsa qielli rreth tyre lëvizte gjithë pluhuriza yjsh, lulet atje poshtë çelnin e binin, vesku i tyre s'kishte të venitur, përtej tij s' mund të kishte më asgjë, duhej të fillonte asgjësia.

Zgjohej ai në beft prej këtyre ëndërritjeve, pa e kuptuar ku ndodhej. Delte syresh i thyer, i dërrmuar, thujse i asgjësuar.

Gjithçka i sillej në t'errët: sendet, vendet, vitet.

Nuk e gjente dot kohën reale.

Kështu e pikasi që tani asgjëmë nuk ekzistonte.

S'kishte të tanishme të së kaluarës.

As të tanishme të së tanishmes.

Dhe as të tanishme të së ardhmes.

Nuk e kuptonte në delte nga një rajon mjegulle.

Apo hynte në një rajon brymash të reja.

Sepse donte ai tani të harronte dhe s'mundej.

ishikonte kujtimthi ditën e takimit me të.

Gojën që s'do ta përpinte më gojën e tij.

Duart që s'do të shkitnin më mbi kurmin e tij.

Nuk do të kishte më vrambullisje gjaku.

Që sillte mbas vete heshtje e zhgatrrim.

Tanimë avioni atë s'do t'ia kthente.

As Prusti.

As Ajnshtajni.

As Kornillovi s'do ta ngushëllonin dot.

Iu përhi atëherë lëkura e saj.

E shndritshme sa të merrte sytë.

Me brylltinë e jashtëzakonshme.

Pyeste e ripyeste veten nëse kjo paskësh ekzistuar apo jo në realitet, dhe i bëhej sikur e gjitha sa i kishte ndodhur paskësh qenë dje dhe, njëkohësisht, nuk paskësh qenë asnjëherë. Deri atje po mbërrinte sa të vinte në dyshim edhe veten: nëse ai vetë i përkiste apo jo botës reale. I dukej se tanimë e dinte si ishte bota “tjetër”. Dhe pati të ftohtë. E pa veten tek u ngrit, si të bëhej fjalë për një vete të dytë, ndezi dritën dhe kërkoi në një nga syzat e tryezës së punës një flakon *Mutabase*^o. Ndoshta e qetësonte paksa. Në tryezë, pranë takëmit të mermertë të bojës, me kapakë të bakërt, kishte lënë *Formularin për borgjezinë*, që të nesërmen duhej t’ia dorëzonte të plotësuar “komitetit të banesës”. Çapitej mbi qilimin e trashë dhe dëgjonte t’i kumbonin në vesh hapat e vet. Mandej e kapi veten të ndalur para pasqyrës, duke u kundruar. Iu kujtua se dhurimi i shpirtit djallit pikërisht nëpërmjet pasyrës duhej të realizohej. Fytyra që shihte në pasqyrë kishte një verdhësi mjegullore. Syri iu përngja i zbardhëllyer. Vështrimi iu ndal te tamblat, në zanafillë të flokëve, ku *ajo* kishte zakon ta puthte. Dhe iu përkujtua, aty para pasqyrës, gjesti i *saj*: një çurg i hollë i lëngut të tij i kishte rrjedhur teposhtë gushës, *ajo* e kishte marrë me gishtërinj dhe i kishte lëpirë ata gjithë lakmi. Të tjerë do ta zotërojnë tani e mbrapa, mendoi. Të tjera duar do ta prekin, të tjera buzë do ta puthin. Jo më kot ai kishte patur besim te fuqia magjike e pasqyrës. Dhe, me përpikëri të pamëshirshme, iu bë se pa me sytë e vet të tjerët. Pasqyra, me sa shihëj, mbetej e vetmja rrugë me dy kahe: prej nga të vdekurit kthejnë mes të gjallëve dhe anasjelltas.

Zjarri i shporetit qe fikur. Filxhani i çajit, qysh të

mbrëmshmen, kishte mbetur në skaj të tryezës, i ftohur, i pa zënë fill. Nënkresat e kanapesë dhe velencat e kuqe ruanin ende mbresën e trupit që të djeshmen qe kredhur aty. Atëherë ikën dritat. U hutua një copë herë, para se të gjente shkrepëset. “Tri shkrepëset”? Nuk mundi t’ia afronte flakën fitilit të qiriut, kur dëgjoi të trokiturën. Kunji i ndezur iu dogj ndër gishtërinj. Mabajti vesh në t’errët. E trokitura u përsëdyt dhe iu duk e njohur: diçka midis të trokiturës dhe të gërvishturës prej maceje. Ç’po ndodhte, vallë, kështu? Nuk dinte si të bënte: t’i ndizte qirinjtë apo jo. I dukej se, me t’u bërë dritë, e trokitura do të reshtte dhe për të do të fillonte së rishti jeta e rëndomtë, e përbërë prej gjestesh dhe fjalësh të përdorura. Kinse, me të ndezur të qirinjve, do të davaritej ajo çfarë as vetë nuk e saktësonte dot: një frushullimë flatrash, një hije vagullore, një parfum ëmbëlçak. Sikur, po t’u vinte flakën tani atyre qirinjve, do t’i zvenitej përfundimisht *diçkaja* që ekzistonte përtej tij, që ai nuk ishte në gjendje ta rrokte, aq më pak ta shpjegonte, për të cilën do të kishte dhënë gjithçka që ta shpjegonte, por të cilën nuk do ta mësonte, ndoshta, kurrrë.

Mabajti veshin ta ndiente së rishti të trokiturën në derë. Të qe, vallë, vesi i tij i fundit, që të vente të hapte derën pa trokitur kush? Së jashtmi vinte një rrapëllimë që iu bë si zhurma e autobлиндës. U ndal edhe një herë para pasqyrës: iu duk se e trokitura u përsërit, ndërsa ai kishte ngrirë para mesazhit të pasqyrëzuar. Lodhja pa fund e anë, që i qe derdhur nëpër krejt qenien, nuk i kërkonte gjumë: qe një lodhje aq e zbrazët, aq e pashpresë, si një dëshirë fizike për të mos ekzistuar më. Vetja, se përse, iu duk e tepërt.

Vështroi rreth e qark si për të lypur ndihmë dhe atëherë mend mbeti pa frymë: përbri filxhanit të çajit dhe pjatës me feta buke në rozmarinë e rrush të thatë, përskej tryezës, syri i zyri një palë dorashka të gjelbëra. Jo një palë dosido, por dorashkat e *saj*. Në hojzit e hundës ia dha parfumi *white-rose*, që mbushte dhomën. Mendtë iu përziën. Dëgjoi shkoqur zhurmën e shurdhër, ngulmuese, të papërballueshme, të damarëve që i rrihnin, me goditje të dyfishta, nën lëkurën e qafës. E pa veten si të qe gdhirë, ndërsa ende nuk do ta kishte zënë gjumi, do ta ngisnin ethet, dhe do ta kishte të pamundur të mendonte gjë tjetër veç *asaj*, veç pranisë së *saj* që qysh tani e ndiente aty pari, dhe vetja iu duk përnjëmend njeri i tepërt, më i tepërt se Kirillovi, tanimë mbetur përfundimisht pezull diku mes shporetit dhe raftit të librave në mur.

Vjenë 1997 - Tiranë 1998

Biblioteka e "KORBI"-t

1. Ylli PANGO "Amerika"
2. Ylli PANGO "Psikologji Sociale"
3. Robert HORVITZ "Si të ngremë një radio"
4. Charles BUKOWSKI "Femrat"
5. Louis DUMONT "Ese mbi individualizmin"
6. Susan SONTAG "Sëmundja si metaforë e SIDA dhe metaforat e saj"
7. Walter BENJAMIN "Iluminacione"
8. Hannah ARENDT "Mbi Walter Benjamin"-in
9. Luis SEPULVEDA "Ditari i një vrasësi sentimental"
10. Emanuela MOROLI, Roberta SIBONA "Skllavet e Perëndimit"
11. Emile DURKHEIM "Format elementare të jetës fetare"
12. Susan SONTAG "Fotografia"
13. Virgjil MUÇI "Vdekja e pensionistit"
14. Astrid LINDGREN "Pipi Çorapegjata"
15. Aurel PLASARI "Dhjetë ditë që nuk tronditën botën"

Në të gjitha *flirt*-et e deriatëhershme e kishte ndier veten të fortë dhe tejmasë të sigurt. Të shtinte dikë në ngasje, ta joshte, kishte qenë mjaft e lehtë për të. Por po aq e lehtë kishte qenë, mandej, edhe ta skajonte tej. Kurrfarë ndjesie zotërimi nuk e mundonte, kinse për të kishte rëndësi vetëm loja e joshjes në vetvete. Dhe do ti, ja se ku tani, pikërisht kur ishte ndeshur me atë vajzë, e cila i qe futur në jetë në mënyrë aq të beftë, gati të përdhunshme, si të paskësh dalë nga ndonjë prej librave të tij në raft, për të parën herë një ndryshim kishte ndodhur brenda tij.